

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



O

T

SAYI 4
HAZİRAN 2013
FİYATI 5 TL
KÜTÜP FİYATI 5.75 TL

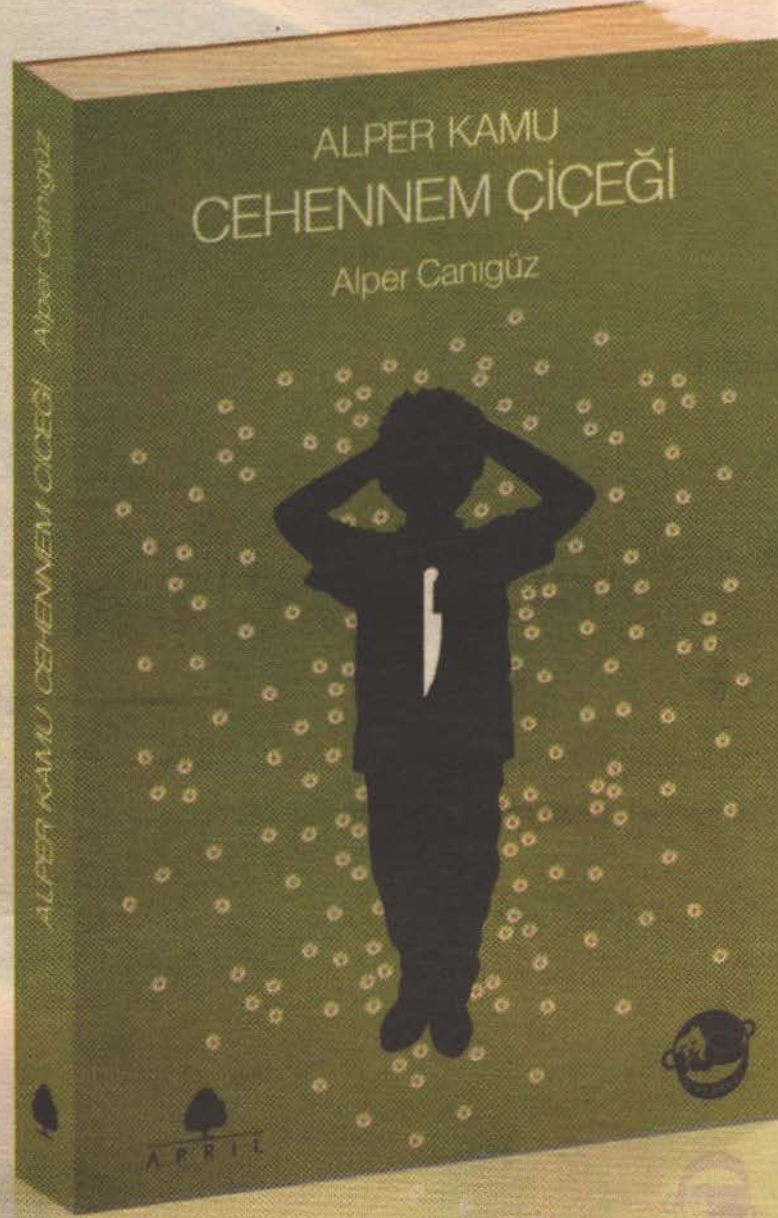


HAYVANLAR GİBİ BİR İNTİKAM MASALI
ŞEHRİN EN KORKUNÇ YERLERİ
HER ŞEY DAHİL SOKAK REHBERİ
KAFKA NEREDE DURUYOR
KUNG FU ALTIN BİLEZİKTİR
HATAY'I BIRAKIP GİDENLER
BABALAR VE BABALARI
KARİKATÜRCÜ PARÇASI
ÇİZGİLERLE ÜNLÜ RESİMLER
AYAKLI MEYHANELER
CAFE CLAP ŞANZELİZE
YALNIZ KURTLARLA DANS
CUMARTESİ ANNELERİ
NEDİR BU MACGUFFIN
ASLA VE DAİMA
ZÜRAFA SOKAK
NOSOKOMEFOBİ
HAZİRAN VİAN
SICAK TEMAS
SON BAKIŞ
TOMA PERA
MİNİK KUŞ
KÖÇEK
DAĞ



ALPER KAMU CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Alper Canıgüz



“Bilirsiniz, insanlar doğar, ölür ve sonra büyür.”

Dünyanın en küçük dedektifi geri döndü.

Alper Kamu 9 yıl sonra, hâlâ 5 yaşında.



A P R I L

KARİKATÜRCÜ PARÇASI

Bunca yıl uğraş, didin, çalış çabala...
Böle ola bir karikatürcü parçası ol!
Ben, karikatürcü ve yazar olacak adam mıydım?...
Beni ne doktorlar mühendisler istedi
(tabii hanım doktor ve mühendisler).
Ama kısmet değilmiş. Ben, artık karikatürcü olmak
istemiyorum. Ben, başka bir şey olmak istiyorum.
Ama ne olmak istiyorum, işte sorun bu!..

Bir süre kovboy olmayı düşündüm, ama yaşlandıkça
ateşli silahlardan nefret etmeye başlamıştım.
Hem apartmanın 6'ncı katına bir at çıkartmak
zor olabilirdi. Atsız kovboy olunamayacağına göre,
kovboyluktan vazgeçtim.

Bir ara aklıma padişah olmak geldi. Hatta resimlerden
gördüğüm padişah kıyafetlerinin bir kısmını da diktirdim.
Ama bu sıcaklarda kürkle dolaşmak zorunda kalınca,
padişahlığın zor bir meslek olduğuna karar verdim.
Ayıptır söylemesi, bir ara şarkıcı olmayı
düşünmedim de değil...

Artık, Tarzan olmaktan başka çarem kalmamıştı.
Çıkan 4 orman yangınında 12 Tarzan hayata veda etmiş.
Ayrıca 4 Tarzan da piknik yapan magandaların kurşunuyla
can vermişti. Bu nedenle 16 yeni Tarzan kadrosu açılmış
ama 16 kişilik kadroya 1600 Tarzan adayı başvurmuştu.
Sonunda, Orman Bakanlığı sınav yapmak zorunda kaldı.
Uygulamalı sınavda bir Tarzan olarak bağırırken öksürmemi,
haşmetli göbeğimi ve altındaki çırpı gibi bacaklarımı
beğenmediler. Ama benden daha beterleri sınavı kazandı.
Çünkü onların elinde milletvekillerinin, bakanların
tavsije kartları vardı.

Şimdi bütün Tarzanlık umutlarımı yitirmiş olarak
karikatürler çizip, bu yazıları yazıyorum... 🐼





ERDAL EREN SON BAKIŞ

Erdal Eren, Mamak Askeri Cezaevi'nde idam hükümlüsüydu. Yanına gittiğimde 2 makara film harcadım. Deklanşöre son defa basıp, parmaklıklar arasından 'sessiz sitemsiz' bakışını dondurduğum o günün gece yarısında gidip aldılar onu hücrelerinden. Teamül gereği sivile, Ulucanlar Cezaevi'ne nakledip, sabaha karşı da hükmünü infaz ettiler; astılar Erdal Eren'i.

12 Eylül ortamında Mamak Cezaevi'nde inceleme haber yapabilme 'mucize' iznini alan, Ankara büromuzdan Emin Çölaşan'dı. O gün için tek görevim foto muhabirliği idi. Gazetede, ne Erdal'ın ölümü ne de diğer gözlemlerimle ilgili tek satır yazabilme şansım yoktu, sadece fotoğraflarım basılmıştı gazeteye.

Hücresi, dışarıdan gelen seyyar bir kabloya bağlı ampulle aydınlatılıyordu. İntihar etmesin diye almışlar bu önlemi. Üstleri geldiğinde, mahkumların arkalarını dönüp yukarıya bakma kuralı varmış. O da yukarı bakıyordu. Albay, "Bize bakabilirsin Erdal" deyince döndü ve göz göze geldik. Üzerindeki koyu gri renkli paltonun yakasında taklit bir kürk parçası vardı... Bir süredir kendisine gazete getirilmediğini, avukatıyla görüştürülmediğini, 18 yaşının altında olmasına rağmen idam edilmek istendiğini, yaşının 18'den küçük olduğunu, tespit edecek olan kemik testi yapılması talebinin kabul edilmediğini... Vurduğu söylenen jandarma erine çok uzaktan ateş açtığını ama otopside yakın atışla öldüğünün kanıtlandığını. Kendisini ibret olsun diye asacaklarını ve ölümden korkmadığını söyledi. Erdal Eren'in son anlarında çektiğim o fotoğrafları, milyonlarca kişi gibi Sezen Aksu da görmüş ve çok etkilenmiş. Anlatırken, "Öylesine masum, öylesine ölümden uzak, öylesine genç ki... Hikayesini de okudum. Ama beni esas vuran o 'son bakış' fotoğrafıydı Savaş. Aysel Gürel'e gösterdim o fotoğrafı. Birlikte bir şeyler yazdık. Onno Tunç'a verdik besteledi. Şarkıdan çok, ağıta benzedi. Yürekte kopup gelen, saf, duru, sahici..." dedi.

"Bir an duruşu gibi / Ömrün gidişi gibi / Veda ederken / Aşk ateşi gibi söner iç çekişler / Amman amman yandım amman / Acı yüzler / Kurşun gibi izler / Son bakıştaki o gözler kalıcı aklımızda..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KAFKA NEREDE DURUYOR

Niçin?
Neden?
Az sorulur.
"Nereden biliyorsun?"
İstenmez sorulsun.
Soruldu mu?
Kızar, bozarır efendiler.

Kafka okuyorum birkaç gündür.
Ne tür kitap okumalıyız sorusuna cevabı:
Yaralayan, darbe vuran kitap okumalıyız.
Okuduğun kitap yumruk gibi inmiyorsa kafana,
neden okuyorsun ki? Felaketler gibi, canınızdan
çok sevdiğinizin ölümü, sevdiklerinizden
kopanmanın sürgünü gibi olmalı kitap... Kitap,
içimizdeki buzulları parçalayacak balta olmalı.

Kafka'nın sorusunun öbür yüzü,
Neden yazmalı?
Sanat için sanatçılar
Karşılarında toplumcular.
Seçip taraflaştın mı
Ne sanat kalır,
Ne saydamlık.

Kafka nerede duruyor?
Masal gibi dinleniyor;
Yumruk gibi iniyor.
Böcek olunca Gregory Samsa
Yaralayaarak güldürüyor.
Suçu bildirilmeden
Yargılanırken K.,
Van Gogh tablosunda
Schubert çalıyor.
Kafka,
Zulme tuttuğu aynasında,
Düzeni sorgulayıp,
Ruhların katlini
Güldürerek sergiliyor.
(Kendisi de gülermiş yazdıklarına.)

Dileğim:
Görev bilincinde
asık suratlı
Sloganlarıyla
can sıkıcı
Vicdan kartıyla
suçlayıcı

Ezilenlerin,
Yaşam coşkusuyla
Buzulları parçalayan
Sanatını doğurmasında

Herkesin bir günde, bir anda alacağı kalıyor. Murat'ın da öyle. "Buranın sonbaharını görseniz ne güzel olur" diyor, "Yazın bir rüzgar eser, bu iklim hiçbir yerde bulunmaz" diyor. Bir cenaze töreni anlatırken söylüyor bunları. Murat şimdi doğduğu sokakları bırakıp gitmek istiyor...

HATAY'I BIRAKIP GİDENLER

"Cep telefonunun ışığı kesilince üzeri e sinir geldi, bir gülme tuttu. Kandil günü, Allah affetsin..."

Takılmış, durup durup bunu söylüyor, cep telefonunun ışığı kesilmiş ya, onu. Öncesi ve sonrası değil, tam o an.

Bir ara akli bir yere gidiyor, "Düğün sezonu açıldı doğru ya" diyor. Konuşmamız hep medcezirli, akli hep başka yerde.

Mayıs başında geçim iyice sıkılayınca, Murat da iyice daralmış. Aile boyu nakliyeciler; "Çok şükür varlığı bilen çocuklardan." Beş yıldır tır yok, sınır cayır cayır, işler tepe taklak. "Çok saçma, Kazakistan'a tır gönderdik, geri gelmiyor; el koydular. Bilmediğimiz güzergâhta ne işimiz var bizim? Ama gidecek güzergâh mı kaldı, kasa tam takır kuru bakır..."

Sağa sola bakınmış. Antep'e kadar açılmış bakınırken. Kulağına çalınanlar olmuş, sevimsiz şeyler, dediğine göre her kahvede aynı muhabbet; "Tadı kalmadı sizin oraların, yakındır bize de sıçraması..."

Havalar ısındıkça iş azalıyor, temmuz başı Ramazan başlayacak, iki ayda iş çıkardı çıkardı; yoksa bayrama kadar el elde baş başta...

"Babam da çalışıyor ama ona eskisi kadar iş gelmiyor. Şubat'ta Haseki'ye gitti, ayakkabısını zor getirdi geri. 61 yaşında adam, benim de ağırlama gidiyor onu çalıştırmak. Haksız mıymı?"

9 Mayıs'a kadar dönmesi lazım. Sedat'ın düğünü o gün. Bir firma "Beklediğimiz iki tır var" demiş, o da beklemiş, dönmemiş.

Sedat'la Kübra'nın hikâyesidir...

Sedat eczane teknisyeni, Murat'ın arkadaşı. Eczane çarşının ortası, 21 yaşında başlamış burada çalışmaya, eşine dostuna "Eczanede çalışmak güzel" diyor.

9 Mayıs Kübra'yla evlilik tarihi, Murat yetişemeyecek. Zaten evlenince de bir yere gidecekleri yok. Sedat çalışmaya devam ediyor. Kübra balayını eşinin iş yerine yaptığı ziyaretlerle geçirecek. Önteri yaz nasıl olsa, değil mi?



Çıktım çarşıya, pazar eyledim...

Mustafa 14 Mayıs doğumlu. Dedesi Mahmut'un tarihe notu, "Babası ne zamandır erkek evlat istiyordu." Oğluyla adaş Mustafa Ayaz, cumartesi günü arkadaşı Mehmet İri'ye alışveriş yapmaya gidiyor. Bebek doğdu doğacak hâlâ eksiği bitmedi. Alınacaklar var, iş çıkışı bakmak lazım. Sedat'ın eczanesine de uğramalı.

Fidan, kızını beklemek için meydanda oyalanıyor. Meryem dershanenin deneme sınavında, kaygılı azıcık. Sınavdan çekiniyormuş. Annesi "Ben de geleyim seninle, çıkışta biraz bir şeyler bakarız" demiş.

Sınav stresi Mehmet'in de üzerinde. Onun derdi liseyi bitirmek. İki sınav var, sabahkini atlatmış da çarşıya çıkmış. Öğleden sonrakine aç açına gitmek olmaz, bir şeyler atıştırmalı. Liseyi bitirse askerlik sonra iş tutacak ama hayatın akıp gitmesi için önce bu öğleden sonranın bitmesi lazım...

Bir Regaip Kandili...

Murat'tan bahsediyorduk, ona dönelim. Murat Reyhanlı'ya 11 Mayıs akşamı vardığında çarşı da yoktu, pazar da... Reyhanlı Çarşısı körs, Reyhanlı Çarşısı dilsiz.

Sedat'ın düğününe gidecekti, gidemedi. Düğünden bir hafta sonra, 16 Mayıs'ta

Ben çok durmam artık, Hatay'dan giderim. Düğün de olmaz artık.

Adana Adli Tıp'tan gelen bir araç içinden çıktı arkadaşından geriye kalanlar.

Regaip Kandili'ydi. "Hemen defnedelim" dediler. Evlerin önünde cenaze namazı kılındı, mezarlığa gidildi. Mezarlık zifiri karanlık. Cep telefonlarının ışığıyla kazdılar toprağı. Telefonun bir ara ışığı gitti, Murat'ın akli o anda kaldı.

Fidan-Meryem Zor evde babalarını, Mustafa Ayaz üç gün sonra doğacak bebeğini, Mehmet İri beş çocuğunu, Sedat Pişen yoğun bakımda yaşam mücadelesi veren Kübra'yı, Mehmet Cüneydioğlu bitirilmeyi bekleyen liseyi ardında bıraktı. Ortada yarım kalan daha ne hikâyeler...

Reyhanlı'da 11 Mayıs 13:55'te kim neyini bırakmadı ki?

Murat mesela, aklını bırakmış o günde. "Buradaki refahı öve öve bitiremezlerdi. Hatay başın, kardeşliğin başkentiydi. Türkiye'de ne zaman bir dert olsa, hemen Hatay'a uzanırdı mikrofonlar. Ne oldu? Bitti. Ben çok durmam artık, Hatay'dan giderim" diyor. "Nereye?" diyor. Hatlar karışıyor yine; "Düğün de olmaz artık." Nereye gittiklerini değilse de, niye gittiklerini biliyor gibiler Hatay'ı bırakıp gidenler...

* Ursula Le Guin'in 'Gülen Günlüğü' kitabının açılış aykusu Omelas: Bırakıp Gidenler. "Bir şehrin mutluluğu ve refahı, kaçık bir çocuğun aç çekmesine bağlı olsa ne yapardınız?" sorusunu irdeliyor. Ümit Altu çevirisi, Metis Yayınları.



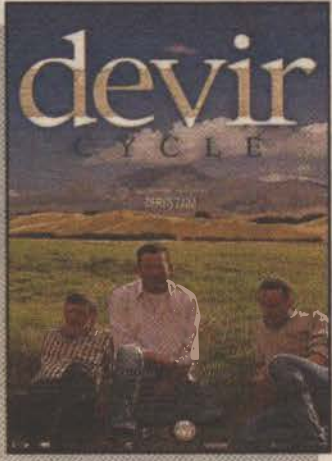
ALOooo! OT'tan arıyoruz

**Alo Ot'tan arıyoruz,
Derviş Zaim'le mi görüşüyoruz?**
- Buyrun, ta kendisiyim.

**"Devir" filminiz hayırlı olsun.
Filmin ismi neden Devir?**
- Çünkü filmin yapısında ve hayatın anlattığı şeyin içerisinde bir döngüsellik var. Bir daire çizme söz konusu. Bir de bizim kültürümüzdeki başka bir şeye de karşılık geliyor. Onu da ben söylemeyeyim. Bir ipucu olarak size 'Niyazi Mısıri' diyebilirim.

**Kosmos, Bir Zamanlar Anadolu,
ve sizin filminiz yeni dönem
Türkiye sinemasında bir tür
tabiat güzeliemesi sayılabilir mi?**

- Valla, vev ki böyle bir yorum var ama ben bunu düzeltmeye çalışmam. Dilimin döndüğünce şunu söylemeye çalışırım; burada olayların ele alınış biçimiyle, yaklaşım olarak bir belgeci tavır var. O yerdeki insanları alarak, onların kendi varlıklarını ve hayatlarını o filme



konulmasına izin verilen bir yapı var. Filmin ayrıt edici tarafı da bence bu. 'Bir şehirli oraya gitti ve o insanları çekti' durumu yok. Yakup Kadri ve Yaban durumu söz konusu değil yani. Bu da, filmin bence önemli olan, alının çizilmesi gereken tarafı. Şehirli bir insanın, kasabaya bakışı değersiz midir? O da değerlidir. Ben de kentli bir adamım, ben de ayrı tutmuyorum kendimi ama bu işi yaparken,

o insanların konuya dahil olmalarına dikkat ettim. Bu açıdan bir yaratım metodu olarak, farklı bir yerde duruyor film. Ve tabii ki işin içinde kurmaca da mevcut.

Filminiz ne kadar süre gösterimde kalacak?

- Laf aramızda, öyle çok çok büyük bir kopyayla sinemalarda olmayacak. Bunun değişik nedenleri var. Ben sınırlı bütçelerle, kendi yağıyla kavrulan, seyirciyi zorlama ihtimali olan yaklaşım biçimlerini bir araya getirmeye çalışan bir adamım. Filmimizin de böyle bir



tarzda olduğunu söylemek gerekiyor. Ama tabii ki, bu işten seyircinin yüzde yüz keyif alacağına eminim.

**Emek sineması konusuyla ilgili
neler söyleyebilirsiniz?**

- İnsanlar birbirini dinleselerdi, o konuyla ilgili bir ara yol bulunabilirdi. Bütün bunları bir kenara bırakarak, neyin eksik olabileceğini anlatmaya çalışayım kısaca: İstanbul gibi dünya merkezlerinden biri olma yolundaki bir şehirde, hemzemin bir sinema olması lazım. Sokakta yürürken direkt sinemaya girebilmelisiniz. Özellikle de önemli film festivallerinin hüküm sürdüğü bir şehirde olması gereken bir binaydı. Bu durum ortadan kaldırıldığı için pasajların arasından geçerek sinemaya ulaşmaya çalışacaksınız. Sokaktasın ve birden bire salona giriyorsun. Sinema ile sokak arasındaki kan dolaşımını vermesi ve rayihası nedeniyle önemliydi. Sinema salonu alınır da yukarı taşınırsa, aynısı bile olsa, emin olun ki aynısı olmayacak! Oraya gitmen için üç tane pasaj geçmen gerekecek. O ana kadarki rayihanın ortadan kalkması, kentin fakirleşmesi demek. Mekan denilen şey ağaç gibidir, o ağaç giderek büyür ve köklerini bırakır. O mekanı oradan kaldırdığınızda, o rayiha da yok olur.

**Filmi, Kültür Bakanlığı'mız değil de
KKTC desteklemiş, neden?**

- Destek için Kültür Bakanlığı'na post prodüksiyon için başvurmuştum. Destek olamayacaklarını söylediler. Canları sağolsun, sonuçta filmi bitirdik. Başka da bir şey söylemek istemiyorum.

Çok teşekkürler.

- Ben teşekkür ederim, iyi seyirler.

www.derviszaim.com/2012-devir



**Alo Ot'tan
arıyoruz,
Nesin
Matematik
Köyü'nden
yetkili biriyle mi
görüşüyoruz?**
- Evet, ben Ali Nesin,
buyrun.



**Bize köyünüzden kısaca
bahsedebilir misiniz?**

- 15 Nisan 2007'de ilk kazmayı vurduk. Amacımız özgür bir ortamda, gerçek ve derin matematiği gençlerle paylaşmak, matematiksel araştırma yapılmasını sağlamak, ülkenin bilimsel ve kendimizin matematik seviyesini yükseltmek.

**Bu yazki programınızda
ne tür etkinlikler var?**

- Dünyanın ve Türkiye'nin dört bir yanından gelecek kalburüstü matematikçiler tarafından; liselilerden üniversitelilere, lisans üstünden doktora öğrencilerine ve araştırmacılara varıncaya dek 100'den fazla ders açılacak. Kimi bir, kimi iki, kimi üç haftalık yoğun dersler. Aynı anda 250 öğrencinin olduğu olacak.

**Hemen yanınızda Tiyatro Medresesi
var. Aranız nasıl, memnun musunuz
komşularınızdan?**

- Onların bize komşu olmalarını zaten biz istedik, hatta bu konuda ısrarcı olduk. Böylece birbirimize destek olabiliriz diye düşündük. "Ev alma, komşu al" demişler. Komşularımızdan çok memnunuz ama tiyatro yerine mim medresesi kursalardı daha memnun olurduk, bazen çok fazla yüksek sesle konuşuyorlar çünkü.

**Matematiğin yanı sıra; psikoloji, sanat,
felsefe içerikli kamplarınız da var galiba?**

- Evet, matematik kadar yoğun olmasa da var. Zaten Felsefe Köyü'müzü kurmaya başladık bile. Arkasından Sanat Köyü gelecek. Böylece köy kurma kontenjanımızı doldurmuş olacağız.

Çok teşekkürler, güzel ve güneşli dersler...
- Bilmukabele.

www.matematikkoyu.org

BUGÜN NE DİYSEN? (Gün içinde en sık kullandığınız laflar)



Ayşe Kulin

- Gözlüğüm nerede?
- Bu anahat nereye girdi?
- Yahu bu adamlar kırmızı ışıktaki neden durmuyor? (Arabalara)
- Şu anda ne yapıyorlardı acaba? (Torunlarıma)



Marcus Miller

- Bum ba ba ba, bum ba ba ba
(Temel bas ritmi)
- I do what i do (Kendi bildiğimi yapıyorum.)
- It's killing (Yıkılıyoo)
- So yo're saying that?
(Öyle mi diyorsun yani?)



Ezgi Başaran

- Oha!
- Net.
- Heralde.
- Hakikaten.
- Pes!



Hüsnü Şenlendirici

- Yazık masraflara.
- Aman Allahım!
- Kaymak, kaymak...
- Usta!



Oruç Aruoba

- Bakalım, bakalım...
- Eşleştiğin pezevenkleri!



Sine Ergün

- Bu da mı gol değil!
- Olduğu kadar!
- İşte bunlar hep seks!
- Bugün sosyalleşme kotamı doldurdum.



Vedat Yıldırım

- Oturun evinizde, adam olun.
- Kadıköy bitmiş eleman!
- Sen gel ben ol, ben de sen.
- Kendinize dönün.



Barbaros Şansal

- Yine mi fatura! Biri kapıya baksın.
- Alo! Çüş! Hayır. (Genelde hafta içi)
- Bir kadeh daha. Lütfen.
- Anahatım nerede? Oha! Evet.
- Kendine iyi bak. (Genelde hafta sonu)

DEFA

İsa'nın adı İsa'ydı. Toplasan dokuz yıldır insandı. Doğduğu hırta, yaşadığı ev arası kırk beş adımdan fazla değildi. Üstelik ayak numarası sadece 36'ydı. O adımların atıldığı köye Yukarı denirdi. Sadece Yukarı. Neyin yukarısı olduğu da meçhul olduğundan, hiçbir yerine hiçbir zaman bir tabela dikilmemişti. Üç dağın üç bulutlu paçasına yaslanmış, ortasından dalgalı bir çamur geçen, sobadan bozma evleriyle, girişi çıkışına karışmış bir köy. Yirmi sekiz hane, bir muhtar gözlü imam, bir imam ağızlı muhtar ve 112 nüfus. Ne patikasında selam verilir, ne meydanında kahve içilirdi. Belki bir camisinde namaz kılını, bir de patatesinden haşlama yapılır. İsa da damağını yaka yaka yerd. Annesi yaşasa, bir acısına üfleyeni olurdu elbet ama onun da hayatı doğduğu evde başlayıp doğurduğu ahırda bitmişti. Ne zaman ki kocası, üstüne 15 yaşındaki bir kıza kaçırıp bindirmiş, kadının tayini de ahıra çıkmıştı. Sonra da kadınlıktan emekli olup gitmiş, bir de adına Melek demişlerdi.

Bir yaşında yürümeyi, iki yaşında konuşmayı, üç yaşında yalan söylemeyi, dört yaşında dayak yemeyi, beş yaşında evden kaçmayı, altı yaşında kaçacak bir yer olmadığını, yedi yaşında dövmeyi, sekiz yaşında okumayı, dokuz yaşında da kasabadaki internet kafenin yerini öğrenmiş olan İsa'nın tek derdi babasıydı. Gündüzü kubar, geceyi kumarla yutan, her uykusundan önce tövbe edip daha ilk rüyasında günaha giren, kasabada seyyarlık yapan, Derman diye bir adam. Tabii Yukarı'daki hayatta da, dünyanın geri kalanında olduğu gibi, her şey karşılıklıydı. Evler, camılar, kinler ve borçlar. Dolayısıyla Derman'ın da, tek olmasa bile, dertlerinden birinin adı İsa'ydı. Bir defa, doğmakla kalmamış, bir de utanmadan öldürmüştü anasını. Böylece evden iki kol ve bir am eksilmiş, bir de üstüne internet diye tutturmuştu. Derman'ın dili "Sikerim internetini!"

demekten şişmiş, dudaklarıysa, köydeki araba sahiplerine, "Taksinin önüne bile atlasa, alıp götürmeyeceksiniz bu çocuğu içmeye!" demekten bükülmüştü. Derman'ın dört çocuğu daha vardı ama hiçbirinin böyle huyları yoktu. Belki de huy edinecek yaşta değiller daha, diye düşündü, Monte Carlo'nun kapısından girerken.

Yedi masalı Monte Carlo, el altı votkası, çuhadan perdesi ve sümen altı rüşvetiyle kasabanın varla yok arası kumarhanesiydi. Kumarhane demek için istenecek bin şahidin bini de yalancı çıkacağından, gediklileri, kahve der geçirdi. Zaten salondaki tek resmî evrak da "Sigara içilmez" afişiydi. O da, eski bir kağıt çalma davasından kalma, önce bir kafatasını üç yerinden delmiş sonra da gidip ardındaki duvara gömülmüş üç merminin izini kapatmak için asılmıştı. Derman, tam da afişin altına oturmuş ve bir sigara yakmıştı ki döküldü kağıtlar önüne. Cephede kazandığını masada kaybetmeye niyeti yoktu o gece. Her ne kadar bu işler niyetle dönmese de, sabaha iki el kala, değnek gibi bir sandalyede uyuyakalmış, Monte Carlo'nun tek garsonu, Derman'ın "Geçmiş olsun beyler!" diye bağırmasıyla sıçradı havaya. Ma adakilerin nesi var nesi yok, hepsini toplamış olan Derman'ın ağız kulaklarını geçmiş, şakaklarındaydı.

O sabah Derman, şehirde bir karı parası, bir de Kaleşnikof'la döndü köye. Silaha bakıp "Kime okutacağın bunu?" diye düşünürken, ama bu defa tövbe etmeye fırsat bulamadan sızdı ııldı. Ertesi gün bayramdı.

Öğlene doğru uyanan Derman'ı uyandıran İsa oldu. Elinde, gövdesi kadar büyük, boş bir koll, iki gözlü evin tek gözünden gizlice çıkmaya çalışırken kapıya çarpmış, suçlu bir kedi gibi bakıyordu babasına. "Ne yapıyorsun lan?" dedi Derman, yatığı yerden: "Hiç," dedi İsa. "Bir ödev var da, deney ödevi, kutu lazım..." Güldü Derman, doğrulduğu yerden. Aklına cebindeki para geldi. "Aferin," dedi. Kendine mi, İsa'ya mı dedi, bilinmez...

Tam da o an duyuldu, Kaleşnikof'tan çıkan ilk merminin sesi. Dönüp bakıldığında, pek de anlaşılmadı nereden geldiği.

Akşama beş kala Yukarı'nın yaşlıları arife telaşında, çocukları da kurbanlık okşarken, Derman, İsa'yı izliyordu. Evin bahçesindeki tek ağacın altına oturmuş kahvesini içiyor, iki yudum ara ında da orıyordu: "Ne ödeviymiş lan bu?" Elindeki bıçakla kolinin bir duvarında sinemaskop bir delik açmış olan İsa, ter basmış yüzünü kaldırıp, "Tarih dersini için, dedim ya," diye öyleniyor ama Derman duymuyordu.

Geceyi on beş gece, son abdestler alınmış ve yarına giden yataklara uzanılmışken Derman, Monte Carlo'nun yolunu çoktan tutmuştu. İsa ise bir terzi gibi kesip biçtiği kutusunun köşelerini, muhtarın kaçak inşaatından kovaladığı demir çubuklarla güçlendiriyor, işi bitince de, kasabadan bir çocuğa ısmarladığı kedi bandını, tekerleği bulmuş gibi halıda yuvarlıyordu. Geriye sadece kutunun içini siyahla boyamak kalmıştı. Onu da imanın kapısının önündeki ayaklabiliğin alt rafından çalacağı ayakkabı boyasıyla halledecek, sonra da bir amin deyip yatacaktı.

Güneş her zamanki gibi ölümünden dönmüş ve Yukarı'ya doğarken, bayram namazına yetişemese de, bayramlaşmaya yetişmek için koşturan Derman, bir gece önce kazandığı parayı bir gece sonra aynı masada iade etmiş olmanın öfkesiyle, küfrede küfrede ilerliyordu. Köyün ortasındaki çamuru aşip caminin önüne geldiğinde nefes nefese, kendi gibi birkaç kumarbazla da göz gözeydi. Monte Carlo çıkışlı olanlar başlarını eğip cemaatin arasına karışarak sıraya girdi. Ve Derman o kalabalıkta bir an için yok oldu. Eller öpülüp şakaklar tokuşturulurken, kimin ne olduğu belli değildi. Bir an için herkes iyiymiş gibi göründü. İyilikten başka bir şey değilmış gibi. Tam da o an duyuldu, Kaleşnikof'tan çıkan ilk merminin sesi. Dönüp bakıldığında, pek de anlaşılmadı nereden geldiği. Sadece bir çocuk vardı: ortada. Başına kutu geçirmiş bir çocuk. Bayramlaşan cemaate doğru koşan. İsa'ydı adı. Deneyini yapmıyordu belki ama tarih yazıp tarih siliyordu. Tüfegin namlusunu, başına geçirdiği kutuda açtığı dikkörtgen deliğin sağ alt köşesine bantlamış, çiçek gibi ölüm saçıyordu. İsa hayata karton çerçeveli bir ekrandan bakıyor ve gördüğü her hareketi bastığı teklile tek hamlede durduruyordu. Birbirine sarılmış ve birbirini bırakamayan imamla muhtara üç, camiye girip gözden kaybolmaya çalışanlara dört el ateş etti. Yurulup da yığılanlar ve yaralanıp da haykırımların arasından koşarak geçip, kan bulaşmış canıura saklanmak için yatmış olan babasını bulunca durdu. Bir soru belirdi gözlerinin önünde: Bir Kaleşnikof şarjörünün kapasitesi 30 mermidir. Buna göre İsa'nın kaç mermisi kalmıştır? Hesaplamadı, "Göreceğiz!" dedi ve parmağı tetiğe değdiği anda Derman'ın göğüs kafesine peşpeşe iki mermi girdi. Şimdilik her şey İsa'nın hayal ettiği gibi ve her şey mükemmeldi. Üstelik oyun daha yeni başlamış ve beş vardi. İnanılır gibi değil ama Counter Strike bedava! Olduğu yerde dönüp, kaçışmakta olanların peşinden ateş ederek koşarken, babasının sesini taklit edip bağırırdı: "Sikerim internetini!" O an için hayatın gerçek olanı, İsa'ya daha zevkli geldi. Dokuz yılda ilk defa...

Sonra bir çoban, içinde çocuk olan kutuya nişan aldı. Sonra o çoban, nefesini tutup av tüfegini patlattı. Sonra bir mucize oldu. Ve İsa göğe yükseldi. Hem de ateş ede ede. Bir havai fişegi gibi tükürdü kendini en Yukarı'daki babasının yüzüne. Sonra da bitti... Öncesi de.



Kung Fu Hustle ve Shaolin Soccer gibi süper filmlerin yönetmeni Stephen Chow'un yeni bombası Journey to the West. Aksiyon-komedi türündeki Journey to the West'in hikayesi, bir Çin efsanesine dayanıyor.

KUNG FU ALTIN BİLEZİKTİR

300 ÇOCUK ŞARKISI

Penguen dergisi çizeri genç usta **Cem Dinlenmiş'e** çok benzeyen bir 'iblis avcısı' var. Yaratıklarla savaşta, cephane niyetine, 300 çocuk şarkısının bulunduğu bir kitaptan faydalıyor. Cem Dinlenmiş'i, bir köye musallat olan sualtı iblisini enselemeye çalışırken görüyoruz. Nehir kıyısındaki köyde, halk irice bir balık yakaladıktan sonra "Canavarı avladık" diye sevinirken, Cem, ahaliyi uyarmaya çalışıyor. Asıl baş belasının hâlâ nehirde olduğunu söylüyor. Gelgelelim o tantanada kimseye laf anlatamıyor. Köylüler zaferi, dümbelek çalıp su balesi yaparak kutlamaktayken dev canavar çıkageliyor. Müthiş bir kargaşa başlıyor. Derken, Cem, sualtı ifritiyle mücadele ederken çekik gözlü **Neriman Köksal** imdada yetişiyor...

HİNT PRENSİ VE ELVIS PRESLEY'NİN MÜŞTEREK GARDİROBU

Cem Dinlenmiş, av seyahatlerinden birinde, **Gisele Bündchen'e** rastlıyor. Gisele de bir iblis avcısıdır. Bununla birlikte, romantik bir kızdır. Cem'i derhal gözüne kestirir ve onunla yuva kurmaya niyet eder. Dahası bu arzusunu ifade etmekten kaçınmaz. Ne yazık ki Cem, Gisele'in söylediklerini anlamak şöyle dursun, algılamaz bile. Bu arada, efsanevi canavarlar, rock yıldızları gibi fiyakalı tiplerdir.

Romancı **Hakan Günday**'ı andıran bir genç ile **Yıldız Tilbe** mağaraya benzer bir restorana girerler. İçeride kimsecikler yoktur. Garip bir biçimde, Yıldız Tilbe, Hakan Günday'a cilve yapar. Evet. Eski Çin'de kızlar teklif ediyormuş. Hint prensi ile Elvis Presley'nin gardıroplarından giyinmiş **Harun Tekin** ortama sızar. Hakan Günday ile Yıldız Tilbe; Harun Tekin'i restoranın sahibi zannederler. Oysa azılı ifritlerden biridir. Nitekim bir yaba kullanan Hakan Günday ve Yıldız Tilbe'ye hücum eder...

DANS EDER GİBİ ADAM DÖVEN KIZ

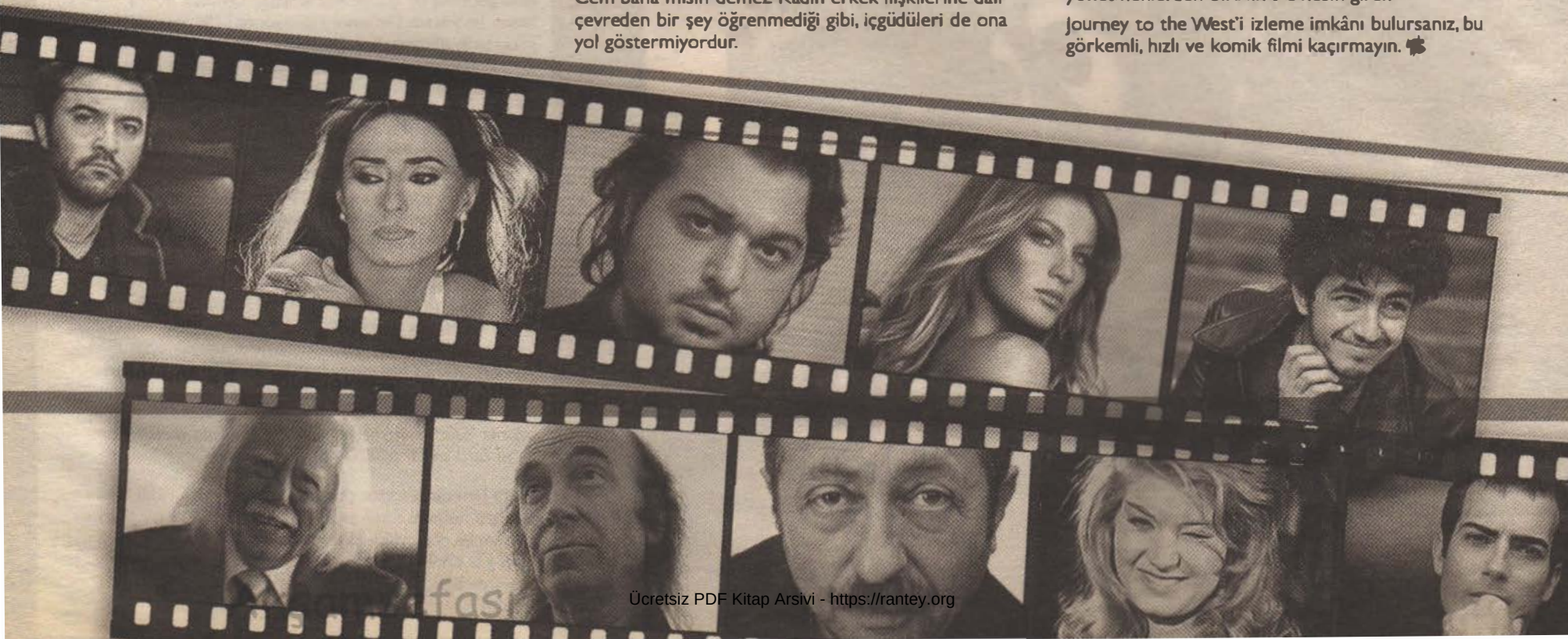
Gisele Bündchen, kötücül yaratıklarla dövüşürken büyülmüş bir bileziği silah olarak kullanmaktadır. Parlak metal halka gerektiğinde büyüyüp küçülmekte, çoğalmaktadır. Dans eder gibi adam döven Gisele'in en büyük hayali, bileziği yüzüğe çevirip Cem'in parmağına takabilmektir. Talihsiz kız, zaman zaman gözlerini yumup dudaklarını Cem'e doğru uzatır, lakin sonuç alamaz. Bu yetmiyormuş gibi "Bir genç kız gözlerini yumarsa, öpülmek istiyor demektir" diye açıklar. Cem bana mısın demez. Kadın erkek ilişkilerine dair çevreden bir şey öğrenmediği gibi, içgüdüleri de ona yol göstermiyordur.

DAĞIN İÇİNDEKİ ERKİN KORAY

İblis avcılarının en büyük hedefi, iblislerin şahı "Maymun Kral"dır. En vahşi, en zorlu, en kurnaz rakip rolünde **Erkan Can** boy gösteriyor. Cem ve Gisele, Erkan Can'ı bulmak üzere yola çıkarlar. Yolculuğun ileri bir aşamasında **Erkin Koray**'la karşılaşır. Erkin Baba, bir dağın içinde mahpustur. Vaziyet, görünenden farklıdır. Erkan Can, umulmadık bir biçimde ortaya çıkacak ve tüm iblis avcılarının canına okuyacaktır. **Berkun Oya, Haydar Dümen** gibi avcılar sahneye çıkar. Kılıçlar uçuşur. Acaba, Gisele ile Cem iblislerin şahını yenip, birlikte mutlu bir hayata başlayabilecekler midir?

Stephen Chow, bence yaşayan en büyük yönetmenlerden biri. İlk 5'e kesin girer.

Journey to the West'i izleme imkânı bulursanız, bu görkemli, hızlı ve komik filmi kaçırmayın. 🍌



Yine eğlenceli, yine ürpertili, yine coşkulu...

Kün, yani 'Ol'... Sezgin Kaymaz, kendine özgü üslubu ve hâlesiyle, yine eğlenceli ve ürpertili bir hikâye anlatıyor. Anlattığı hikâyenin heyecanı ile anlatışın neşesi yine birbirlerini coşturuyorlar.

'Sıradan' denen insanların 'sıradan' denen hallerinin ve dillerinin usta yazarı, Angara'nın kıyısına, rengârenk bir Konya dekoru kuruyor ayrıca - Eski Konya. Eski taşra yaşantısı... Sezgin Kaymaz'ın gizemine, mizahına, olay örgüsüne, anlatıcılığına tutulanlar kadar, 'yerliliğine' de tutulanlar yok mu? *Kün*, her zevke yetişiyor, her şeyi olduruyor!



kun.iletisim.com.tr



SEZGİN KAYMAZ'IN DİĞER KİTAPLARI



Susam Sokağı'nın Minik Kuş'u, minik değil aksine battal boydu ve ironiyi bize böyle öğretti. TRT'de yayınlanan Susam Sokağı'ndaki kuklaların içerisinde, aslında normal birer insan olduğunu büyüyünce öğrendik. Çocukluk kahramanlarımızdan Minik Kuş'un içindeki oyuncu SABRİ ÖZMENER, bize o günleri anlattı...

GÜN GÜNEŞLİ İNSANLAR NEŞELİ

Tamamen spora ve harekete dayalı bir hayat yaşadım hep. Alanya'da büyüdüm. Çok iyi arkadaşlarım vardı. Top oynayarak, bisiklete binerek ve yüzerek geçti çocukluğum.

Dansın, hayatımdaki önemi büyük. Bir gün arkadaşlarla diskoteğe gittik, bir kıza "Dans edelim mi?" dedim, o da "Ben sadece bilenlerle dans ediyorum" dedi. Hırs yaptım, beni reddeden kadın hayatımı yönlendirdi ve bir sene sonra Ankara Dans Şampiyonu, sonraki yıl da Türkiye Dans Şampiyonu oldum. Dans eğitimi almak istedim. Yürüye yürüye Ankara Kuğu Bale Stüdyosu'na gittim ve ilk erkek öğrencilerdendim. Stüdyonun başında Sait Sökmen vardı. Orada bir yıl çalıştıktan sonra Sait Abi bana "Sen iyi bir dansçısın ama 19 yaşındasın. Bale için yaşın ilerlemiş, hareketli ve yeteneklisin. Neden tiyatroyu denemiyorsun?" dedi.

Sonra Bozkurt Kuruç ile tanıştım... Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuarı sınavına girdim, ilk seferde kazanamayınca çok üzülüm. O ara beni Devlet Tiyatroları'na figürasyona aldılar. Bir dahaki yıl çok iyi hazırlanıp konservatuvar sınavını kazandım.

Konservatuvara 1981'de girdim, 1985 mezunuyum. 1982-84 arasında da Egemen Bostancı'nın müzikallerinde yer aldım. Böyle böyle tiyatrocı oldum. Sonra da Bursa Devlet Tiyatrosu'nda çalıştım. Ve açıkçası dolu dolu geçen 4 seneydi. Hayatımda dönmek istediğim iki tane zaman dilimi var: Biri konservatuvarın 1 ve 2. sınıfları, diğeri de Bursa Devlet Tiyatrosu'na 'stajyer sanatçı' olarak gittiğim ilk zamanlar.

Minik Kuş maceram 1989'da başlıyor. Okul bitti, Bursa'da stajyer sanatçılık dönemimi bitirdim ve

Ankara'ya geldim. Orada TRT'de genelde seslendirme yapılıyor. Dallas, Küçük Ev gibi diziler. Altan Gördüm, Altan Erkekli, Tülay Bursa, Zafer Ergin, Kaya Akarsu... Muazzam bir seslendirme jenerasyonu var orada. O ara ufak tefek TRT dizilerinde de oynanıyor. Ben Bursa'dan döndüğümde Susam Sokağı'nın prodüksiyonu yapılıyordu. CTW diye bir Amerikan Şirketi, TRT ile anlaşma yapmış. O zaman TRT'nin Ankara Müdürü Tekin Özertem'di. Çocuk programlarının başında Canan Meral vardı.

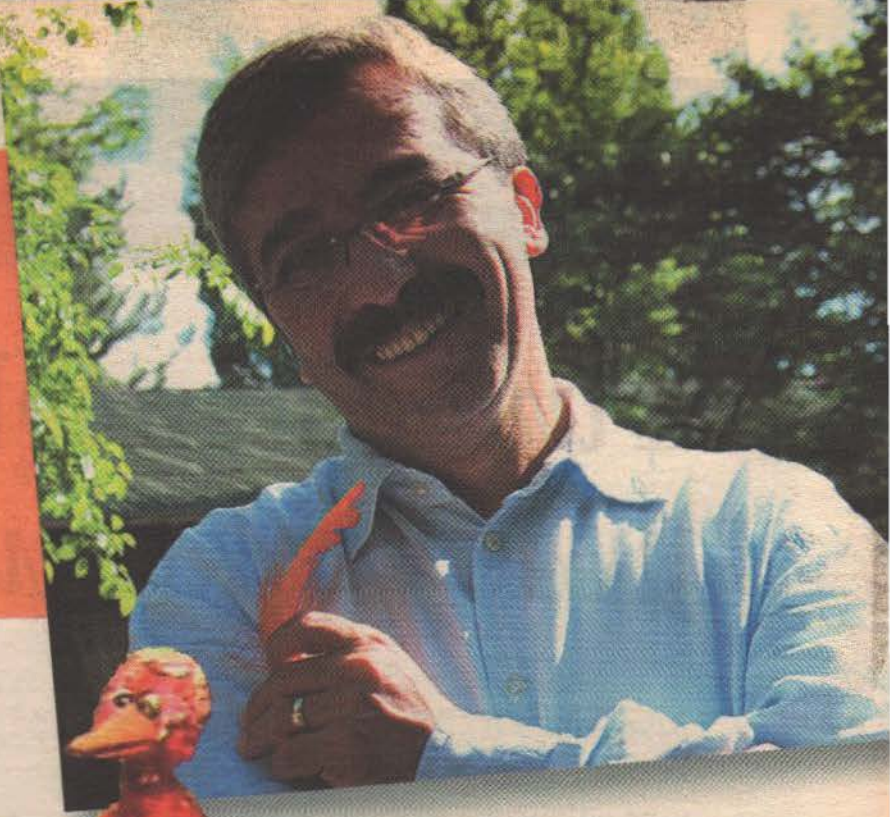
Susam Sokağı'nın yönetmenliğini Nedret Çatay yapıyordu. Yardımcısı Güler Kabadayı idi. Altın Kızlar'dan oluşan bir grubumuz vardı anlayacağınız. Hakan Abi rolünde Tolga Tecer, Bakkal Teyze Güven Hokna, Alpay İzbırak gibi isimler kadroydaydı. O sıralar Ankara'da Neil Simon'ın 'Brighton Beach Anıları' oyununda Eugene rolündeyim. "Susam Sokağı'ndan seni çağırıyorlar, Minik Kuş değişecek" denilince Ankara'ya geldim. Amerika'dan gelen danışmanlar "Minik Kuş için bir balet ya da balerin lazım, kol kasları güçlü biri olmalı ve küçük sesli biri lazım" demişler. İlk 70 bölümü Hakan Odabaşı ile çekmişler. O ayrılınca, ilk sezondan sonra Minik Kuş ben oldum.

Minik Kuş 3 yaşındadır ve 6 ay ile 4 yaş arasındaki çocuklara hitap eder. 5 yaş sonrasına ise Kırpık hitap eder. O yüzden Kırpık daha çok sevilir, zeki bir tip olarak düşünülür. Minik Kuş ise biraz daha saf bir tip gibidir. Çünkü sürekli soru sorar. 3 yaşındaki çocuğu düşünün.

"Bu ne?, Neden?, Nasıl?, Hımm öyle mi?" Merak, hep merak... Ayrıca Kırpık karakterinin içerisinde 2 kişi vardı, Erdinç Doğan ve Özden Eldek. Bu yüzden o kadar hareketliydi. Biri sağ el, biri sol el ve kafasını hareket ettirirdi.

Susam Sokağı'nın hitap ettiği muazzam bir yaş aralığı vardı. İzlediğimiz o kuklalar Amerika'dan geliyordu. Türkiye'de de; Rüştü Asyalı'dan Sumru Babacan'a, Yekta Kopan'dan Yeşim Kopan'a kadar muazzam bir dublaj yapılıyordu. Mesela: Edî'yi Altan Erkekli, Büdü'yü Köksal Engür; Kurabiye Canavarı'nı Savaş Tamer seslendiriyordu. Programdaki şarkılar da ciddiylet hazırlanırdı, stüdyolarda opera sanatçılarıyla çalışılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

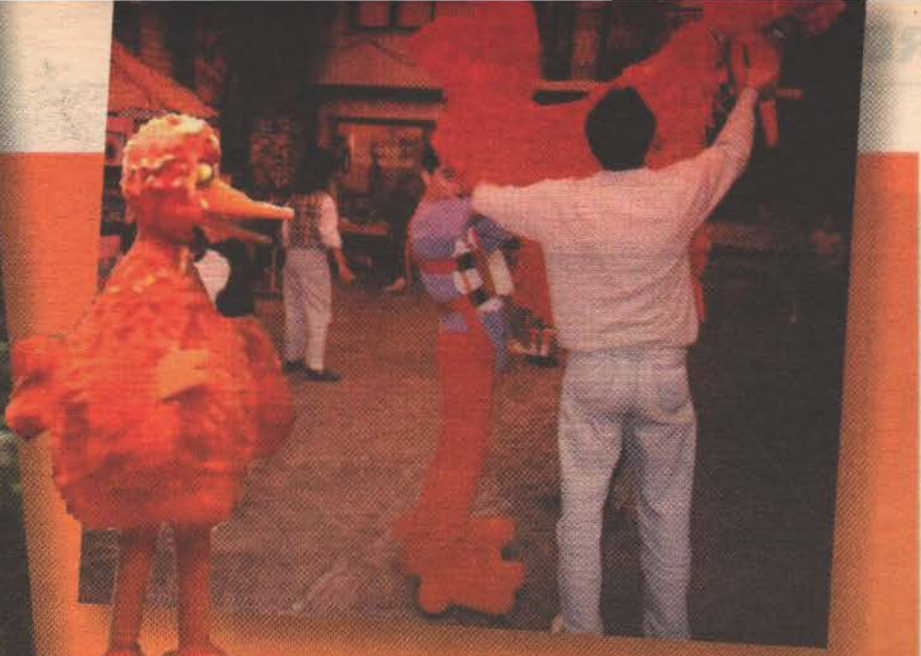


Orijinalinde sarıdır bu kuş, bizde ise turuncu. Elimde o zamandan kalma, bir tek bu turuncu tüy kaldı...

Ben Minik Kuş olunca, Amerika'dan eğitmenim geldi. 80 yaşında Amerikalı, tonton bir ihtiyar, ismi Kermit'ti. Kostümün içinde sağ kolunuz, kuşun kafasıdır. Kolunuz boyun, eliniz ve başparmağınız kuşun gagasıdır. Benim başparmağımın kası çok güçlüdür o yüzden. Kostümün içinde prova yapmak zorundasın. Bir ay boyunca neredeyse her gün Kermit'le çalıştım. Çünkü bir elin hep yukarıda olmak zorunda, sol koluna da bir makara bağlı. Bir süre sonra yukarıda tuttuğun elin aşağıya inmeye başlıyor. Kol inince de Minik Kuş boynunu bükmüş gibi gözüküyor, o da olmaz. Onun kafa hareketini, gözleriyle kilitlenmesini yakalamak zorundasın. Bu arada ses de incecik olmalı. Minik Kuş gibi konuşmalısın. Kostüm oldukça ağır. Çekimlerde 5 dakika en az, öyle durmak zorundasınız. Kostümün içinde bedenime bağlı bir ekran vardı, alıcı gibi bir telsiz televizyon. Ben kostümü giydikten sonra elimle gagayı ve diğer kolu idare ediyordum. Önümdeki monitörden de nereye gideceğimi görürdüm. Ufak bir üçkağıda göğüs kısmından arayı açar, oradan bakarak oynardım ama Kermit görürse canıma okurdu.

Sette dekorun sağ tarafında Minik Kuş'un bir sepeti bulunurdu. Kuş gelip onun içinde uyuyor. Bir gün ben geldim, sepetin içine oturdum, kanadımı kaldırdım, kafamı da altına sokup uyumaya başladım. Bakınca, tam kanadı kanadın üzerine atmışım gibi duruyor. Kamera da kayda girmiş o sıra. Bu çekimi Amerika'ya yolladılar ve Amerikalılar buraya geldiler, o kuş nasıl böyle uyuyor o kostümle diye. Nedret Abi da "O da bir şey mi, yakında yumurtlayacak bile" diye espri yapmış.





Kuklacılar için dünyada insanlar, hayvanlar ve kuklalar vardır. Bu çok önemli bir ayırım. Onlar için o

karakter ayrı bir canlıdır. O yüzden mesela bizlerin kostümsüz ya da kostümü giyirkenki pozlarımız dışarıya verilmezdi. Minik Kuş'u kimin oynadığının bilinmesi istenmezdi.

Tam olarak kaç bölüm çektiğimi hatırlamıyorum. Aşağı yukarı 100-130 bölüm var. Kavaklıdere'de TRT stüdyolarında çekilirdi. Zaten ismi de Susam Sokağı Stüdyoları olmuştur. Sette dışarıda küçük bir yer vardı, arkada çay kahve içilen o kadar. Skeçlerin 4 dakikayı geçmemesi isteniyordu. Çünkü çocuğun bir izleme süresi var. Her gün sabah 9'dan 2-3'e kadar çekimler devam ederdi. Set genelde komik geçiyordu. Çok çoluk çocuk gelir giderdi. Keyifli bir ekibimiz vardı. O zaman sette beraber oynadığımız küçük çocuklar bugün büyüdü iş adamı, iş kadını filan oldular. Aynı şekilde bizi izleyenler de... 2 sezon çektikten sonra bitti. 10 yıl boyunca izlendi durdu.

Bazen setten çıkınca bara filan giderdik. Bekarsın, güzel bir araban filan var ama yanında da 'Hakan Abi' yani Tolga Tecer var. Bütün kızlar ona bakıyor tabii. Biz de öyle duruyoruz onun yanında. Ama sağolsun Tolga hemen söylerdi, Sabri Abi de Minik Kuş'u oynuyor diye. "Aa öyle mi? Biz onu da çok seviyoruz ama o kuş neden çok soru soruyor öyle!" gibi şeyler söylerdi insanlar.

Sonra Burdur'a askere gittim. Bir tiyatrocı grubu olarak gittik hatta. Biz 2 tiyatrocı, olmayan raket ve topa tenis oynuyoruz ortada, ağzımızla da ses yapıyoruz. O an bizi 500 kişi filan izlemeye başlamış. Yurdakul Yarbay görmüş "Kim bunlar!" diye kızmış, asker de "Biri Minik Kuş" demiş, "Hangi Minik Kuş?", "Susam Sokağı'nın kuşu komutanım!". Sonra beni odaya çağırdı, oturttu, "Bizim oğlanla bir fotoğraf çekirin, seni çok seviyor" dedi. "Fakat, komutanım kostümüm yok ki!", "Olun yahu, biz herkese bak bu Minik Kuş deriz" dedi. Sonra Minik Kuş aşağı Minik Kuş yukarı. Askerde herkes beni Minik Kuş diye tanıyordu. Gelen mektupları dağıtırlarken; Ahmet, Hüseyin, Murat, Minik Kuş! diye seslenirlerdi, hatta eşim gönderdiği mektupların köşesine Minik Kuş'a diye yazmaya başlamıştı...

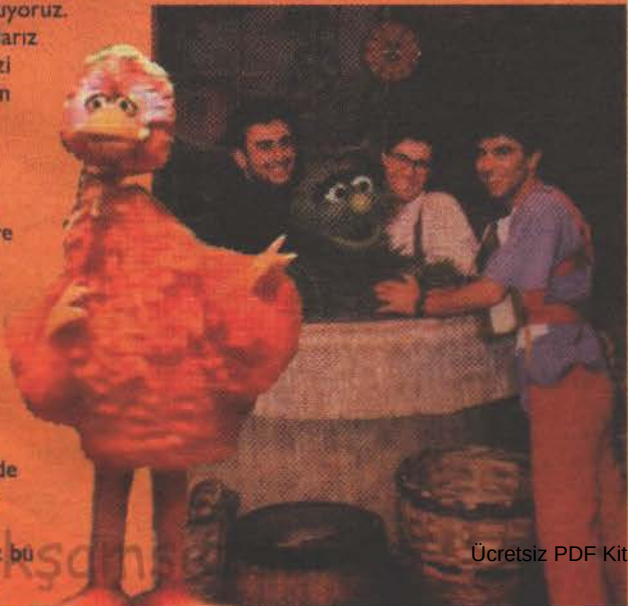
Her şeyden önce Susam Sokağı çocuklar için yararlıydı. "Neden popülerdi?" dersin, çünkü mahalleydi. Herkesin hayatında olanlar vardı. Burada da bir mahallede insan, kuştı kuklaydı ayırmadan birlikte yaşamayı, kuşun konuşmasının mucize olmadığını, normal olduğunu görüyordu. Önemli ayrıntılar vardı. Bu da işin komik kısmıydı.

Minik Kuş "Neden bitti?" diye soruyorum kendime. Bunu ekonomik anlamda da düşünüyorum. Düzenli ve güzel bir işti. İkincisi ise, benim oğlum Minik Kuş'u, Susam Sokağı'nı göremiyor. Sadece küçük oyuncakları var.

Şimdi 52 yaşındayım ve 5 yaşında bir oğlum var, adı Uzun. Susam Sokağı zamanından, şimdi çocukları olan arkadaşlarla konuşuyoruz.

Düşünsenize, kahramanlarımız biz aslında ama onlar bizi tanımıyorlar. Artık Susam Sokağı seyredilmiyor. Modası geçti. Şimdi bambaşka çocuk karakterleri çıktı. Pepe, Caillou... Hem de eskilere göre çok daha güzel bir piyasaları var. Burada da Susam Sokağı'nın bir tiyatrosu yapılabilirdi...

Minik Kuş benim hayatımda çok önemliydi. Orijinalinde sarıdır bu kuş, bizde ise turuncu. Elimde de o zamandan kalma, bir tek bu turuncu tüyüm kaldı.



de Dizüstü Edebiyat

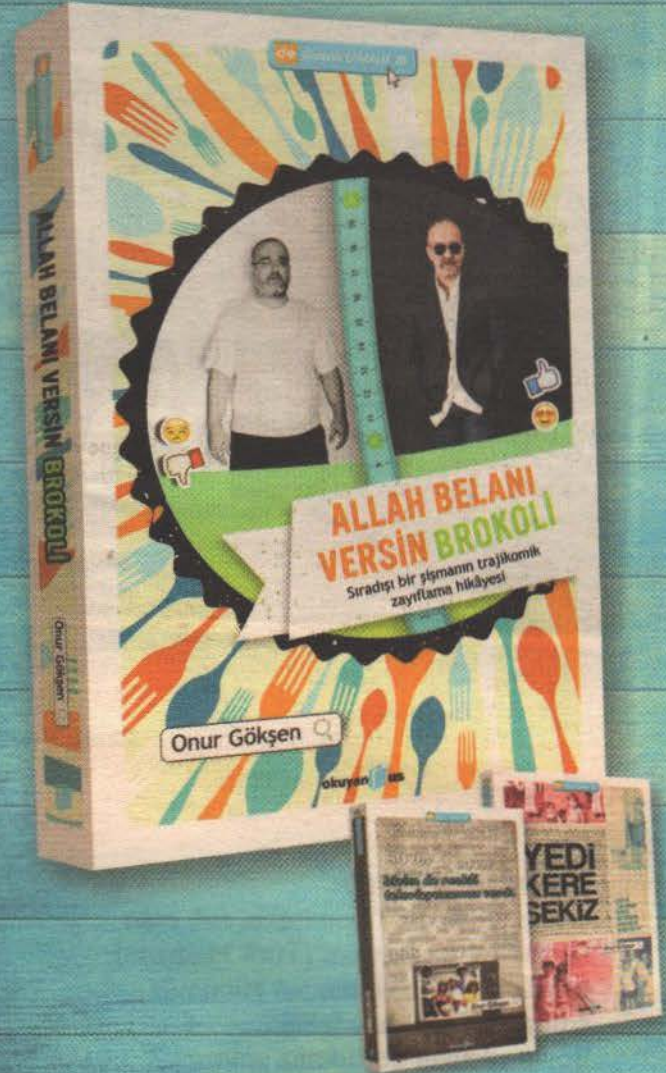
/dizustuedebyat

/dizustuedebyat

TÜM
KİTAPÇILARDA!

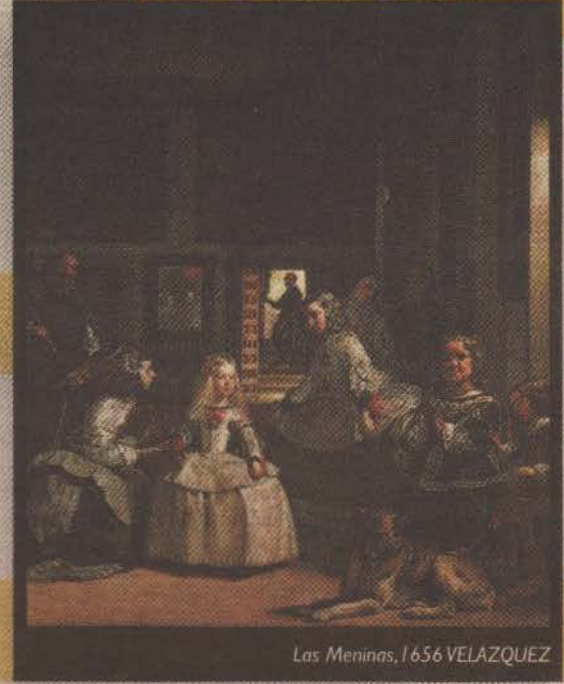
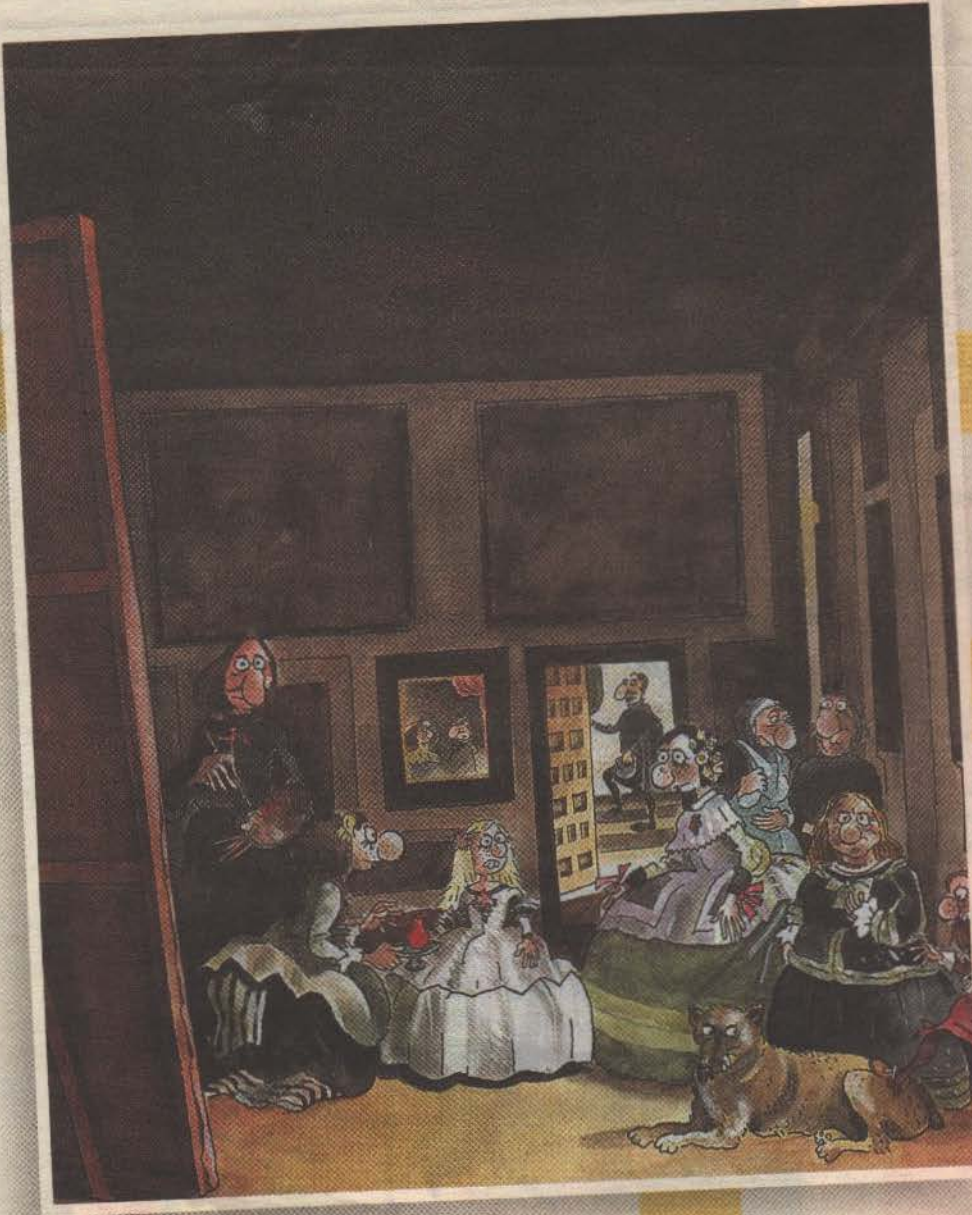
İddia ediyoruz: Bugüne kadar böylesine eğlenceli, böylesine şişman; bir ruh hastasının yazdığı böylesine bir diyet kitabı okumadınız!

Eğer bugüne kadar kilo vermeyi başaramadıysanız bu kitap sizin son şansınız...



okuyan.us.com.tr
"OKUYAN USLANMAZ"

/okuyanusyayinevi
/okuyanus
/okuyanusyayinevi



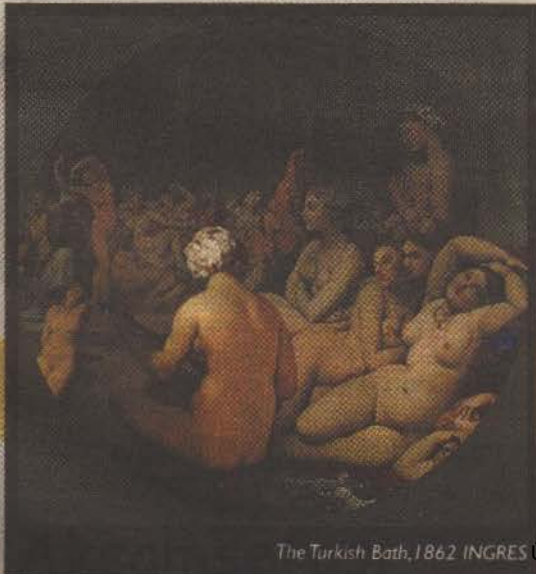
Las Meninas, 1656 VELAZQUEZ

Çevirenin Notu:

"Ustanın en ünlü eseri
'Nedimeler' adını taşır, soyadını bilmem...
Tuval üzerine karışık ayna tekniğiyle
yapılmış, küçük prenses
Margarita Maria'nın resmedildiği
acayip bir şeydir..."

Çevirenin Notu:

"Paris, Musee du Louvre'da asılı olan
Ingres'in bu çalışması (Türk Hamamı)
erotik içeriği bakımından günümüz
iktidarını rencide edebilir!..
Böyle yıkanan ecdadımız yoktur!.."

The Turkish Bath, 1862 INGRES Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



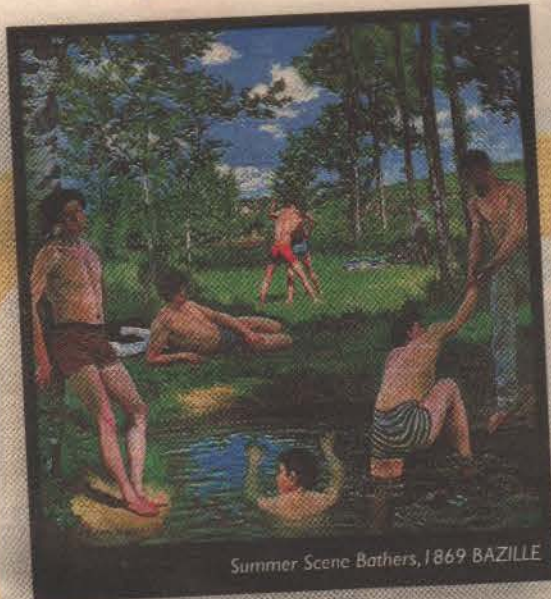
The Luncheon of Boating Party, 1881 RENOIR

Çevirenin Notu:

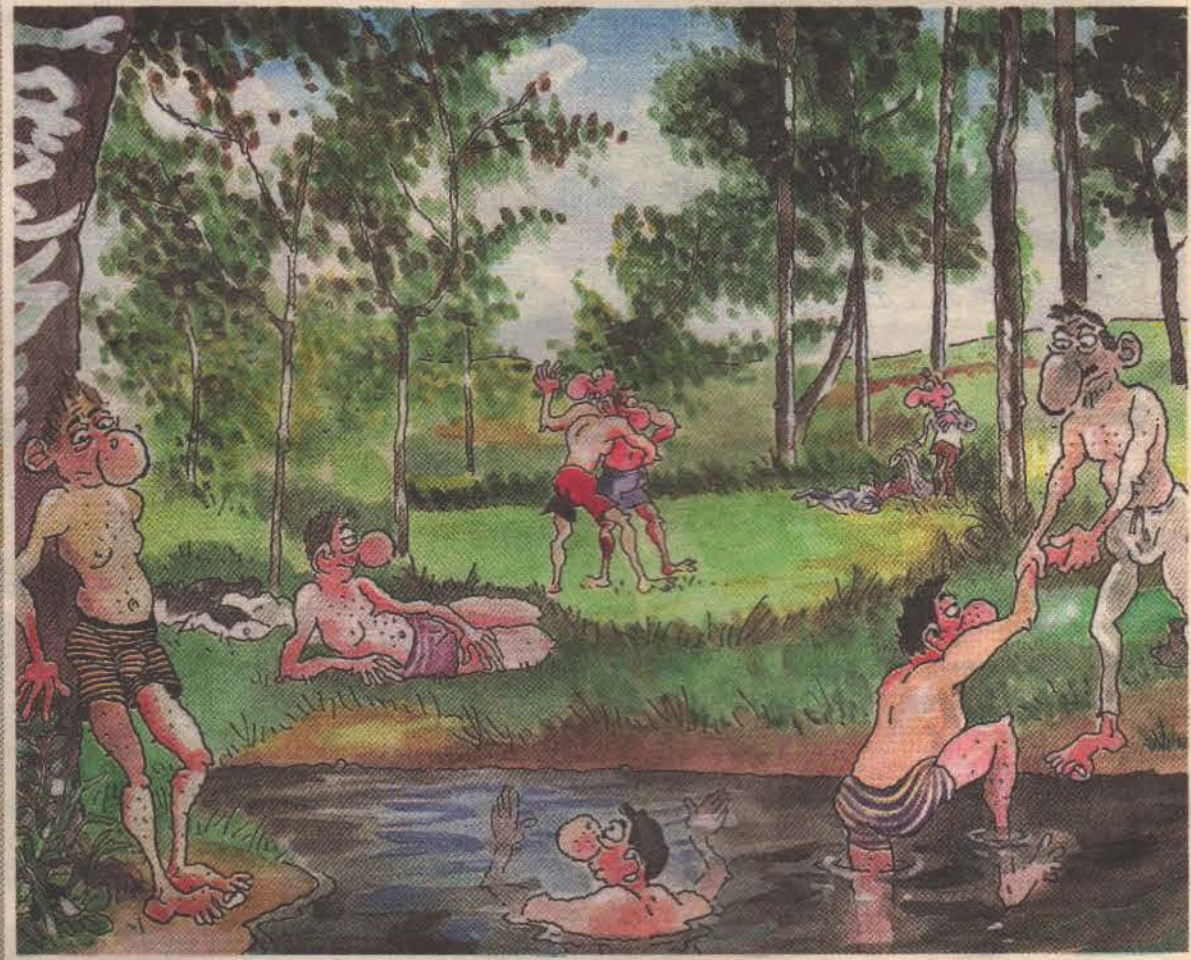
"Renoir ustanın, Atatürk'ün doğduğu yıl, Fransa'nın Avrupa Birliği'ne girmeden önceki teknik ve ışık oyunları ile yapmış olduğu muhteşem tablosu... Şimdi nerede böyle işler..."

Çevirenin Notu:

"Gölde çay... Şimdi resme bakıp 'Çay nerede burada ya!' demeyin, mutlaka bir kuytuda demleniyordur... Önce güneş, hava, göl, sonra bol gıda gelir..."



Summer Scene Bathers, 1869 BAZILLE





Female Nude Green Stocking, 1912 E. SCHIELE

Çevirenin Notu:

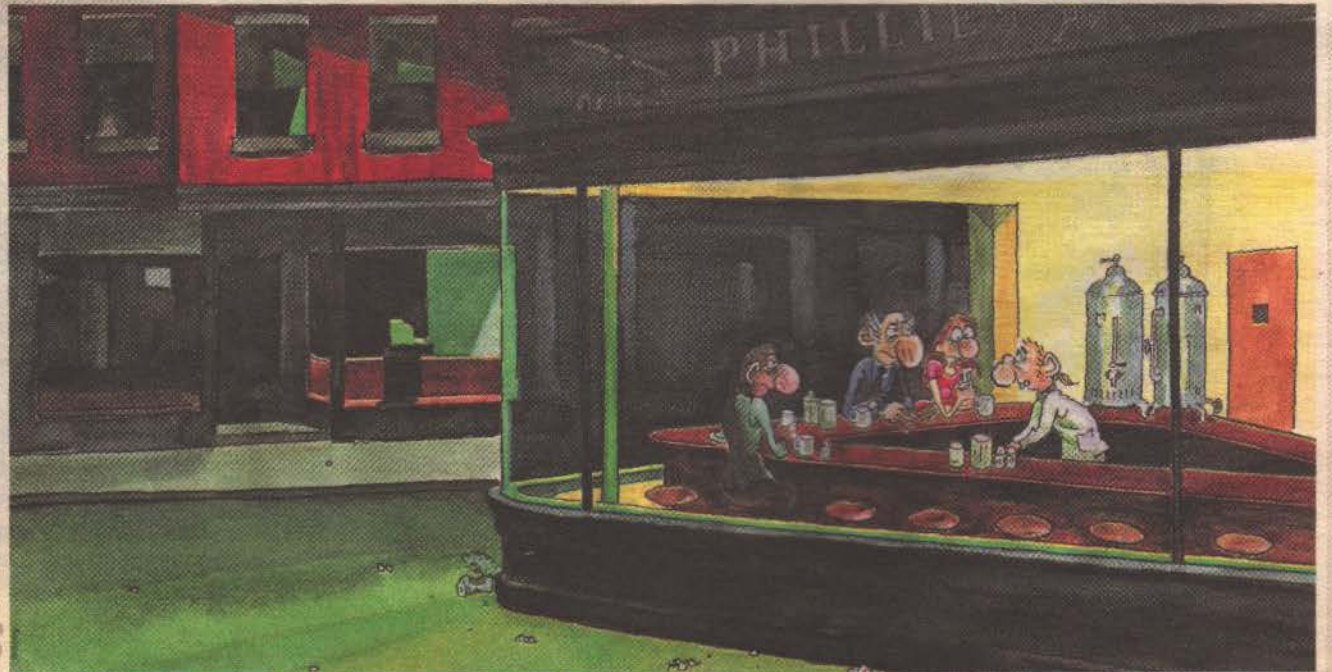
"Egon abiden,
Yeşil Külotsuz Çorap çalışması...
Sevenler; çok beğenir..."

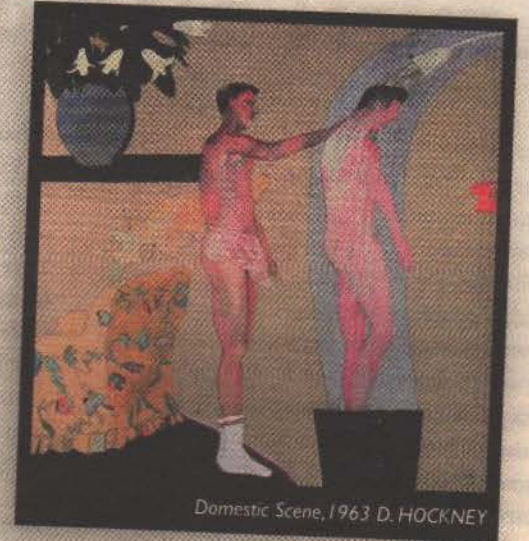


Nighthawks, 1942 HOPPER

Çevirenin Notu:

"Hopper ustadan
'Gecekuşları'...
Muhtemelen gece yarısı,
New York'ta bir köşe barı...
Henüz cep telefonu
ortalığa çıkmadığından,
sıkılan üç müşteri...
Hancı, bana rom ver!..."





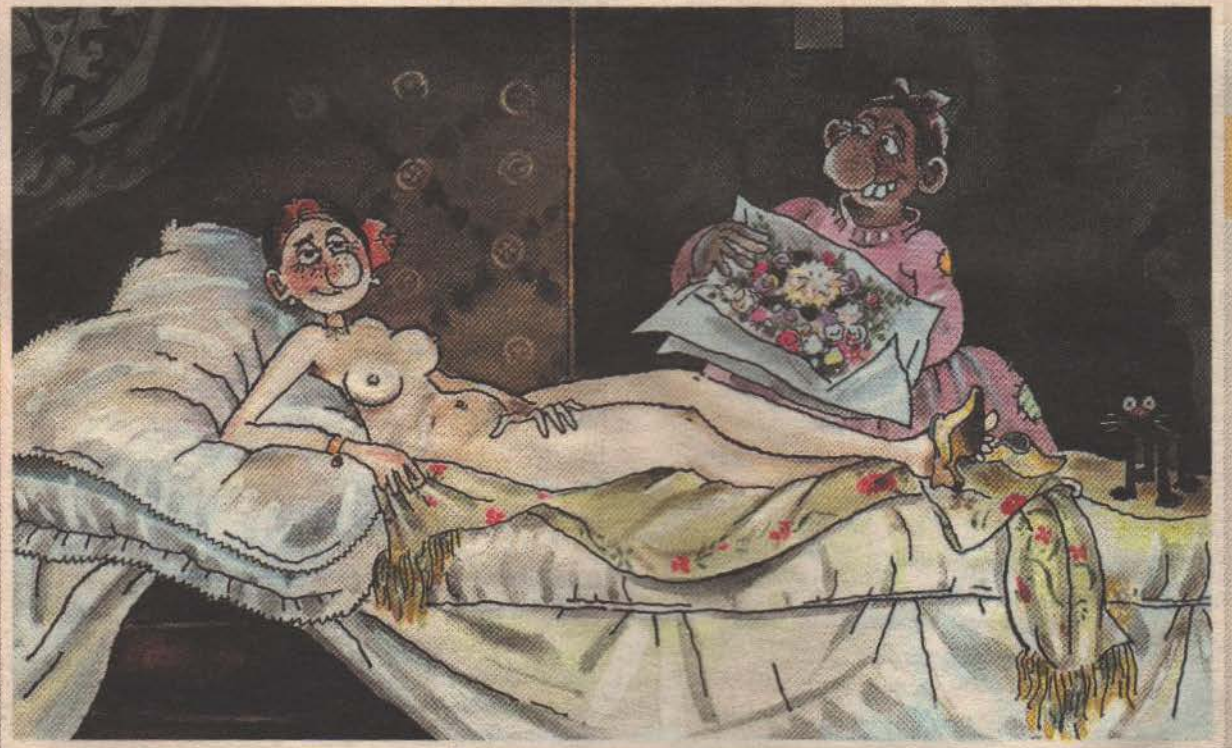
Domestic Scene, 1963 D. HOCKNEY

Çevirenin Notu:
 "Hockney ustadan ev halleri...
 Klasik duşavurumculuk...
 Artı hijyenik renkler..."



Olympia, 1863 MANET

Çevirenin Notu:
 "Sahibi Manet miydi bilmem,
 Beyoğlu'nda meşhur bir pavyonun
 adıydı Olympia... Pavyonuna
 gitmişliğim vardır ama aynı adı taşıyan
 daktiloyu hiç kullanmadım..."



ARAYAN BULUYOR İNLEYEN ÖLÜYOR

Sana bu mektubu
annanemlerden yazıyorum Saliha.
Burada tane tane serilirdi
ufacık ev makarnaları
taşardı tülbentlerden.
Ateşe tutulup yolunurdu köy tavukları,
sabunlu bezler yapıp koyardı annanem
dedemin rakı masasına.
Her şeyi tamamsa şayet, abdestini alır
dururdu akşam namazına.
Gülerdi, söverdi dedem
şapka takardı.
İlaçları vardı sevdiği.
Ağladı mı, hiç görmedim.

Her şey ya eskiyor ya ölüyor
ama sevdalar kaçıp gidiyor sanki.
Ne ölüyor ne eskiyor.
Kayboluveriyor.
Anahtarlar, çakmaklar gibi değil üstelik.
Okul dönüşü çocuklar gibi.

Annanem sızlanıyor
"Adam karanlığı severdi.
Hep arkamdan ışıkları kapardı.
Gitti bak karanlığa, ben şimdi hep
ışıklar açık oturuyorum"

Alışıyor insan,
insan her şeye alışıyor Saliha, ne fena.
Dualar okunuyor çatısız evde de,
burger king'te de.

Çaylar tatsız poşetlerde.

Anılar hep megabyte.

Annanem diyor

"Hepimiz günahkârız oğlum
dil boşa dönüyor.

Arayan buluyor. İnleyen ölüyor.

Zaman bizi tanımaz.

Yıkıp geçecek hepimizi."

Özlüyorum seni,
özlüyorum ama bana yetiyor.
Rüyalarım giriyor saçların bile.
Duvarlara çiviler çaktıydın.
Onlar bile düşüyor birer birer.
Saliha sen ne güzeldin.
Duvarlar bile durmuyor
biraktığın gibi.

Bembeyaz bir eşyaydı bu kağıt
annanemin derdine
ortak olayım derken
sen aklıma düşmeden biraz önce.

Elindeki kağıt benimkinden farklı.
Senin elindeki kağıt katlandığı için
kendisini 3 eşit parçaya bölen
çizgilere sahip,
biraktığın izler de
öyle bende.
Ben ne kadar

dolsun istersem
bu kağıt o kadar dolacak.
Gerçi sen buna kızacaksın, bozulacaksın
yine benim istediğim oluyor diye.
Yine de bu mektup ikimizi
zamanın dışında bir yerlerde birleştirecek.
Hani bir yaz sözleşmiştik,
sen Fethiye'den ayaklarını suya sokacaktın
Temmuz'un birinde.
Ben de Eminönü'nde iskeleden sarkacaktım
güya ayağımda terlikle.

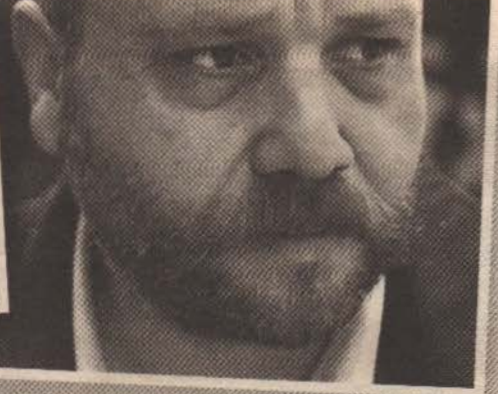
Aynı evde ölmeyecez ya biz.
Sevdamız işte o zaman yarım kalacak.
Hangi evlerde ölürsek
o evler yıkılacak bir gün.
Ve hiçbir çocuk bizi hatırlamayacak.
Bak bu gücümde gitti.

Annanem barbunya yapmış,
yemekle aran yok bilirim.
Barbunyaya bir şeker atılır
tat versin diye.
Bizimki şeker hastası ya,
tatmadan yapıyor yemeği.
Unutuyor da bi yandan,
5 dakika önce attığı şekerini.
Sesimi çıkaramıyorum, yiyorum.
Kalani da yanıma verecekmiş, kıyamam.
Görmeyen gözleriyle
hangi kabin kapağı hangisi diye
15 dakikadır arıyor.
Filmin sonunu biliyorum
yine de sessizce izliyorum.
Ali Simitçi görmüş sizi sahilde.
O herifle el ele.
Geldi anlattı işte böyle böyle.
Sen mutlu olunca
benim tadım kaçıyor nedense.
Hadi, çok şekerli barbunya neyse.

Bu mektubu
sana yollayamam artık
Kendime yazıyorum.
Naber Nadir.
İyi.
Sen iyisin.
İyi.

Büyük kabi.
Anaların anası.

Nadir oğlum,
öp annanenin elini.
Sarıl ona. Bi güzel kokla.
Sonra çık bu evden,
git hikayeli bir kadın bul.
Gözünü seveyim
kapama ışıkları kendi arkandan.
Otur yataklara otur
eve gelince ışıkları açık bul...



AHMET MÜMTAZ TAYLAN

- Kendimi tek kelime ile tanımlayacak olursam;
zorunda mıyım?
- Şu sıralar benim gündemim; **barış.**
- Bugüne kadar yaptığım en heyecan verici şey;
baba olmak.
- Şu hayatımdaki en büyük hatam; **kibirim.**
- Oyuncu olmasaydım; **da olurdu.**
- Asla kayıtsız kalınamam; **ahmaklığa.**
- Bana göre insanlığın en büyük sorunu;
en iyisini bilmek.
- Dünyayı değiştireneye oradan başladım;
tuttuğum yerinden. Ama hep
münasebetsiz yeri elime geliyor!
- En büyük takıntım; **zayıflamak.**
- Futbol benim için; **yoksulun, zengini**
mahcup edebileceği yerdir.
- Hak ettiği değeri göremediğine inandığım
biri varsa o da; **babamdır.**
- Bence bir kadına verilebilecek en anlamlı
hediye; **onu dinlemektir.**
- Kendimi en yalnız hissettiğim an; **tartışmaların**
şiddete dönüştüğü an.
- İntihar benim için; **başkalarının cehennemi.**
- Şiir denilince aklıma; **bütün şıkları doğru**
bir test sorusu.
- Polio'la bence; **aşksız şırsız seks.**
- O yemeği bir de benden deneyin,
parmaklarınızı yiyeceksiniz; **fırın yemeklerinin**
Leonardo'suyum...
- İzlediğim en iyi film; **Köprü Üstü Aşıkları**
(Yön; Leos Carax)
- Başucu kitabım; **kütüphanem yatak odamda.**
- Şarkılarıyla beni en çok etkileyen müzisyen;
Vladimir Visotskiy.
- Beni en çok mutlu eden mevsim; **sonbahar.**
- Fikirlerini kendime en yakın bulduğum siyasetçi;
Olof Palme.
- Yerinde olmak isteyeceğim tarihi bir karakter;
Mimar Sinan (Che Guavera, Da Vinci gibi)
- Sınırları içerisinde bulunmaktan en çok mutluluk
duyduğum şehir; **forever İstanbul.**
- O esyanın bandeki manevi değeri
çok yüksek; **kızımın ayak izi,**
doğduğunda elime tutuş-
turmuşlardı.
- Son olarak
söylemek
istediklerim;
İçeride
İçebiliyoruz
mıyız? *





domingo

www.domingo.com.tr
facebook.com/domingo.yayinevi
twitter.com/domingokitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

**Yıldız Tilbe ile bir Beşiktaş akşamında
Külüstür Bar'da buluştuk, dakkasında
kırk yıllık kanka olduk. Çay içtik,
çorba içtik, konuştuk da konuştuk.
İşte Yıldız Tilbe'nin anlattıkları...**

HAYAT BENİ BÖYLE YAPTI

Altı kardeşiz, en küçüğü benim. Annem Tuncelili, babam Ağrılı. Kürt'üz. Sadece Kürt'üm, yani Kürt kızı olduğum için... İngiliz olsaydım, İngiliz'im diyecektim, o kadar... Bunun ötesi berisi yok yani...

Bir buçuk yaşında kaynayan çaydanlığı çekmişim üstüme, yanmışım. O yüzden sağ kulağımın zarı yok. Birkaç ay hastanede yatmışım, doktorlar "Götürün, ölür!" demiş ama kurtulmuşum.

Bizimkileri 1950'lerde İzmir'e gelmişler, hepimiz İzmir'de doğduk, büyüdük. Anadilimiz olarak Türkçe öğrendik. Kürtçe'yi şarkılardan biliyorum. Gültepe'de... Gecekondu mahallesi yani... Tekel fabrikasında mevsimlik hamallık yapıyordu babam, kışın da zeytinyağı fabrikasında çalışıyordu, Söke'de. Annemin minik bir bakkal dükkânı vardı.

Ablalarım dinliyorlardı; Orhan Gencebay, Hakkı Bulut, Ali Gencebay, Seyfi Doğanay... Çocukluğumdan beri sesim güzel. 6-7 yaşındaydım, bana şarkı söyletirlerdi. Komşu kızları âşk olurlardı birilerine, beni çağırırlardı, ben onlara şarkı söylerdim, ağlarlardı.

Tabii okulda da söyledim. Bir müzik öğretmeni vardı, beni hiç sevmezdi, neden bilmiyorum. İki kızdık sınıfta, ikimizin de sesi çok güzeldi. Herkes çok beğenirdi, o ise beğenmezdi. "Senin sesin beş kuruş etmez!" derdi. Bana böyle davrandığı için notaları da öğrenemedim. Sınav yapıyordu mesela, bana diyordu ki "Sıfır vermeye utanıyorum, sana bir." Orta bire giden bir kızım ben ya... Müziğim birdi... O kadar... Hissediyorum. Hisler öğretilemez, bilinenlerden daha çoktur. Müzik konusunda kim ne kadar biliyorsa, ben ondan daha çok biliyorum; çünkü hissediyorum.

Kimseyi tanımiyorken henüz, kimin ne olduğunu bilmediğim çağlarda, çocukken, hep şarkı söylerdim. Hep içimde bir ses vardı, şarkı söylerdi... Sonra büyük kardeşlerimin eve getirdiği plakları ezberledim. Annemin dinlediği Kürtçe şarkılar, ilk arabeskler; sanat müzikleri... 70'lerde TV aldık, ilk defa Türk sanat müziğini, Türk halk müziğini televizyondan dinledim, korolarda öğrendim. Sonra pop müziğe Türkçe söz yazıldı, Ajdalar vesaire... Pop müzikle de o şekilde tanıştım, sonrasında çıkan bütün şarkıcıları tanıdım. Alpay'la başlayarak; Sezen Aksu, Ajda Pekkan, Nilüfer, Nükhet Duru...

1990 yılıydı, yirmi dört yaşındaydım. Şiir yazardım hep, sesimin güzel olduğunu da biliyordum. Tuncelili olduğumuz için evimizde saz olur, kuzenlerim saz çalar; ben türkü söylerdim. Sonra da pavyonda başladım. İlk 90 ya da 91'de olması lazım. "Gel başla" diyen beyefendinin



ismi Cengiz Özşeker... Çok iyi bir insandı. Cengiz Abi, sana gülmek çok yakışıyor derdi, sahne adımı Gülen koydu. Asla unutmam ben bunu, asla.

Daha sonra Sezen'le tanıştım. Onlar fuara gelmişti; ben, Broadway'de çalışıyordum. İzmir'de tanıdıkları biri, beni dinlemesini istiyor, ben onun şarkılarını da söylüyordum... Ben fuara gitmedim, onlar benim çalıştığım yere geldiler: "Çık bir şarkı söyle" dedi. Çıktım söyledim, "Bir daha söyle" dedi, bir daha söyledim... "Ne Kavgam Bitti Ne Sevdam" ve "Adını Sen Koy"u söyledim... Evet, onu çok sevdiğim için kızımın adını Sezen koydum, iyi ki de Sezen koymuşum... Sonra bana telefon numarası verdiler, her gün aradım tabii. Sonra İstanbul'a geldim, dokuz ay vokalistliğini yaptım, evinde kaldım. Dokuz ay sonra da yeniden doğdum, tek başıma çalışmaya başladım. İki yıl kadar tek başıma çalıştım İstanbul piyasasında. Bu arada albüm hazırlamaya başladım fakat şarkı bulamadım. Kismet değilmiş diyorum ben... Çünkü nasibe inanıyorum, her şey nasip.

Aslında Sezen'e en yakın bendim, ya da ben öyle görüyordum. Yani herkes kendini ona en yakın biliyor. On küsur yıldır görmüyorum Sezen'i. Ben kötü değildim kimseyle. Görsem konuşurum. Davet bekliyorum. Ama ben Sezen'in evinde kalıyordum, daha ne kadar yakın olabilirim ki? Onlar geldiğinde hepsini görüyordum o evde; çünkü her gün geliyorlardı. Ben de enerji bekliyorum. Sevilme hakkım, her türlü, herkes tarafından. İsterim yani... Davet bekliyorum.

İlk üç albümü bitirir bitirmez götürüp dinlettim Sezen'e. Sonra olmadı... Şirketim değişti, etrafımdaki kişiler değişti, hayatın ritmi değişti benim için. Ama ilk üç albümü bitirip götürdüm, hep fikrini aldım. İlk albümüm bittiğinde gittim, dinlettim "Yeni bestelediğim bir şarkı var, buna söz yaz, Uzun düzenlesin bunu da koy albümüne." dedi. Aldım o şarkıyı, söz yazdım, Uzun'a verdim şarkıyı, o hafta Uzun öldü. Yoksa bir şarkısı olacaktı bende. Nasip değildi. Onursuz Olmasın Aşk'a çok üzülmuştum, onu okumayı çok istemişim. Yalnızlık Senfonisi Sertap'ındı ama. Ben o gruba girdiğimde de Sertap onu okuyordu.

O zaman ben deneyeyim dedim, Delikanlım'ı yazdım. Çok beğenildi, hiç beklemiyordum o kadar seveceğini. Sonra da devam ettim yazmaya. Delikanlım'ın bir hikayesi var tabii. Bir adama yazdım. Bir kadın için öyledir, bir erkekle olan birlikteliğinde "Açılır sonsuz kere gülleri" gerçektir evet. "Delikanlım" bu dünyalıktı, "Çabuk Olalım Aşkım" öbür dünyalık. Buralık değil yani. Çünkü insan bazı şeyleri yaşamaya cesaret edemiyor; öbür tarafa bırakıyor, daha iyi oluyor böyle, kadınca...

Aşk da bir dönem... En iyi gençken; çünkü en algılamadığın zaman, ne kadar algılamıyorsan o kadar iyi ifade ediyorsun. Ne kadar algılıyorsan, o kadar kurnazı oluyorsun o işin. Yanına kalan da kârı oluyor. O kadar da olsun, o sevginin bir karşılığı olsun. Bir de genciz, hiçbir şeyden korkmuyoruz, şimdi ölsem yazmam öyle şeyler. Belki gene yazmam da âşk olmam lazım.

İlk âşk temel gibi, her şey onun üstüne... Aşk acısı korkunç bir şey. Seksin adını âşk koydular. Yatmanın, kalkmanın adını âşk koydular. Canları çekmeyince "aşkım bitti" oldu. Aşk öyle bir şey değil ki. Aşk hepsini kapsıyor... Hepsini güzel, âşkla her şey güzel. Savaşmak bile güzel âşkla.

Ben şuna benzetiyorum: Tatile Bodrum'a gideceksiniz, Bodrum'a yönümü çevirdim ve yol boyunca bir sürü şeyle karşılaştım ulaşana kadar. Bu, herkes için geçerli. İnsanın, hayatı boyunca takip ettiği bir rota var; o rota üzerinde de bir sürü insanla karşılaşılıyor; bunlar büyük insanlar olabiliyor, küçük insanlar olabiliyor ama illa birileri oluyor. İnsanlar, insanlarla bir yerlere varıyor.

Pavyonda çalışırken de çok mutluydum. Hep çalıştığım yerde paso çalışacağım diye çalıştım. Nereye gidebildiysem oraya kadar gittim. Örneğin pavyona gittim, söylemek istiyorum dedim, söyledim. Sezen Aksu'yu da ben çağırdım, düşüncelerimle

**Seksin adını
aşk koydular.
Yatmanın,
kalkmanın adını
aşk koydular.
Canları çekmeyince
"aşkım bitti"
oldu.**

çağırdım. Çünkü ona söylemek istiyordum, bu istek içimde çok kuvvetliydi. Bu güç herkeste var. Bir şeyi, araya hiçbir şey koymadan istersen oluyor. Bu her ne ise. Bazı şeyleri hiç düşünmedim. Mesela bana albüm çıkarsın, şunu yapsın, bunu yapsın... Bunlar hiç yoktu gözümde.

47 yaşındayım. Çocukken en sevdiğim dizi, TRT'de eskilerden, Vadideki Hayat'tı... Kızım evli, Torun yolda. Babam bana: "Kızım iyisin, hoşsun ama iki tahtan kırık." derdi. Dört tahtam kırık olsaydı daha fenaydı ama. Hayat felsefem: Boş ver dünü, yarına da bakma... Hayat beni öyle yaptı.

Şiiri çok seviyorum. Hepsini seviyorum, bütün dünya şairlerini ve Türk şairleri... Ne olacak ortak dil, bir şekilde ifade edeceksin. Ama ben size asıl bombayı patlatayım: Şairlerin kitaplarını alıyorum bazen, acaba besteleyebilir miyim diye; çünkü ben genelde müziğin üstüne söz yazıyorum. Pablo Neruda okudum, Rus şairlerini de çok beğeniyorum. Bir şiir besteledim "Değerini Bilmek Gerekir Aşkın" diye, meğer Pablo Neruda'nın değil, bir Rus şairinmiş. Oradan bir dava yedim Atao Behramoğlu'ndan. O çevirmiş.

Bir arkadaşım bana bir şiir kitabı verdi, ben de eğer beğendiğim bir şiir olursa o sayfayı koparıyorum, kendi kitabım olunca. Ama bu kitap benim olmadığı için Nazım Hikmet'in bir şiirini geçirdim deftere, bunu besteleyeceğim dedim. O arada unuttum.

Aradan birkaç yıl geçti, müsveddeleri karıştırıp incelerken bu şiiri buldum. Anlatım dili de bana yakın "Ne kadar güzel yazmışım." dedim. Altına da şairin adını yazmamışım, hemen besteleyeceğim diye düşünürken demek ki kafam da güzeldi, kelle oldum, bir şey oldu derken unuttuğum, orada kalmış yıllarca. Ondan sonra oturdum, besteledim ben bunu bir güzel. Yeni albüm hazırlıyorum, okuyacağım. Gökhan Özen beni aradı, "Şarkın var mı, albüm yapıyorum diye sordu" ben de "Var birkaç tane" dedim. Geldi, söyledim birkaç tane, bunu beğendi içlerinden. Aldı götürdü düzenledi, Kültür Bakanlığı'ndan geri döndü, Nazım Hikmet'in diye. Bence Artık Sen de Herkes Gibisin şiiri. Daha önce Cem Karaca da yaptı... Ne ilginç değil mi? Bir de yazdılar Nazım Hikmet'ten çaldı diye... Bir küfür edicem, kulakları düşecek ama edemiyorum. Bazen böyle oluyor. Bir şey yazıyorsun, senin sanıyorsun. Bir kelime alırsın ama bütün çalınmaz yani, niye böyle bir şey yapayım ki...

Erkek dünyasında yaşıyoruz. Kadınlara haksızlık her yerde, her birimde, her köşede mevcut. Sokakta, sinemada, evde, mecliste, gece kulüplerinde, hastanelerde; her yerde kadınlara ince bir zulüm var. İnsan sevdiği için ölür değil mi? Ama onlar çatır çatır öldürüyorlar. Resmen terör bu. Kadınlar rahat ettiğinde, erkekler daha rahat edecek. Bir kadının, erkeğinden başka ilk sıraya koyacağı hiçbir şey yok ki. Ama bakış açısı doğru değil.

Töre diyorlar, koca diyorlar, öldürüyorlar. Sırf töre değil ki, toplumsal bilinç böyle. Kadın boşandığında öldürülüyor. Bu ne kindir?

Toplumda bir 'okey' var yani, yoksa nereden alacak bu cesareti?

Gökdelende hiç oturmam.

Çocukluğumu güzel yapan, annemle babamın varlığıydı. Şimdiki çocukların öyle bir şansı yok, biz yağmurlarda ıslanırdık. Herkesin hikâyesi

farklıdır, ifade ediliş biçimine bağlı. Gökdelendeki insanlar da acı çekiyorlar. Bir yakınlarını kaybettiklerinde, âşık olduklarında...

Hareketsizlik hayvanlara da sirayet etti. Şöyle ki; bu çiftliklerde yumurtayı koyuyorlar, yumurta çatlıyor, civciv çıkıyor, ölene kadar orada büyüyor. Hiç hareket yok, yiyor, yumurtluyor... Eskiden tavuğu koyardık tüp biterdi de pişmezdi o tavuk. Şimdi ise tavuğu sıcak suda yıkadığınızda pişiyor. Çok üzülüyorum ben HES'lere, derelere, tepelere... Bu da terör; çevre terörü. Ben hiç öldürmek istemedim. Allah göstermesin. Allah'tan korkarım ben.

"Öfkelerim yansımıyor mu şarkılarıma" diye sorarsan; "Ben senin var ya!" nedir? Ne algılıyorsan odur, ne varsa literatüründe onu anlarsın. Açık kapılar... Bazen öyle ağır yazıyorum ki... Yazıyorum, sonra başkalarını düşünüyorum; çünkü söylediğim şarkıların başkaları üzerinde de etkisi olacağı için birey olarak bakmıyorum. Bir şeyin zararı bir kişiye dokunuyorsa, herkese dokunacaktır. Bundan yola çıkarak iptal ediyorum. Daha önceden yazdığım, gençler intihar etmesin diye attığım şarkılarım vardır benim. Daha okurken ben komaya giriyorum. Ben bu yaşta bu kadar acı çekiyorum, gençler anlamaz ki; o acıyı çekemezler yani.

Dil, din, şarkı, müzik, tarih, kültür, ülkenin nesi varsa her şey... Osmanlı dönemi

kapanıp Cumhuriyet kurulduktan sonra dilin değiştirilmesiyle birlikte orada, büyük bir köprünün yıkıldığına inanıyorum. Bu köprü yıkıldığı için de kendimizi ifade etmekte zorlanıyoruz. Nef'i var, Karacaoğlan, Mevlana var... Hepsi Osmanlı'nın yıkılmasıyla birlikte dil olarak orada kalmış. Sanatı, müziği, tarihi günümüz Türkçesiyle tam olarak Türkçeleştirebilecek ve ifade edebilecek doğru dürüst insanlar olsa da, bizim de iç dünyamız, dış dünyamız genişlese ne güzel olur. Baktığınız zaman beş yüz kelimeye sıkıştırılmışız. Aşk kelimesinin Osmanlıca'da bir sürü anlamı var; çiçek bahçesi gibi... Dilimize çevirdiğinizde birkaç kelimeyle ifade edebiliyorsun ve ifade edemediğin şeyleri, zevkleri, hazları da aşk adı altına sıkıştırdığınızda ne oluyor, aşkı tanımamış oluyoruz. Oysa bizde aşk çok derindir, kutsal; anadır; yâdır... Nasıl sevmişler... Fuzuli anlatıyor, anlamıyoruz ki... Anlamadığımız için kendimizi de ifade edemiyoruz dolayısıyla.

Allah rahmet eylesin, kim sevmez ki Ahmet Kaya'ya! Haksızlık, "Kürtçe söyleyeceğim" dedi. Şimdi yayınlayan birçok kanal var; demek ki bu kadar önemli değilmiş. Memleketi terk edip, vatan hasretinde kalbini durduracak kadar da önemli değilmiş söylediği şey. Vatanına, çoluğuna çocuğuna hasret gitti. Kürtçe onun keşfi değildi ki, ondan önce de vardı.

Aysel Gürel, bir daha gelmeyecek bir kalem. Aysel Gürel beni pek sevmezdi, sebebini bilmiyorum. Mizah dergilerini çok okurum. Uçağa binerken, bir yerden bir yere giderken bir sürü mizah dergisi alır okurum. Gırgır'dan beri takip ederim. Kadın çizimleri çok beğeniyorum.

Orhan Gencebay'dan şarkı alamadım, ondan şarkı almak çok zor. Son albümüne kendimi zorla dâhil ettim. Şarkıyı da ben seçtim. Şarkıya sığınmadım, şarkıyı bir yere getirmeye çalıştım. Şarkının beni taşımasını istemedim.

Üç Maymun filminde şarkımı kullandılar, imzama daha geçen gün aldılar, telif haklarına dair. Brokeback Mountain filminde de şarkımı kullandılar; sesimle, sözümle, müziğimle. Ama kimse benden izin almadı. Benden

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



kimse izin almıyor ki... Benim her gün taklidimi yapıyorlar... Hem sesi hem görüntüsü bana benzeyen o kadar çok ki...

Başkalarına verdiğim otuz şarkı vardır...

'Kış Güneşi' Tarkan'a çok gitti mesela. 'Kandıramazsın beni' de Gülben'e yakıştı. Şarkım tuttuğu zaman çok sevinirim. Sipariş üzerine yazamıyorum. Toplam iki yüz şarkım var. Bu da toplamda on dört saat yapıyor. Yirmi yıldır, on dört saati söylüyorum. Hep aynı on dört saati söylüyorum. Delikanlım, tüm zamanların aşk şarkısıdır. Bir daha kimse, bir erkeğe böyle hitap edemeyecek. Biz kenar mahalleden geldik, jilet gibi adamların içinden geldik.

Şarkı sözlerini yazdığım ya da beste yaptığım kimseye göstermiyorum, danışmıyorum. Ben kendim yapıyorum onu. Bazı şarkılarım yıllarca duruyor; bazılarını stüdyo aşamasında hemen yapıyorum, okuyorum, çıkıyorum. Dinlendirecek kadar kafam salim olmuyor. Güncel sözcükleri bulup kullanmayı düşünmedim. Aslında böyle yapıp, ortalığı sallayabilirim. "Keşke yazmasaydım" dediğim şarkı olmadı.

İnternette şarkılarımı indirsinler. Ben hiç şikâyetçi değilim. Ben de indiriyorum. Herkesin parası yok ki almaya, kaç kişi 13-14 lira verecek de CD alacak? Herkes indirsin. Affetmeyi bilmek lazım, konu her neyse... Ucunda ölüm yoksa, insanlar affedici olmalı.

Bu piyasada arkadaşlıklar, dostluklar, sahneden sahneye... Onun kocası var, benim çocuğum var, diğerinin evi, işi... İyi 'an'lar var herkeste. Geniş mutlu zamanlar yok.

Hayranlarım çok iyi, hem serinletiyorlar hem ısıtıyorlar. Toplanıyorlar etrafıma, her biri bir şey söylüyor; kendimi unuttuyorum. Twitter'da da durum öyle... Yerde olmak istediğim bir kendim varım. Nerede otursan, kendi götünün üstünde oturmuyor musun? Memnunum. Mecburum; çünkü küsmem için, mutsuz olmam için o kadar çok sebep var ki... O yüzden boş veriyorum. Çoğu tercihime mecburiyet doğrultusunda...

OT ha! Çok aradınız mı bu ismi? Ha ha haa...



Emrah Serbes, Yıldız Tilbe, met üst

Kaptanın Seyit Defteri



• Sigara, uyuşturucu ve sekse başlama yaşı küçüldüğü gibi, biber gazına başlama yaşı da tek haneli rakama kadar inmiş.

• Dondurmayı Çİnliler bulmuş ama asıl kökeni Mezopotamya'yıymış.

• İlk kez "Amaan, pazar günü hafta sonu tatili olsun yahu!" diye ilan edileli 78 yıl; "Pazar sabahı da kovboy filmi verelim paso, çok acayip kafalar oluyor" deneli de 34 yıl geçmiş aradan.

• Hukuğun; bölgeye, kişiye ve sürece göre değiştiği kanunlara Türk adaleti deniyor...

• Son üç yılda erkeklerin 666 kadına maliyeti, hayatları olmuş. Erkek şiddeti yüzünden 666 kadın aramızda değil. Sanırım siz bu satırları okurken sayı artmaya devam edecek!

• Kırmızı soğan ses tellerine acayıp iyi gelirmiş.

• Üçüncü Boğaz Köprüsü, Ilısu Barajı, nükleer santraller gibi projeler artık ÇED

raporundan mua! Danıştay tarafından üç kez iptal ediliyor, ardından dördüncü değişiklik için yine iptal davası açılıyor. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı basmış yasayı. Başefim oradan ortaya çıkan kanallı, köprü, nükleer santral, ortaya da TOKİ karışık. Evet, kapatmadan son oksijenleri alalım!

• Turşu asıl Almanların icadıymış.

* Bir mayının ederi 10-200 dolar arası, yerleştirildikten sonra çıkarılma maliyeti 1000-5000 dolar arası! Çay tabağı kadar olanından tut, tekerlek kaşar kadar büyüğü, plastikten yapıldığı için detektörle bulunamayana, basınca yerden bir metre sıçrayıp bel seviyesinde ve daha nice modellerini üretmiş ve uzman firmalar.Aferin!

• Yarasaalar ters asılsa bile düz göreblliyorlar, jiroskop vazıfeli kısım varmış beynlerinin görme merkezinde..

•Yeni havaalanı kuşların göç yolu üzerinde olacağından, uçaklara çarpması durumunda



olası kazaları engellemek için “Kuşlarla Mücadele” adı altında, hayvanların sulak ve beslenme alanlarının ortandan kaldırılması önerilmiş. Valia bravo!

• Mayınlar yağın yağmur, kayan toprak sayesinde de zırt pırt yer değiştiriyormuş.

• Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ndeki 20'ye yakın ilde 1 milyon aktif mayın var. Şayet müdahale edilmez ise 75 yıl kadar sabırlı ve sessiz pusularına devam edecekler.

• **Karpuz**
Japonya'da sü-
per pahalı bir
şeymiş. Kız is-
temeye falan
giderken alına-
cak cinsten,
o derece yani.

• Çok teknolojik ülkeler mayın bulma konusunda; eğitilmiş köpekler, fareler ve en son bal anılarından bile faydalanıyorlarmış. Bu işin de acayip pazarı varmış yani...

• Taşıma, depolama ve pazarlama kolaylığı için dikdörtgen şekilli karpuz yetiştirilmiş.

* Arı soktuğu zaman iğnesi deride kalıp, diğer arıların oraya hücum etmesini sağlayan feromon yayıyor. Tüm kahvehanelerin bir anda sandalyelerle kavgaya



kulan kişiye dalmasını
ğim o ki arı sokarsa,
uk topuk...

• Devletin ilgili kurumlarının, mayın yerleştirildiği yerleri tam olarak bilmediğini söylemeye gere yokmuş sanırım!

• Kocamustafapaşa'da evinin balkonuna Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bayrağı asan 67 yaşındaki Hatice Göker gözüaltına alınılı 44 yıl olmuş Amerika

Birleşik Devletleri
Başkonsolosluğu'nda
çamaşırcı olarak
çalıştığı ve Sovyet
bayrağını tanımadığı
anlaşılmış sonra.
Neyse ki bırakmışlar
teyzeyi...

• **Düşük ısı ve ışık zihni dinlendiriyor, sakinlik katıyormuş...**

• Ahlat Cezaevi'nde kalan %50 felçli ve yüksek tansiyon hastası Gürşin Kurt (63) adlı hükümlü, geçirdiğı beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdi.

Geçen ay 41 yaşındaki İrfan Eskibağ'dan sonra, bu sene başından beri hayatını hapisane-
de kaybeden 3. tutuklu. Hapis-
hanelerde sağlık sorunları olan
ve tedavisi zor ve mümkün
olamayan mahpusların durumu
değişti mi? Tabii ki hayır!

• Karpuz bir tür kabakmış ve hafızayı tazelermiş. Kabak tadı vermeden, haydi ben kaçарca... 🍉



SAHİBİNDEN SATILIK KELEPİR SU!



Kaynak: <http://geodata.ormansu.gov.tr>

- | | | | | | |
|--|--|---|---|---|--|
| BAŞLANGIÇ AŞAMASINDAKİ HES'ler
Fizibilite / Master plan-ön inceleme /
Planlama / Proje / Ön rapor | EPDK BAŞVURUSU / Enerji üretim
lisansını veren Enerji Piyasaları
Denetleme Kurulu'na (EPDK) başvuru | LİSANS | SU KULLANIM HAKKI ANTLAŞMASI / DSİ ile
ihaleyi alan şirket arasındaki antlaşma. Bu antlaşmanın
imzalanmasıyla proje yapım aşamasına gelir. | İNŞA HALİNDE | İŞLETMEDE |
|--|--|---|---|---|--|

şehrin en korkunç yerleri-3

Bu toprakları anlatan kadim tarihçilerden Agnados'dan Georgios Frantzis'a, Severus'dan Evliya Çelebi'ye, ondan da Solakzade Mehmet Hemdemi Efendi ve Derviş Ahmet Aşiki'ye uzanan tarih manzumesinde hepsinin de mutlaka değindikleri ortak bir konu vardır, o da İstanbul'u koruyan tılsımlardır...

Bu topraklar Doğu Roma İmparatorluğu, Konstantinapolis, Konstantiniye, sonra da İstanbul olmadan önce yedi tepede ve yamaçlarında yaşayan insanlar kendi inançlarına göre şehri, yer ve gök afetlerinden, açlıktan, barbarlardan, karasineklerden, vebadan, akreplerden ve o esnada kendilerine en büyük korkuyu veren 27 felaketten korumak için şehrin yedi tepesine 27 tılsım diktiler.

Şu anda çok azı kalan ve kalanları da dikilitaş olarak bildiğimiz tılsımların 16 tanesini Evliya Çelebi, seyahatnamesinin 1. cildinde anlatır. Bunları anlatmaya başlamadan önce "Ka'f'a-i Konstantin'in Enderûn[u] bîrûnında olan mutalsamât-ı gâ'be ve 'acibler beyânındadır" der ve tılsımların "Madyan'ın oğlu Yanko zamanında, Kral Vezendon devrinde, yedi iklimden gelen bilgili mimarlar, mühendisler, cereskal ilminde yetkin ustalar, öğretici kâhinler, yıldızlar ve keff ilminde yetkin âlimler tarafından kurulduğuna" dair, mevzuya giriş niteliğinde bir bilgi verir.

Zaman içinde yıkılan veya üstündeki tılsımı sökülün dikilitaşların koruyucu faaliyetinin devre dışı bırakılması neticesinde ortaya çıkan etkiyi yine Evliya Çelebi şöyle anlatır: "... On birinci tılsım hastalıktan korumaya yöneliktir. Bir kâhin tarafından vebayı önlemesi için tıslımlanmış bir sütun vardır. Bu sütun olduğu süre İstanbul'da veba hiç görülmemiştir. Ancak Bayezid-i Veli (1447-1512) bu sütunu yıkıp yerine hamam yaptı. Sütun yıkılınca önce Bayezid'in oğlu ölür, ardından İstanbul'da veba yayılır."

Bir başka etkiyi de şöyle aktarır: "... İstanbul'da karaya ait son tılsım, üç başlı bir ejderha heykeline aittir. 'Yılanlı Sütun' denilen, halk arasında 'Örme Sütun' olarak bilinen bu tılsımın (halen Sultanahmet meydanında bulunmaktadır) bir başını, II. Selim (1524-1574) -lakabı "fani sarhoş"tu- elmaslı topuzu ile koparır. İstanbul'u o güne kadar yılan, çıyan, akrep gibi bütün zehirli hayvanlardan koruyan heykelin tılsımı azalır ve İstanbul'a yılanlar yayılır."

Evliya, açıkladığı 16 tılsımdan 13'üncüsünün neden yapıldığını anlatmaz. Varlığından haberdardır ama tam yerini ve ne için yapıldığına dair bilgi vermez. Sadece "ibret verici tılsım" der ve Koncolos olarak adlandırır. Şöyle izah eder: "Bu on üçüncü 'ibret verici tılsım' bu kez bir mağara ile ilgilidir. Tılsım aktif hâle getirildiğinde, bu mağaradan Koncolos'lar çıkar." Evliya Çelebi, Koncolos'ların bu davranışlarının insanların ya da diğer canlıların üzerinde nasıl bir etki yarattığını belirtmez. O yüzden oldukça muammalı bir tılsımdır.

Kimi kaynaklara göre sayısı 27, kimilerine göre 24 olan bu tılsımlar adı ve etkisi bilinen tılsımlardır. Lakin bir tılsım daha vardır ki sadece devleti-şehri yönetenler bunun yerini ve niçin yapıldığını bilir. Evliya Çelebi'nin biraz önce aktardığımız ve "Koncolos" diye zikrettiği bu tılsımı neden-sonuç ilişkisiyle kayda ilk düşen Solakzade Mehmet Hemdemi Efendi olmuştur. Bu ayrıcalığa sahip olmasının sebebi de, saraya çok yakın olmasından kaynaklanmaktadır. Zira babası, ordu ocağında önemli bir mevki olan 'Solakbaşı' rütbesinde olduğu için çocukluktan itibaren saray içine aşinadır. Ayrıca Enderun'da eğitim görmüş, IV Murat'tan sonra da

sarayla olan yakın bağlantısını I. İbrahim ve IV Mehmet döneminde de korumuştur. Bu yakınlık neticesinde, çok az kişinin girebildiği "Evrak-ı Tarih" odasına girip araştırma yapabilmiş ve aynı zamanda da sadece ilk doğan şehzadelerin siyaset eğitimi sırasında görebildikleri ve hazine dairesinde korunan "Nizam-ı Esrar" sayfalarına ulaşabilmiştir. Bu ciltler dolusu külliyat, şehri yöneten her kişinin otorite sağlamadaki tecrübelerini bir sonraki kuşağa aktardığı, sayfaları sürekli artan bir iktidar kitabıydı. Hemdemi Efendi bu tılsımla ilgili keşfettiği bilgiyi "Tarih-i Solakzade" kitabının 2. cildinin 4. bap'ında şöyle aktarır:

"... Şehri ve halkı korumak için yapılan bu tılsımlardan bir tanesi, iki sebepten ötürü onlardan ayrıdır. Tılsımların 27'sinin ortak noktası gökyüzüne doğru yükselmeleri, bu tılsım yerin altındadır. Yine diğer tılsımların hepsi şehrin içindeyken bu tılsım şehrin dışında, şehre tepeden bakan bir yere konmuştur. Evliya Çelebi'nin aktardığı on üçüncü 'ibret verici tılsım' bu kez bir çukulla ilgilidir."

"... Tılsımın çukurda olmasının sebebi gizlenmesiyle alakalıdır. Halkın bilmemesi üzerine kurulmuştur. Çünkü bu tılsım diğerlerinin aksine, şehir üzerinde hüküm süren otoritenin bekasını sağlamak içindir. Dışardan gelen düşmanları bertaraf etmek için yapılan tılsımın aksine bu tılsım, halk ayaklanmalarını bastırmak üzere yapılmıştır."

"... Sadece otoriterler tarafından varlığı ve yeri bilinen bu tılsım, halktan gizlenmesi için çukura gömülmüş ve şehir dışında tutulmuştur. Bu tılsım tarihte çeşitli vakitlerde muktedirler tarafından kullanılmıştır ve hâlâ da aktiftir. Kullanıldığı en büyük vakalardan biri, Nilka adıyla bilinen halk ayaklanmasının 532 tarihinde I. Justinien ve Komutan Belisarius tarafından bastırılmasıdır. Sultanahmet Meydanı'nda bulunan hipodromda 30 bin kişi öldürüldü."

"... Dönemin tarihçisi Herodotus, ayaklanan insanların görünürde hiçbir şey yokken birden acı içinde yere düştüğünü anlatır kitabında. (Şurların içindeki karanlık) Hipodromdaki idamları da, 'Yer, kan yüzünden kıpırlı

çamur olmuştur. Toprağa akan kan o kadar fazlaydı ki yeraltı suları ile denize taşınmış Sarayburnu kırmızıya dönmüştü' der."

"... Evliya Çelebi 13. 'ibret verici tılsım' olarak adlandırıp, ne için yapıldığına değinmediği bu tılsıma "Koncolos" der. Kimi inanışlara göre kötülük cini denilen bu Koncolos, şehir el değiştirdikçe yeni gelenin hükmüne geçti."

Balıkçızade Nikos Efendi "Bu yer her zaman için halktan korunan, kutsal bir çukur olmuştur. Lakin ezilen halk benzersiz bir sezgiyle, kendisini bastırmak isteyen tılsımı ayaklarının altında ezmek için onun bulunduğu yere taşımıştır ayaklanmasını..." demiştir.

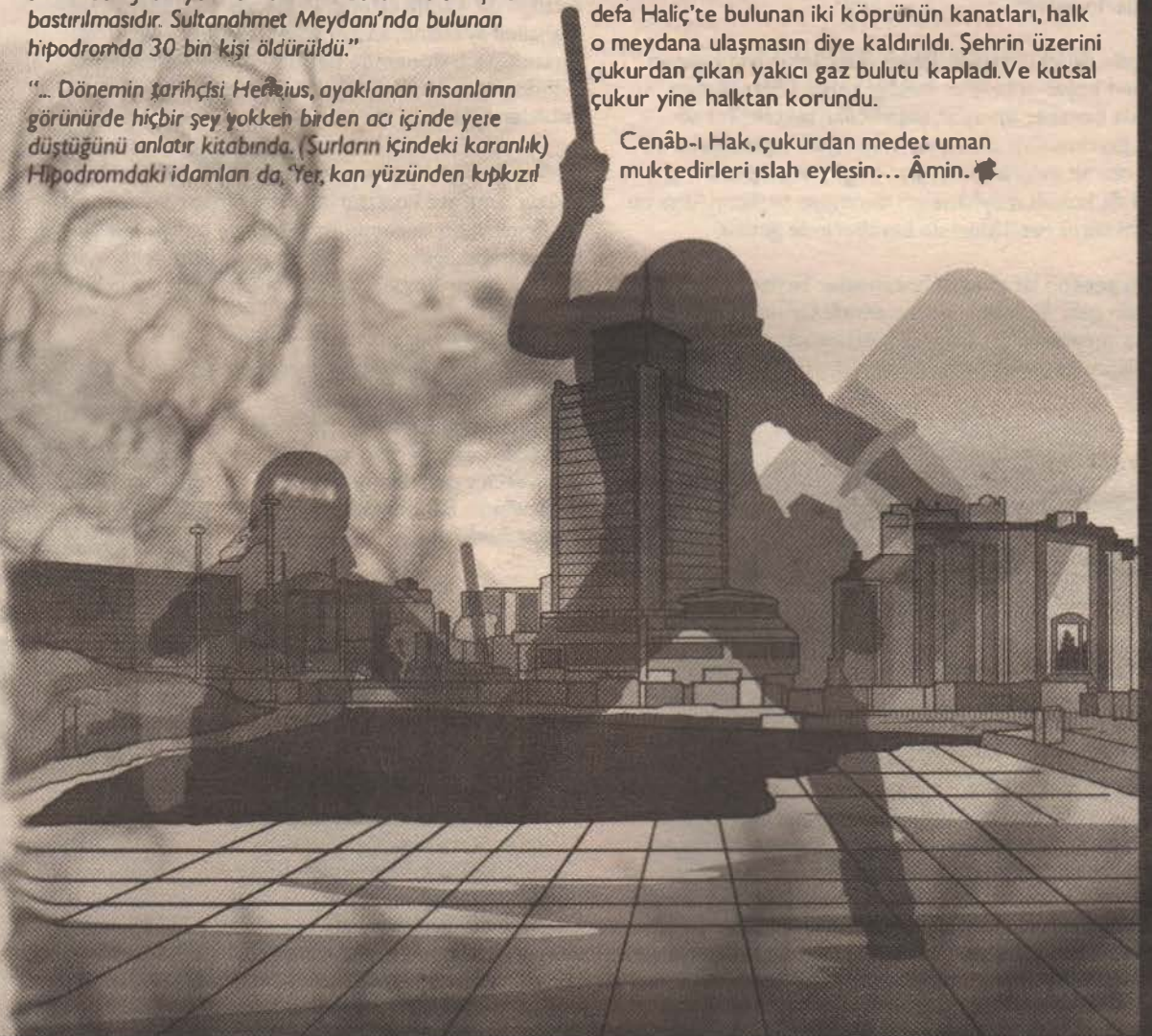
Muktedirleri halktan korumak için yapılan bu tılsım, her halk ayaklanması esnasında kullanıldı. Bizansta; Paulikian, Pleb ve Nika gibi sosyal mücadele için yapılan ayaklanmalarla başlayıp; Osmanlı ve Cumhuriyet dönemlerine uzanan çeşitli süreçlerde ve en son da 1 Mayıs 2013'te aktif hale getirildi.

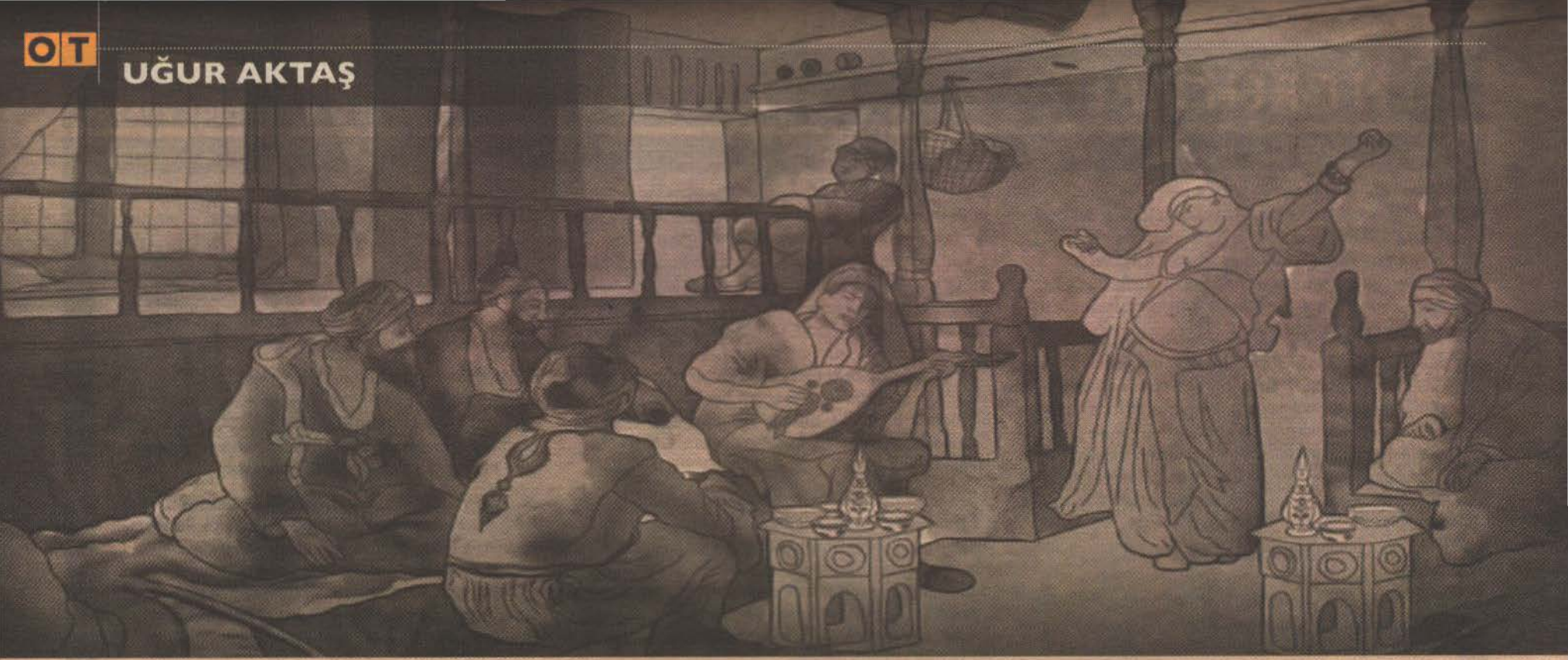
41 02' 14.57" K

28 59' 09.03" D

Koordinatlarında bulunan bu çukur 2012'nin 11. ayında açılarak, halkı oradan uzaklaştırdı. Kutsanan bu çukur daha sonra halktan korunmak için etrafı bariyerlerle çevrelendi ve büyük ayaklanma için hazır edildi. Nihayetinde de tılsım aktif hale getirildi. Şehrin her yerinden oraya gelmek isteyen insanları engellemek için bariyerler kondu, 22 bin kişilik silahlı savunma birimi kuruldu (şehrin 8 bin yıllık tarihinde görülen en büyük savunma ordusu), bütün yollar ve toplu ulaşım kesildi, tarihte ilk defa iki yaka arasındaki deniz ulaşımı fırtına ve sis gerekçeleri olmadan durduruldu. Yine tarihte ilk defa Haliç'te bulunan iki köprü'nün kanatları, halk o meydana ulaşmasını diye kaldırıldı. Şehrin üzerini çukurdan çıkan yakıcı gaz bulutu kapladı. Ve kutsal çukur yine halktan korundu.

Cenâb-ı Hak, çukurdan medet uman muktedirleri ıslah eylesin... Âmin. ✨





Çizgiler: Ardo Bogosyan

OSMANLI'DA İÇKİ YASAĞI VE AYAKLI MEYHANELER

İstanbul'un ayyaşı çok, bir dönem meyhaneleriye dünyaca ünlüdür. Osmanlı'da zaman içinde içki, tütün, silahlanma gibi anlaşılır yasakların dışında kahve içme, ata, arabaya binme, açık saçık giyinme yasağı gibi bazıları komik, bazıları garip birçok yasağın konur. Ama bugün olduğu gibi o zaman da yasakların üstesinden türlü cinliklerle gelinir.

Gariptir, ilk içki yasağını içkiye düşkünlüğüyle tanınan II. Selim koyar ama işler sandığı kadar kolay gitmez. Yasakla beraber ayyaşlar, akşamcılar, tektekçiler ve çoğu gayrimüslim olan meyhane esnafı açıkta kalınca, ilk iş olarak evlerin alt katları meyhaneye çevrilir ve adına da koltuk meyhaneleri denmeye başlanır. Ama bu durum türlü rezillikleri de beraberinde getirir.

Gelen geçene laf atımlar, satışmalar başlar, hatta öyle bir hale gelir ki yoldan geçen zavallı bir müezzini zorla koltuk meyhanesine sokarlar, üstüne şarap döküp dalgalarını geçerler. Ama II. Selim'in 1567 yılında

aynı konuda bir ferman daha çıkarıp, meyhanecileri şaraplarını sirkeye çevirmekle tehdit etmesine neden olan olay başkadır.

Neresiyle içtiği belli olmayan bir ayyaş koltuk meyhanesinden çıkar, kadınlar hamamına dalar ve tuttuğu bir kadını çırılçıplak sokağa çıkarmaya çalışır. Mahalleli ayaklanır, kadını adamın elinden güçlüklerle alırlar. Yine o dönemde herkes kendi rakısını kendi evinde yapmaya başladığı için bakırcılardaki tüm imbikler tükenir.

Ardı ardına çıkan fermanlara rağmen içkiye talep çoktur ama arz konusunda sıkıntılar vardır. Kurnaz bir Ermeni, bu durumu fırsat bilir ve birbirine eklediği koyun bağırsığının içini rakıyla doldurup beline sarar, üzerini de bir kuşakla kapatıp müşteri aramaya çıkar.

İstanbul sokaklarında kaçak ve kurnaz, yeni bir esnaf çeşidi daha vardır artık; ayaklı meyhaneler. Müşterileri hamallar, tellaklar, baldırı çıplaklar ve bekâr uşakları olan ayaklı meyhaneler genelde Yemiş İskeleyi'nde, Bahçekapı'daki manav dükkânlarının arasında,

akşam karanlığında ise kayık iskelelerinde dolanmaya başlar. Bellerindeki koyun bağırsığının ucunda ufak bir musluk, cepkenlerinin iç cebinde de tas-ı arak ya da leylek boynu denen bir kadeh vardır. Bir tek rakı atmak isteyen müşteri, ayaklı meyhaneyi zaten tanıyor ama şayet tanımyorsa, alametifarıkası olan peşkirinden rahatlıkla tanır.

Önce işaretlerler, ayaklı meyhane etrafı kolaçan ettikten sonra tanış olduğu bir dükkâna girer, ardından da müşterisi. Ayaklı meyhane kuşağının altındaki musluğu açar, vücudunun ısıyla iyice ılıklılaşmış, bağırsak nedeniyle sapsarı kesilmiş rakıyı müşterisine sunar. Tek rakısını yuvarlayan müşteri, eğer bir manav dükkânındaysalar ağzına bir lahana yaprağı veya bir üzüm tanesi atarak rakısına meze yapar. Eğer kuytu köşede bir yerlerdeyse ve ayaklı meyhane kıyak bir meyhaneciyse, cebinden bir iki leblebi çıkarıp meze niyetine verir; o da yoksa müşteri yumruğuyla ağzını siler, buna da yumruk mezesi derler.

Ferman sendeyse de padişahım, meyhanenin ayaklısı bizdedir.

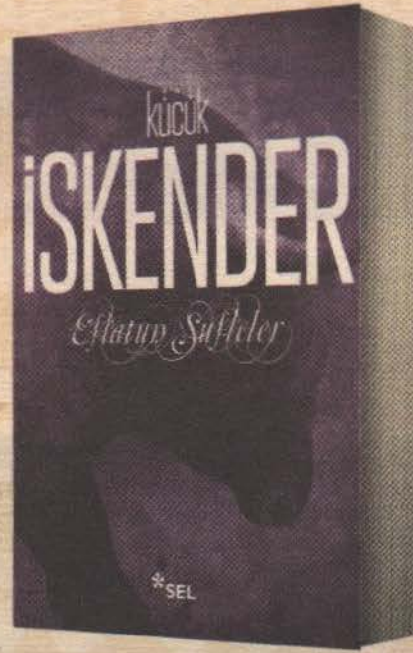
İstanbul'un ayyaşları, akşamcıları ve meyhaneleriyle ilgili belki yüzlerce ilginç hikâye daha anlatılır ama en kurnaz ve cin fikirlisi ayaklı meyhanelerdir. ❀





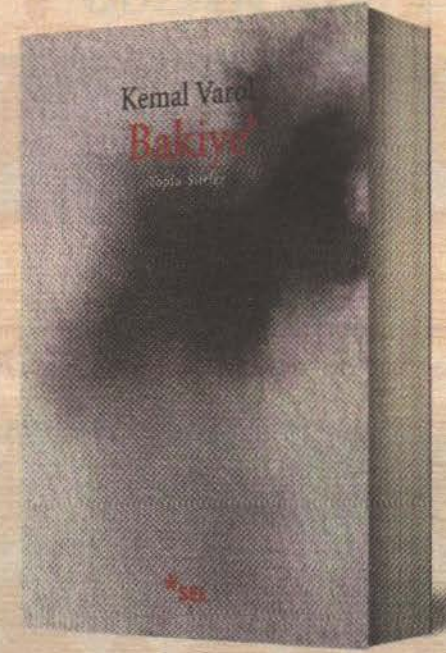
Elmanın Suçu
Cem Selcen

Sekiz dile çevrilen *Elmanın Suçu* çarpıcı anlatımı, benzersiz atmosferi ve müthiş kurgusuyla baştan sona sürprizlerle dolu usta işi bir polisiye, bilinçaltını sorgulatan bir suç romanı.



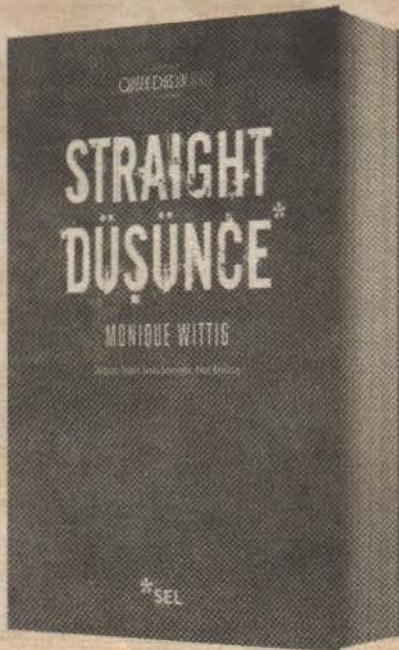
Eflatun Sufleler
küçük İskender

küçük İskender şairleri, sinemacıları, müzisyenleri, kaçıkları, teşhircileri yazarken -belki de- hepimizin ara sıra terketmesi gerekli olan coğrafyanın da bir özetini sunuyor.



Bakiye / Toplu Şiirler
Kemal Varol

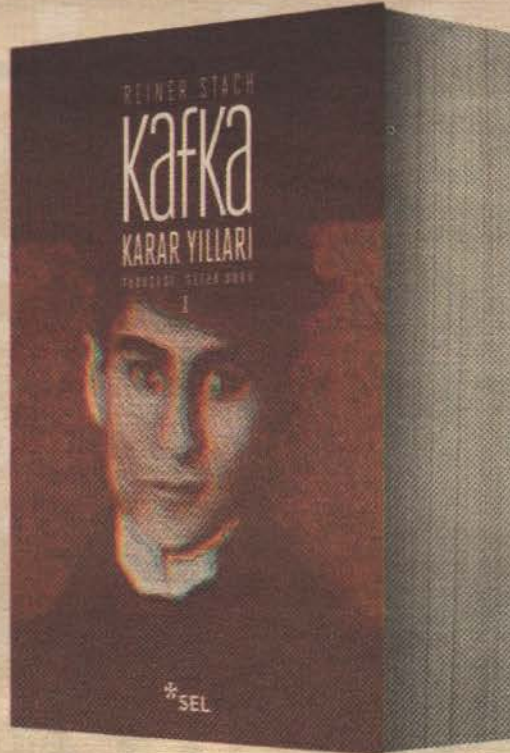
"Kemal Varol'un şiiri, bütünüyle bireysel bir ses ile atavist bir yönsemenin birbirine sarmalanarak ve birbirini çelerek ilerleyişi. Kivılcımlar çaktıracak." -Orhan Koçak



Straight Düşünce
Monique Wittig

Türkçesi: Lemon Sevdâ Dancıoğlu, Pınar Büyüktaş

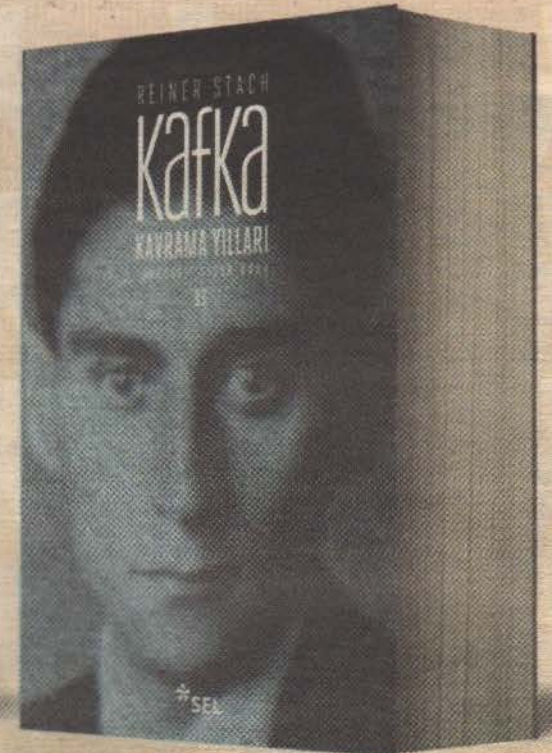
Bugüne dek Türkçede yalnızca "Lezbiyenler kadın değildir;" cümlesiyle anılan Wittig'in görüşleri ilk kez bütünlüklü bir biçimde aktarıma fırsatı buluyor.



Kafka - Karar Yılları 1
Reiner Stach

Türkçesi: Sezer Duru

Dünya edebiyatının köşe taşlarından Franz Kafka'nın varoluşunun merkezine uzanan iki ciltlik kapsamlı bir biyografi. Praglı sigorta memuru Franz Kafka yapıtlarıyla dünyanın her köşesinde günümüze kadar süren kültürel bir şok dalgası nasıl yaratabilmiştir?



Kafka - Kavrama Yılları 2
Reiner Stach

Türkçesi: Sezer Duru

***SEL**
YAYINCILIK

Aksamsefası

halklailliskiler@selyayincilik.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.selyayincilik.com

www.selyayincilik.blogspot.com



CUMARTESİ ANNELERİ

Cumartesi Anneleri eylemlerine ilk olarak, 27 Mayıs 1995'te, Hasan Ocak'ın 21 Mart 1995 tarihinde kaçırılarak işkenceyle öldürülmesinin ardından başladı. 13 Mart 1999'a kadar her Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda kaybedilenlerin fotoğraflarıyla aralıksız oturma eylemi yapan anneler; polisin sert müdahalesinin ardından oturma eylemine ara verdi. Çünkü, Ağustos 1998'den itibaren "Cumartesi"ye 7 ay boyunca, her cumartesi müdahale edildi. İnsanlar yerlerde sürüklendi, dayak yedi, saçlarından tutularak güvenlik araçlarına bindirildi, biber gazına maruz kaldı, gözaltına alındı. Cumartesi Anneleri uzun bir aradan sonra Ergenekon davasının başlamasıyla, 31 Ocak 2009'da yeniden bir araya gelmeye başladı. Mayıs 2013 itibarıyla 426. buluşmalarını gerçekleştiren ailelerin başlıca talepleri, kayıpların devlet arşivlerinde kayıtlı akıbetlerinin açıklanması...

BİR MEZAR TAŞI KAÇ ANNE EDER

Türkiye "gözaltında kayıp" gerçeğiyle 1980 sonrasında karşılaştı. İlk kayıplardan Hayrettin Eren'in, 21 Kasım

1980'de İstanbul'da güvenlik güçlerince gözaltına alındığı, arkadaşları kanalıyla ailesine iletildi... Hayrettin Eren'den 33 yıldır haber alınamadığı gibi 1980-1990 arasında İstanbul, Ankara, Bingöl, Siirt, Kars, Siverek ve Hakkâri'den 12 insan daha gözaltında kaybedildi.

Gözaltında kayıplar 1990 yılı sonrası her gelen yılla birlikte, çoğu da Olağanüstü Hal Bölgesi'nden (OHAL) olmak üzere artış gösterdi. İnsan Hakları Derneği'ne (İHD) yapılan resmi başvurularda, bugün gelinen noktada 3248 gibi bir sayıya ulaştı.

Cumartesi Anneleri'nin eylemlerine ilham veren başka kayıpları, Arjantin'i, Plaza Del Mayo Anneleri'nin 30 yıl süren mücadeleleri bugün hâlâ konuşulurken; Türkiye'de binlerce kayıp ve onu bekleyen anneler... Sadece bir mezar taşı isteyen anneler gözyaşlarıyla bekliyor... Bir mezar taşı kaç yıla denk gelir ki? Bir mezar taşı annelerin gözyaşına merhem olur mu ki? Bir mezar taşı "anne ben geldim, bak ağlun" der mi ki?

BİZDE YOK

Hasan Ocak; 20-21 Mart 1995 tarihinde kaybolduktan 55 gün sonra Beykoz'da ormanlık alanda boğularak öldürülmüş ve vücudunda işkence izleriyle bulunmuştu. Hasan Ocak, kimsesizler mezarlığında...

Rıdvan Karakoç 20 Şubat 1995 yılında kaybedildi. İşkence yapılmış bedeni de Alınşehir Kimsesizler Mezarlığı'na gömüldü. Ailesi bu bilgiye 26 Mayıs 1995 tarihinde ulaştı. Ardından Karakoç'un cenazesi, Gazi Mezarlığı'nda toprağa verildi. Aynı yıl kaybedilen Mehmet Emin Aslan'ın cesedine değil ama Şubat'ta Mardin Dargeçit'te kemiklerine ulaşıldı.

Yine 1994 yılında, gözaltına alındıktan sonra kaybedilen Ömer Çetin ve Ahmet Güler'e alt kemikler Dargeçit Güçlükonka'taki kazılarda ortaya çıktı.

Sait Şen, Beşir Başkök, Abdullah Güler ve Seyhan Doğan... Kazılarda kemiklerine ulaşılan isimler oldu.

1995 yıl
Özdemir
başvuru

ANNE
Onlar ç
"Anne b
geceyle

Berfo A
oğlu Ce
direndi.
neden ve
kavuşma
105 yaş

Oğlunur
12 Eylül
Veysel C
O da oğ
nedeniy



1995 yılında, Murat Yıldız, Kenan Bilgin, Mehmet Özdemir, Nazım Gülmez kaybedildi. Emniyete her başvuruda, her kayıp için yanıt aynıydı: Bizde Yok!

ANNE BEN GELDİM, OĞLUN

Onlar çocuklarını bekledi pencere önünde... "Anne ben geldim, oğlun..." lafını duymak için geceyle gündüzü birleştirdiler.

Berfo Ana mücadelenin sembolüydü. 33 yıl boyunca oğlu Cemil Kırbayır'ı aradı. 105 yaşına kadar direndi. 12 Eylül davasına müdahil oldu; "Oğlumu neden vermiyorsunuz" diye soruyordu, kemiklerine kavuşmadan ölmeyeceğim dedi; olmadı... Berfo ana 105 yaşında oğlunun hasretiyle yaşama veda etti.

Oğlunun mezarına kavuşamayan bir başka anne ise 12 Eylül'de idam edilen ve sonrasında kaybedilen Veynel Güney'in annesi Zeynep Güney'di. O da oğlunun hasretiyle, geçen yıl kalp yetmezliği nedeniyle hayatını kaybetti.

HATİCE TORAMAN (Hüseyin Toraman'ın annesi, çocuğu 27 Ekim 1991'de İstanbul'da kaybedildi)

Oğlum kahvaltı için ekmek almaya gittiği sırada beyaz bir minibüse ite kaka bindirildi, tek suçu solcu olmaktı. Kimsenin gözünün yaşına bakmadılar. Ezilenlerin hakkını arayan çocukları katlettiler. O dönemde Süleyman Demirel'e oğlumu sorduğumda "Senin oğlun, benim cebimde mi!" dedi... Vicdanı rahat mı? Bir gün olsun sesimizi duymadı, soruşturma başlatmadı. Ama neyi soruşturacak, polise de devlet öldürüyor... Keşke tabuta koyup getirselerdi de oğlunun öldüğünü bilseydim.



ZEYCAN YEDİGÖL (Nurettin Yedigöl'ün annesi, çocuğu 10 Nisan 1981'de kaybedildi)

Biz tarlalarda çalışarak çocuklarımızı okuttuk. Ben oğlumu bin bir güçle okuttum. Bileydim böyle olacağını, oğlumu çoban yapar, okutmazdım. Tek dileğim, öldüğünde oğlunun kemiklerini kucığına koysunlar. En azından kemikleri bulunsun.



HANİFE YILDIZ (Murat Yıldız'ın annesi, çocuğu 23 Şubat 1995'te kaybedildi)

Murat 19 yaşındaydı... Tek çocuğumdur, onu da benden aldılar. Sevgi doluydu... Adalet, oğlumu diğer kayıplar gibi kaybedti, beni de 18 yıldır bir acıya mahkum etti. Kayıpların akibetinin açıklanmasını, kaybedilenlerin yargılanmasını istiyoruz. Çok mu? 18 yılda ne acılarımız bitti, ne hasretimiz, ne de ızdırabımız. Hep düşünüyorum, bir anlam veremiyorum. Çünkü bu, bir anaya yapılmaz. 18 yıl boyunca mahkemelere gittim geldim, ne yazık ki ben mağdurdum ama mağdur edenler mağdur gösterildi. Biz 18 yıldır bağıyoruz, sesimizi duymadılar...



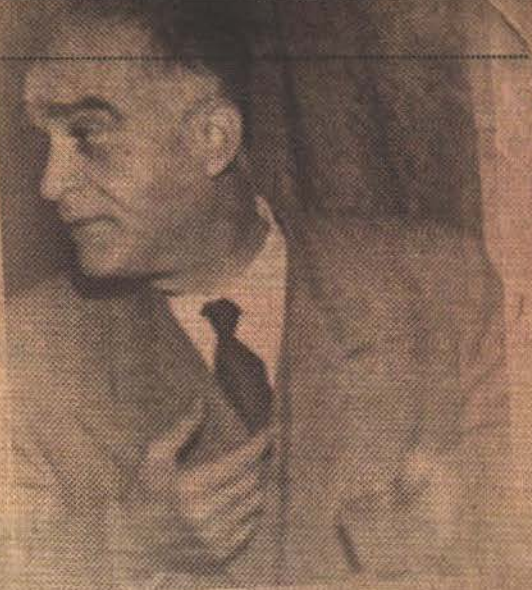
ELMAS EREN (Hayrettin Eren'in annesi, çocuğu 21 Kasım 1980'de kaybedildi)

Bütün evlatlar güzeldir. Benim evladım da dünyanın en güzel evladıydı. Bu güzel evlatların, annelerin suçu ne? Biz varız, onları neden kimsesizler mezarlığına gömdünüz? Onları verin bize... Başbakan Erdoğan'a demiştim; "Senden oğlunun mezarını istiyorum. Tek bir kemiğine bile razıyım" diye... Onu bile yapmadı! Oğlunun tek kemiğine razıyım. Yeter!



EMİNE OCAK (Hasan Ocak'ın annesi, çocuğu 21 Mart 1995'te kaybedildi)

Bir gün oğlumu görmeye çiçeklerle gitmişim, çiçekleri çöpe attılar. 18 yıldır Hasan'ımı bekledim ama hiç gelmedi. Kaybedilen herkes benim kardeşim, ciğerimdi...



ŞAİR'İN MEVLİDİ

Semiha Berksoy, 1963 yazında, Devlet Tiyatroları'yla çıktığı turnenin Samsun durağındadır. Nâzım Hikmet'in ölümünün kırkinci günüdür. İçi kan ağlamaktadır. 11 Temmuz 1963 sabahı, Vidinli Otel'i'nden çıkıp Hoca Hayrettin Camisi'ne -şimdiki ismi Samsun Yalı Camisi- gider. Caminin imamıyla görüşür. Uzak aşkı Nâzım Hikmet'in ruhu için, Selahattin Şengülen Hoca'dan mevlit okumasını ister. Hoca, Nâzım Hikmet'in Selanik doğumlu olduğunu bilen, Yunanistan Drama'dan mübadele ile gelmiş bir muhacirdir. "Allah'ın evi her kula açıktır kızım; ancak yine de mevlidin kim için okunacağı bilinmesin!" uyarısıyla Semiha Berksoy'u yolcu eder. Berksoy, Vidinli Otel'i başlıklı bir kâğıda şu davetiye yazıyorsa ve otelin camına asar: "12 Temmuz 1963 Cuma günü, saat 13.30'da, büyük Türk mütefekkirleri ve vatanseverleri için Hoca Hayrettin Camisi'nde okunacak mevlid-i şerife sanatkar ve turnede bulunan bütün görevli arkadaşların teşrifleri rica olunur. Semiha Berksoy."

Okunan mevlidin, Samsun İl Müftülüğü'nce nasıl karşılandığı bilinmese de bu topraklarda Nâzım Hikmet için okutulan ilk mevlit olduğu kesindir.

ŞAİR'İN ÜZÜNTÜSÜ

Cahit Zarifoğlu; simsiyah sakalı, geriye doğru taradığı gür saçları ve vezinli suratıyla bir şair yakışıklılığı sergiler. Giydiğini yakıştıdır. En ucuzundan kıyafetiyle bile bir zerafet simgesi gibi durur. Şairler podyumunda Turgut Uyar'ın esmer rakibi gibidir. Serazat ve bohemdir. İnsanca ve artistçe yaşar. Konuya direkt girer ve kısa konuşur. Bundan 30 yıl önce 'Hey dostum' demeyi becerebilmiştir. Klas bir duruş için her şeyini feda edebilir. Tepeden tırnağa Doğulu olmasına karşın Doğu'nun büyüüne kapılmış bir Batılı gibidir. Okuldaki öğrenci listesinden âşık olmak için, ismine bakıp kız seçecek kadar uçarır. Her kavruk Anadolu genci gibi sarışınları sever. Ellerinde hep beyaz bir gül destesi vardır. Gözlerinde sisli puslu bir akşam... Sarışın bir yalanda burkulan yüreğini birçok yerde bırakır. Almanya'ya gittiğinde, en çok kızların nasıl da bu kadar sarışın olduklarına şaşırır. Hayatı boyunca iki şeye çok üzülür: Biri, Alman metrosunda Rilke'den şiirler okuduğu sarışın Alman kızına adını, adresini vermemesi... Oysa, o kız, sokak ortasında bıraktığı bir şiir yağmurudur; içinde büyüttüğü bir pişmanlık fırtınasıdır. Diğeri, bir dostunun deposuna emanet bıraktığı yüzlerce şiir kitabının kışın soba tutuşturmada kullanılıp bitirildiğini öğrenmesi... Oysa, 1976'da İşaret Çocukları'nı matbaaya borçlanarak bastırması, kitabın dağıtımını yapamayınca, borcunu üniversite bursuyla taksit taksit ödemek zorunda kalmıştır.

ŞAİR'İN GÖZYAŞI

Cahit Külebi, Ankara Devlet Konservatuarı'ndan Yıldırım Önal'ın hocasıdır. Öğrencisinin ses tonuna hayrandır. Şiirlerini Yıldırım'dan dinlemek, onun için çok büyük bir mutluluktur. Özellikle İstanbul şiirini hiç kimse Yıldırım Önal'dan daha güzel okuyamaz.

Ankara Orduevi'nin karşısındaki Yüksel Palas Hoteli'nin barında, hemen her akşam aynı sahne yaşanır. Yıldırım Önal bara girdiğinde, ismi Arap olan barmen her zaman yaptığı gibi dört adet içki bardağını yan yana koyup votkayla doldurur. Sakin bir şekilde dört bardak içkisini çok kısa bir sürede bitiren oyuncu, şayet o akşam oyunu varsa kendisine bir oyunluk teneffüs verir. Eğer oyunu yoksa, bu onun için gecenin başlangıcıdır. Bu durum, hemen her akşam yıllarca böyle devam eder. Cahit Külebi, öğrencisini her aradığında aynı barda bulur. Bir kadeh de kendisine söyler. Her karşılaşmada, aynı replik tekrarlanır: "Şeref hariç her şeye Hoca!" Ardından İstanbul şiiri gelir: "Anladım bu şehir başkadır / Herkes beni aldattı gitti..." Her ikisi de, barmen Arap'tan gözyaşlarını gizlemeye çalışır.

ŞAİR'İN BORCU

Arkasından kimsenin ağlamadığı; başarının ölümünden sonra geldiği, paranın yanına hiç uğramadığı; ömrü boyunca istediklerinin hep engele uğramasından yakınan biridir Ahmet Hamdi Tanpınar.

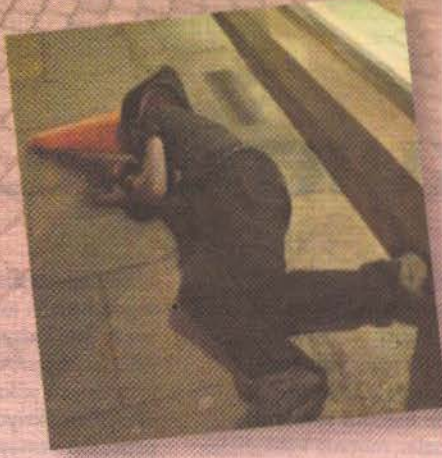
Kötü oynayan bir kumarbazdır. Ödemekte zorlandığı bir kumar borcu için, Yaşadığım Gibi kitabının basılması konusunda üniversiteden dönem arkadaşı Hasan Âli Yücel'den yardım ister. 'Çingene borcu' biçiminde adlandırdığı 5000 lira için "Hiçbir zaman bu kadar sefil olmadım, bu kadar biçare, haysiyetsiz ve acınacak. Yarıbbim bana 5000 lira kütfe!" der günlüğünde.

Hasan Âli Yücel vefat eder. Kitap da mektup da unutulur. Hasan Âli Yücel'in kızı Canan Yücel Eronat, babasının ölümünden çok sonraları, bir gün Cadde-i Kebir'de Ahmet Hamdi Tanpınar'la karşılaşır. "Yaşadığım Gibi müsveddelerini İş Bankası Yayınları'nda çıkması için Âli'ye yollamıştım. Gözüne ilerse bir tarafa ayır." der. Eronat, Tanpınar'ın o güne kadar beklemesindeki incelikten çok etkilenir. Dosyayı eliyle koymuş gibi bulur o akşam. Daktilo edilmiş sayfalar çoktur. Eklemelemlere, çıkmalara, çıkartmalara, karalamalara, bakıp, dizgicinin zor durumunu düşünür. O gece, Yaşadığım Gibi'yi okur. Mutfak masasının üzerinde, elindeki dosyayla uyuyup kalmıştır. Uyandığında ilk iş olarak her zamanki gibi radyoyu açar. Radyo Tanpınar'ın ölüm haberini vermektedir.



ÖNDER ABAY

Sokağa yeni düşenler için, Taksim Beyoğlu çevresinde gece sokakta güvenli ve ucuza kalmanın incelikleri...



HER ŞEY DAHİL

Mekan: Herhangi Bir Hastahane (Devlet hastahanesi olursa, daha rahat edersiniz.)

Uygulama: Gece saat kaç olursa olsun hastahane önünde bekleyin, bir ambulans veya dörtlülere yakmış bir aracın acil servis kapısına yaklaştığını gördüğünüzde koşup, endişelenmiş numarasıyla içeri girin ve çok göze batmayacak uygun bir koltuğa yerleşin. **Riskleri:** Durumunuzdan şüphelenen güvenlik görevlileri veya yakınını kaybetmiş bir hasta yakını tarafından dayak yiyebilirsiniz.

Mekan: 24 Saat Açık Olan İnternet Cafe

Uygulama: Özellikle Beyoğlu'nda son dönemde, sabahçı kahveleri yerine sabahçı internet cafe'ler mevcut. 24 saat açık ve bayat da olsa her zaman çay vardır.

Riskleri: Herhangi bir riski yok ama uzun uyuyacaksanız, saat başı internet parası verdiğinizi unutmayın. 4 saat uyku süresi idealdir.

Mekan: 24 Saat Açık Umumi Tuvaletler

Uygulama: Beyoğlu'nda, Taksim Meydanı, Galatasaray Lisesi yanı ve Tünel olmak üzere 3 büyük umumi tuvalet vardır. Kalabalık bir grupta birlikte tuvalete girin, köşede bir kabinine geçin ama mudaka alafranga olmasına dikkat edin.

Riskleri: Eğer tuvalet sahibi mevzuza ayıkırsa, hortumla dayak yeme ihtimaliniz var.

Mekan: Çok Katlı Otopark

Uygulama: Özellikle merkezi yerlerde olan katlı otoparkın çıkış kapısından içeriye girin. Köşede iki aracın arasına uzanın. Bu gibi beton zeminlerde yatarken çevreden karton veya gazete bulup yatak yapabilirsiniz, o gece şanslı gecenizdir.

Not: Açık mekanlarda yatarken pantolonunuzu çoraplarınızın içine sokmayı, cüzdanınızı ön cebinize koymayı ve ayakkabılarınızı yastık gibi kullanmayı unutmayın.

Riskleri: Her an araba

hırsızlığıyla suçlanıp, otoparkçılardan dayak yiyebilirsiniz. İnanın hiçbir dayak, otoparkçılarınkı kadar canınızı acıtmaz!

Mekan: Ana Caddeye Yakın

Herhangi Bir Sokak

Uygulama: Ana caddelere ve açık mekanlara yakın olan ama o sokaklar kadar yoğun olmayan bir sokağa girin ve bir apartman girişine oturun. Alkol veya yorgunluk seviyenize göre bir süre sonra uyuyun.

Riskleri: Dış mekan olduğu için, her türlü hava muhalefetinden direkt edölünüz. Eğer ayakta duramayacak kadar alkollüyseniz, dış mekanda kalmanızı önermiyorum. Alternatif mekanlardan birini seçin.

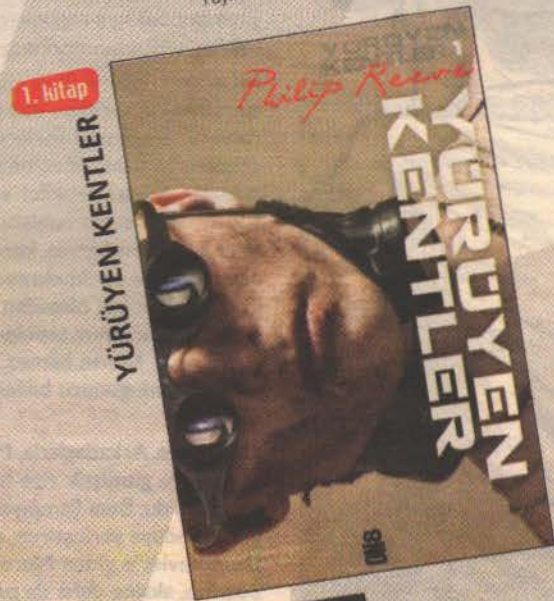
Not: Taksim bölgesinde, özellikle Gezi Parkı'nda veya Tarlabası sokaklarında konaklamayı aklınızdan bile geçirmeyin. Çünkü oralarda sadece dayak yemekle kalmazsınız! ✖

Yatarken pantolonunuzu çoraplarınızın içine sokmayı, cüzdanınızı ön cebinize koymayı ve ayakkabılarınızı yastık gibi kullanmayı unutmayın!

modern çağın jules verne'inden unutulmaz bir bilimkurgu dizisi

60 Dakika Savasları'yla kendini tüketmiş bir dünyada, kentler birbirini avlıyor; insanlar hayatta kalmak için, özgürlük ve aşk için savaşıyor. Karanlıkla aydınlığın birbirine karıştığı bir gelecekte, büyük yolculuk başlıyor...

Philip Reeve
YÜRÜYEN KENTLER
Türkçesi: Müren Beykan, Fulya Yavuz
Yayın yönetmeni: Müren Beykan
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu



2002 Gold Nestlé Smarties Ödülü
2003 Blue Peter Yılın Kitabı Ödülü
2005 Amerikan Kütüphaneler Birliği (ALA) En İyi Kitap Ödülü
2006 Guardian Roman Ödülü

3. kitap CEHENNEM MAKİNELERİ haziran'da!

4. kitap KARANLIK DÜZLÜK temmuz'da!

www.on8kitap.com
facebook.com/on8kitap
twitter.com/on8kitap



www.on8kitap.com

ON8



YALNIZ KURTLARLA DANS

Ankara'ya gitmeden önce yüksek tavanlı eski bir ev hayal ediyordum, büyük pencereler, tahta gıcırıltıları, avluda saklanan şapşal bir kirpi, ahşap masa, dolma kalem, harita metot defteri, kahve kokusu, dışarıda hafif bir sis, hatta şehri ikiye bölerek akan hüznü bir nehir: Sanki Prag'a gidecektim. Onun yerine Ulus'un ara sokaklarında dandik bir otele buldum kendimi; tokat sesleri, küfürler, kederle donmuş gözler, mutsuz kahkahalar, hoyratlıklar. Sonra Misket Mahallesi'ndeki yokuşun sonunda, demir kapısı çarpı işareti bir gecekondu. Sıvaları dökülmüş boş duvar; karanlığa açılan pencereler; alçak tavana paralel uzanmış tahta direkler, gündüz soğuk, gece soğuk, her zaman çamur. Huzur yok, para yok, sevgili yok, bir bok yok, ha bire yazıyorum. Bir gün dönüp yazdıklarımı okudum. Tarafsız gözle bakmaya çalıştım onlara. Bütün yeteneksiz yazarların ortak konusuna dönmüşüm farkında olmadan; bireyin iç dünyası, yalnızlığı ve açmazları. "En azından bunun farkındasın," dedim kendime. Bir süre ara verdim yazmaya. Saksiya menekşe ekim, her gün suladım, bir akşam geldim, soğuktan donmuş. Olabilir. Her şey olabilir.

İnsanların çoğu, ezilmiş onurlarıyla sağa sola saldırmaya hazır, sinsî, zehirli, acımasız olurlar. Harcanmış hayatların, meçhul ruhların arasındaki yerlerini almaya asla razı olmazlar. Bunun sebepleri vardır elbet, ben de biliyorum ama sikimde değil. Ben o kadar sıradan tepkiler veren biri olmayacaktım. Harcanmış hayatların, meçhul ruhların arasındaki yerime razıydım. Ama kendi özel harcanmışlığımla, kendi özel meçhullüğümla. Bu yeterliydi. O kış beni yere serilmekten kurtaran adam Jack London'dır. Vahşetin Çağırısı. Çok geç olmadan okuyun, asla yere serilmezsiniz. Yalnız bir kurt olursunuz tepelerde, bozkırda, tundrada, gerekirse kutuplarda. Kimse bilmez. Bilmesine de gerek yok zaten. Yalnız bir kurt olduğunuzu bilirse ne manası kalır ki yalnız bir kurt olmanın.

Her neyse. Arkadaşlarla, MEB Şura Salonu'nda Dışişleri Bakanı'nı dinlemeye gitmiştik vize haftası. Nuro'l, hemen yanımda oturuyordu. Beni Şampiyon Otel'den alıp Misket Mahallesi'ndeki gecekonduya yerleştiren, sonra da sevdiği kızın ardından Demetevler'e giden Nuro'l. Böyle yol ayrımları iyi arkadaşlıkları bozmaz, aksine daha da perçinler. Bakan, "Ortadoğu'da değişen dengelerden, Türkiye'nin aktif bir rol alması gerekliliğinden," falan bahsederken Nuro'l kulağıma eğilip "Sana iyi bir haberim var kardeşim," dedi. "Petek, Selin'le konuşmuş."

"Ne konuşmuş Selin'le?"

"Şimdi kız seni reddetti. Ama neden? Bir gün tanıştık, ertesi gün gittin, seni şöyle seviyorum böyle seviyorum dedin, Roskalnikov'dan bahsettin, bu aşk karakolda biter dedin, kıızı korkuttun. Selin de doğal olarak seni reddetti. Oysa seni tanıymıyordu ki. Neyi kabul edeceğini bilmiyordu ki neyi reddettiğini bilsin."

"Eee..."

"Şimdi benim iyi niyetli Petek'im, Selin'le arkadaşlık tesis etmiş. Onu bize yemeğe çağırdı, o geldiğinde sen de geleceksin. Sonra işte seni tanıyacak. Korkulacak biri olmadığını anlayacak."

Önüne baktım. Tırnak kemirme alışkanlığım yok. Kişisel bir zaaf olarak görmüşümdür bu alışkanlığı. Ama o an anladım neden insanların tırnak kemirdiğini. "Nuro'l," dedim. "Çok teşekkür ederim, çok düşüncelisin ama beni yanlış tanımışsın. Böyle bir şey olamaz. Kabul edilemez."

"Neden?"

Nuro'l'a baktım, her vakit ışıldayan koyu gözleri kısılmış, alındaki bir iki çizgi kaygıyla kırışmıştı, anlayışlı biriydi ama bunu anlayamıyordu işte. Ayağa kalktım, "Sayın bakan," diye bağurdım. "Size bir soru sormak istiyorum ama ne soracağımı bilemiyorum açıkçası. Esasen planımız şöyleydi, arkadaşlardan biri kalkıp soru soracak sonra da hep beraber slogan atacaktık. Ben de dedim ki bunun üzerine, eğer soru soracaksak cevabını beklememiz gerekmez mi? Yani slogan atmadan evvel, asgari nezaket kuralları gereği. Buasını tam olarak karara bağlayamadık toplantıda."

Nuro'l ayağa kalkıp bana dönen kalabalığa ve üstümüze

koşan korumalara birlikteyiz mesajı verdi. Dört sıra önde sağda oturan arkadaşlar; biraz tuhaf biçimde de olsa işaretin verildiğini anlayıp pankartı açtılar, slogan atmaya başladılar. "Katil ABD İşbirlikçi AKP!" Hemen ardından salonun dört yerinden aynı slogan yükseldi. Bunu toplantıda karara bağlayabilmiştik, Nuro'l'un fikriydi. Sık yapılan bir yanlış, öğrenciler falanca bakanı protesto etmeye gidiyorlar; on beş yirmi kişi hep beraber, asık suratlarla. Çoğunlukla salona alınmıyorlar, alınsalar bile sadece onların olduğu bölümde yükseliyor sesleri. Oysa ikiye üçerli gruplar halinde, hayatlarında ilk defa bakan dinleyecek gençlerin heyecanı ile sırtarak salonun çeşitli yerlerine şüphe çekmeden dağılsalar, gerisini hadise çıktığında korumalar düşsün.

Sağlam kadroyla gitmiştik o gün, Colin Powell köşke çıktığında önünü kesen ekipten çocuklar da vardı. Mezun Yılmaz, Kamil, Enfi ve tabii ki Agresif Gürcü. Bu noktada Agresif Gürcü konusunu biraz açmak gerekiyor: elli metre öteye, "Bak şimdi şunu vuracağım," diyerek güdümlü taşlar atardı. "Ben köy çocuğuyum, bunlar mesele değil," derdi. Hâlâ hayıflanırım, işe sportif açıdan baksa gülle atma şampiyonalarında ciddi dereceler alabilirdi. Fakültelere bakan Güvenlik Şube Amir'i, Powell hadisesinden sonra, sessiz sakin yaradılışlı biri olmasına, emrindeki polisler dururken kendisi kavgaya güdültüye girmeye tenezzül etmemesine rağmen, ortalık yerde Gürcü'nün kaburga kemiğini ve iki dişini kırardı. Gürcü bir hafta sırtüstü yattı. Numune'de, hastaneden çıkıp iki ay MEDİKO'nun diş hekimine gitti geldi. "Dava ol," dedik. Olmadı. "Ben işimi yaptım, uzatmaya gerek yok," dedi. Sen kalk Artvin Şavşat'ın bir köyünden Ankara'ya gel, Çankaya Köşkü'nün önünde FBI ajanı yumrukla, uluslararası krize neden ol. Daha ne yapsın. Lanet olası Federaller bu adam daha ne yapsın!

Salondan yaka paça çıkarılan ilk kişi ben oldum o gün. Ardından Nuro'l geldi. Korumam amiri bilekleri mi arkaya kıvrıp kelepçeledi, diziyi sırtına bastır, eliyle yanağına yere sürttü. "Sayın amir," dedim. "Bir yazarın yanağını yere sürmek çok ayıptır!" Nuro'l'a da aynı hareketi yapmışlardı. Yanaklarımız zemindeyken göz göze geldik. "İki yazara bunu yapmaksa rezalettir," dedi Nuro'l.

Yatağımdan yerden, "Nuro'l," diye devam ettim. "Esas konumuza geri dönecek olursak, bunlar kişisel şeylerdir. Ben birini severim, o da beni yanlış tanıyabilir yahut tanımak bile istemez, yahut ne bileyim işte... Ama ne olursa olsun, bu kişisel bir şeydir, o iki insan arasındadır. Arkadaşlar karışmazlar böyle şeylere. Karışmamaları gerekir. Karıştırlarsa büyüsü bozulur yaşanacakları."

Nuro'l, "Yanlış fikir," diye homurdandı yanağıyla parkeleri cilalamaya çalışan sivillerin elinden kurtulmaya çalışırken. Beni ayağa kaldırıp ekip aracına götürürlerken "Olabilir," diye seslendim arkamdan getirilen Nuro'l'a. "Ama en azından kendi fikrim bu. Her zaman dediğim gibi, insan zincire vurulduğunda değil kendi fikri olmadığında köledir." Korumam amiri, kameramanların görüntü aldığını görünce ağzını kapatmaya çalıştı, "Bir saniye amirim," dedim. "Burada başka bir şey konuşuyoruz."

Çankaya Karakolu'nda bütün akşam sigara vermediler, uzun boylu kalın enseli bir tip geldi gece yarısı, durup dururken hepimizi tokatladı, kim olduğunu anlayamadık, ertesi sabah savcılıkta serbest bırakıldık. Açılan davanın ilk duruşmasına gittik, sonra takip etmedik, karar duruşmasına arkadaşları gönderdik. Kimisi, "Beraat ettin," dedi, kimisi, "Üç ay yedin, onu da beş yıl ertelediler," dedi.

İsimler, adresler her şey birbirine karışmıştı zaten, aradan on yıl geçtiğine göre o dava her türlü kapanmıştır. Şimdi asıl mevzuyla gelelim. Kar yağdı mı bütün çocuklar sevinir, sevgililer çam ağaçlarını silkeleyip cilveleşir, yabancı insanlar birbirlerine kar topu atarak sosyalleşir, kardan adam heykeltıraşları hünerlerini gösterir, dik yollardan BİM poşet ile kayma turnuvaları düzenlenir ve Nuri Bilge kamerasını alır Uzak'ın en güzel sahnelerini çeker. Özetle şehir başka bir ruha bürünür, daha hafif bir ruhtur bu, her şey yavaşlar, yoğunluğunu yitirir, şehrin ayakları yerden kesilmiş de havada süzülmeğe başlamış gibi olur. Misket Mahallesi'nde ise durum biraz farklıydı, o kış Ankara'ya ilk kar yağdığı zaman, bütün

O kış Ankara'ya ilk kar yağdığı zaman, bütün bakışlarda, sözlerde ve uzayıp giden sessizliklerde 'şimdi ne bok yiyeceğiz,' havası hâkimdi.

bakışlarda, sözlerde ve uzayıp giden sessizliklerde 'şimdi ne bok yiyeceğiz,' havası hâkimdi. Benim evin uçuruma özenen yokuşu, yakla atlama rampasına dönmüştü. Yokuştan yan yan inip okula giderken, elimde koca bir sopa da bulunmasına rağmen, iki üç sefer yuvarlandığım oluyordu.

Komşular, muslukları açık bırakmamı söylemişlerdi sular donmasın diye. Bir akşam eve döndüğümde ilginç bir hadiseyle karşılaştım. Sular akarken donmuş, bütün lavabonun içi buzla kaplanmıştı. Borulara çakmak tuttum olmadı, sonra komşunun biri, "Oksijen tüpüyle hafiften ısıtalım," dedi. O da olmadı. Getirdiğimiz usta, "Şimdi zoilayıp boruları delmeyelim havalar biraz ınsın, tekrar deneriz," deyip gitti. O ana kadar bütün iyimserliğimle ve Jack London'la idare ediyordum ama bu kadarı da biraz fazlaydı artık. Klasik, realist, romantik, modern, post modern fark etmez, bütün yazarların şebeke suyuna ihtiyacı vardır.

Nurol kaç sefer, "Gel Demetevler'de bizle kal," dedi. "Merkezi ısıtma var," dedi. "Olmaz," dedim. Evle benim aramda kişisel bir meseleye dönmüştü iş. Ev, "Ben de kalamazsın," diyordu. Ben de, "Kalırım," diyordum. Ara sıra Nurollara, ara sıra da Ulucanlar Caddesi'nde Sercanlara gittim, banyo yaptım, o gece ısındım ama her seferinde eve geri döndüm. Neden bilmiyorum. O evde bir şeyi beklediğimden emindim. Hatta birini beklediğimden de emindim. Ne olduğunu, kim olduğunu bilmesem bile, hissediyordum bunu. İçimden bir ses, "Bekle," diyordu. "Biraz daha bekle."

Selin konusunda ise en ufak bir gelişme yoktu, birkaç sefer rastladım Petek'le Nurol'un yanında. "Merhaba, merhaba." Ötesi yok. "Böylesi daha iyi," dedim. Herhangi bir girişimde bulunmayıp bahara kadar reddedilmemeyi kafama koymuştum.

Sonra havalar ısındı, elbet ısınacak. Nisanın ortasında bir sabah saat on birde elektrosaz sesiyle uyandım. Bizim evin yanında boş bir arsa vardı, meğerse orası mahallenin açık hava düğün salonuymuş. Gün aşırı düğünler başladı, sabah on birde başlıyor, gece bire kadar sürüyordu. Aralıksız elektrosaz. Üç ömre yetecek Ankara havası dinledim. Neredeyse kış özlemiştim. Bir süre sonra artık evde oturamaz oldum, ben de düğünlere iştirak etmeye başladım. Hoş karşılandım düğün sahipleri tarafından. Sonuçta kira ödemesem de ev benim sayılır, plastik sandalyeleri sıraladıkları avlu benim sayılır, elektrosazla inleyen arsa da bile payım bulunur biraz zorlasam.

Zaman içinde düğün sahipleriyle aramızda sessiz bir anlaşma gelişti, akşamüstü beşe altıya kadar elektrosaz çalmıyorlardı, sırf davul zurna. Davul zurna sesinde yazabiliyordum çünkü. Elektrosaz başladı mı bildiğim bütün sözcükleri, hatta bazen harfleri bile unutuyordum. Elektrosaz başladığında evden çıkıp aralarına katılıyordum, hemen bir rakı tutuşturuyorlardı elime, o çilgınlık nereye kadar giderse onlarla birlikteyim.

Mayısın başlarıydı, bir sünnet düğününde davul zurnaya ara verildiğinde demir kapıya vurulduğunu duydum. Kapıyı açtım, karşımda Selin vardı. "Hayatta böyle şeyler olmaz," dedim.

"Sen de Strindberg'in Rüya oyununun fotokopisi var mı?" diye sordu.

"Strindberg'in torunları bile var," dedim. "İçerideler. Gel."

Karşılıklı oturduk, tokasını çıkarıp saçlarını açtı. Strindberg'in fotokopisini uzatıp "Sahiden bunun için mi geldin?" diye sordum.

"Nerede yaşadığını da merak ettim," dedi. "Nurol o kadar çok anlattı ki."

"Nurol zaten hep anlatır, yaşayan benim. Neskafe ikisi bir arada var, istersen şeker bile var. İçer misin?"

İki kahve yaptım. Masadaki sandalyeye onu buyur etmiştim, ben de yatağın kenarına oturdum. Odada başka eşya yoktu zaten. Davul zurna çalarken sessizce oturuyorduk. Masanın üstündeki kâğıt yığınının bakıp "Bu gürültüde nasıl yazıyorsun?" diye sordu.

"Doğru soru," dedim. "Ne yazdığın değil, nasıl yazdığın önemlidir derler."

"Peki, ne yazıyorsun?"

"Bir roman, biraz uzun, biraz da karışık."

"Dinlerim."

"Sahiden mi?"

"Evet."

Her zaman dediğim gibi, insan zincire vurulduğunda değil kendi fikri olmadığında köledir.

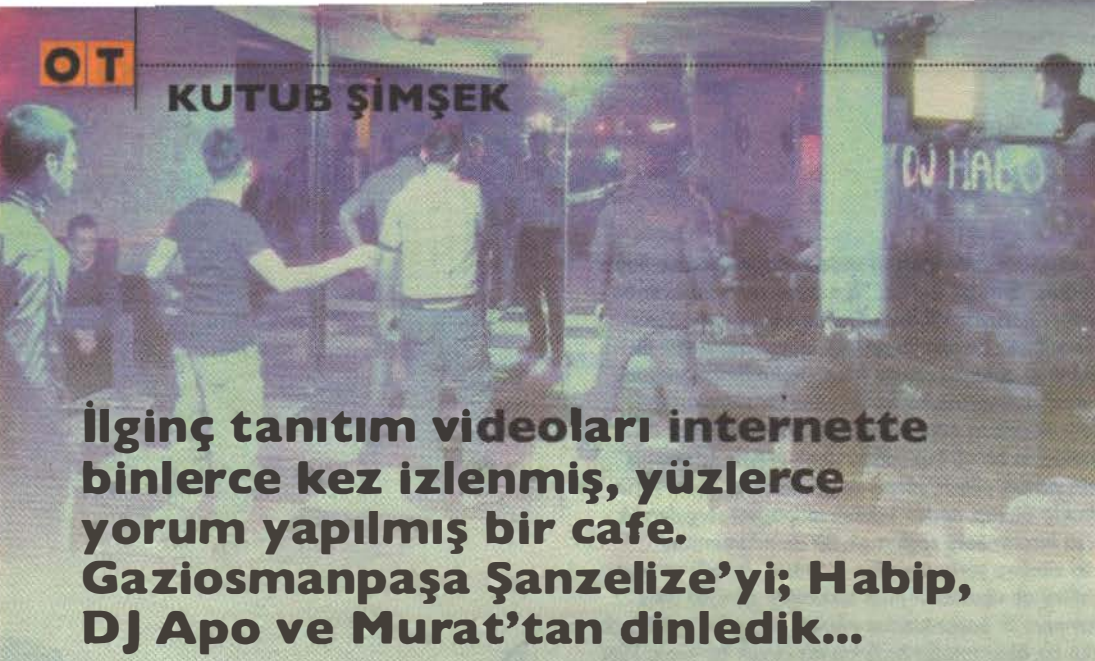
"Odanın içinde dolaşarak anlatabilirim sadece, başın dönerse haber ver," deyip başladım. "Şimdi," dedim. "İş arayan bir adam var, bir gün gazetede ilanı görüyor. Vicdanlı Elemanlar arıyor. SSK-Yemek-Artı Yol.Tecrübesiz de olur. İlane başvuruyor. Sıska tipli bir memur yapacakları işi açıklıyor onlara. İşleri, başka birinin vicdanı olmak. Hemen nasıl diye sorma, şöyle. Önlerine bir videokaset koyuyorlar, vicdanı olacak adamın hayatını seyretiliyorlar. Bizim adama, karısını aldatan bir otobüs şoförü denk geliyor. Adamımız otobüs şoförünün vicdanı oluyor, görevi de günde sekiz saat hemen arkasındaki koltukta oturup, neden karısını aldatıldığını sorgulamak, onun kendini kötü hissetmesini sağlamak. Bir de adamımızın koltukaltlarına iki zimbirtı yerleştirmişler, buradan elektrik veriyorlar arada, otobüs şoförü de vicdanının nasıl sızıldığını görüyor dikiz aynasından. Adamımız ilk başta işinden memnun ama işler bu kadar basit değil. Çünkü bu, öbür tarafta hazırlanmış büyük bir proje. Pilot uygulama aşamasındalar. Asıl amaçları insanları ikiye ayırmak, her insanı başkasının vicdanı yapmak. Esasen biraz da her insanı başkasının polisi yapmak. Böylece günlerden bir gün, adamımızın vicdanı da ortaya çıkıyor. Adamımızın vicdanı iki metre boylarında, ensesi kalın bir bodyguard. Otobüsteki mesaisi bittiği zaman o gelmeye başlıyor, günde sekiz saat bizim adamımıza neden şöyle yaptın, neden böyle yaptın diyor. Hatta demekle kalmıyor, onu sürekli dövmeye başlıyor. Sonra bir gün adamımız dayanamıyor, burnunu kıran vicdanını bıçaklayıp öldürüyor. Adamımız vicdanını öldürdükten sonra, ilk işe alındığında koluna takılan saatteki 'acil durumlarda basın' deneni düğmeye basıyor. Ve kendini öbür tarafta buluyor. Kendisi gibi vicdanını öldürmüş bir sürü insan sırada bekliyor odada. Adamımızı sırası gelince bir odaya alıyorlar, odada sinirli bir tip var, su bardağından bira içiyor. Bu tip esasen şeytan. Telefonda Tanrı'yla konuşuyor ve diyor ki, 'Ben sana öbür dünyayı cennet ve cehennem olarak ikiye ayırmamı en başta söylemiştim ama beni dinlemedin. Yüzyıl evvel Nietzsche'yle beraber Cehennem projesi geliştirdik, onu da devreye sokmadın. Şimdi cehennemde yer kalmadığı için paçaların tutuştu, bize başvurdun, biz de bu canlı vicdan projesini geliştirdik. Birkaç kendini bilmez, vicdanını öldürdüyse bunda benim suçum yok. Ben işleri yoluna koymaya çalışıyorum burada. Sus beni dinle. Hayatında bir gün bile çalışmadın. Ol demişsin olmuş. Bense bugüne kadar dişimi tırnağıma taktım, medya, reklamcılık, yayıncılık, silah, inşaat ve fast food sektöründe her Allah'ın günü, yani senin günün, çalıştım. O gözlüklü muhafazakâr herif var ya, Sigmund, o bile insan hakkında daha çok şey biliyor senden. O yüzden şimdi peygamberlerin kadar sabırlı ol ve sonucu bekle.' Şeytan telefonu çarpıp bizim adama dönüyor. 'Cehennem dedikleri yeri merak ediyor musun? Gel,' diyor. Cehennem çamaşır makinesi haznesi gibi bir yer. Tabii gelmiş geçmiş bütün günahkâr insanların ruhu var içinde, ruh olmalarına rağmen o somut bölgeyi doldurmuşlar yine de, yer kalmamış. İşte tam buradaydım, sen geldin."

"İsmi ne romanın?"
"İdam Sehпасında Fiskos."
"Neden?"
"Romanın ikinci bölümünde bizim adamı idam cezasına çarptırıyorlar. Tanrı sehpanın arkasına gizleniyor, roman boyunca hiç görünmüyor zaten, bizim adamla oradan fısıldaşarak konuşmaya başlıyor. Adamımız Tanrı'yla fısıldaştığı için de idam bir türlü gerçekleşmek bilmiyor. Tann'nın sözünü kesip adamı asmaya cesaret edemiyorlar. Ve böylece romanın ikinci bölümü absürt havadan yavaş yavaş sıyrılıp mistik bir havaya bürünüyor. Asıl etkiyi de o zaman yaratacağımı düşünüyorum açıkçası."

O ara açık pencereden, hafif bir akşam esintisiyle beraber, elektrosazın akort sesi doldu içeri. Alçak bulutların arasından odaya vuran akşam güneşi, elimdeki sigaranın helezonlar çizerek yükselen dumanını tuhaf bir renge boyadı. Akort bitti. Açık hava düğünlerinde ilk şarkılar damardır, repertuvar hafiften neşelenir ve git gide çığırından çıkar. "Romantik bir şeyler olsun lütfen," diye geçirdim içimden. "Eller Kadir Kıymet Bilmiyor Annem" başladı. "Kibariye'nin en Freudyen şarkısı," dedim, bana şaşkın mı hayran mı yoksa kızgın mı baktığını anlayamadığım Selin'e. "Çıkalım, vakit geldi."

"Ne vakti?"
"Dans edeceğiz."





İlginç tanıtım videoları internette binlerce kez izlenmiş, yüzlerce yorum yapılmış bir cafe. Gaziosmanpaşa Şanzelize'yi; Habip, DJ Apo ve Murat'tan dinledik...

ŞANZELİZE

İnternette burayla ilgili yorumlardan çok azı beğeni içeriyor. Daha çok alay konusu olmuşlar. Eğer kendinizden geçercesine dans etmek isterseniz Şanzelize'ye gelin. Korkmayın, kimse sizinle alay etmeyecek.

"Burası bataklık değil, gençleri bataktan kurtarmaya çalışan bir yerdir." Bunu söyleyen Habip, Şanzelize'de dans ederek cola dağıtıyor. Habip, aynı zamanda seccade yapıp satıyor. Daha önceki DJ o olduğundan, kabinde hâlâ onun adı yazıyor. Şimdiki DJ Apo, bilgisayara yüklediği programın nasıl çalıştığını hararetle anlatıyor. "Bunun için çok kolay iş diyorlar, gelip yapınlar da görelim." diyor. Daha önce pek çok yerde DJ'lik yapmış. Kendine güveni tam. Murat kapıda duran arkadaşı. Üniversiteyi bu yıl kazanmış...

Yer: Gaziosmanpaşa
Giriş ücreti: Bir içecek dâhil
Erkek: 10 TL Kız: 5 TL (Habip: Çünkü kızlar çalışmıyor olabilir, paraları olmayabilir, o yüzden onlara ayrıcalık tanıyoruz.)
Açılış: Her gün saat 10.00
Kapanış: Saat 23.00
Tüm içecekler: 3 TL (çay, nescafe, kola, fanta...)
Yiyecek Bir Şey: Yok
Yaş Aralığı: 16 - 40
Müşteri Profili: "Koparken aynada kendini izlemek gibisi yok." diyenler.

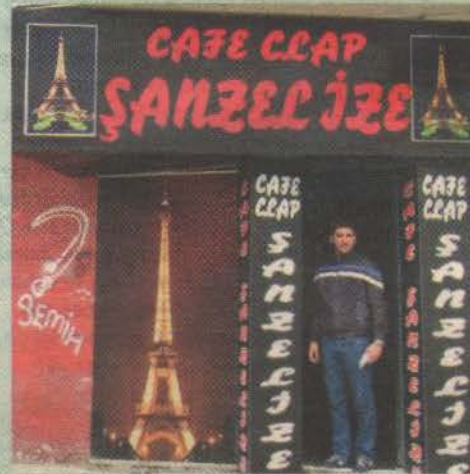
Murat: Burası tehlikeli bir yer değildir. Kavganın her yerde ne kadar çıkıyorsa, burada da o kadar çıkar. Gençler anlayışlı olduğundan kavgalar büyümüyor. Kadıköy'den bile gelen var. Herkes birbirini tanır, kimse sorun çıkarmaz. Burası artık oturdu, kurumsallaştı.

DJ Apo: Bu çocuklara türküyü dinletemezsin. Bu tür müziklerle büyümüşler, o yüzden iyi dans ederler. İçki servisimiz yok. Bunun nedeni; herkesin gelebilmesini sağlamak. Dışarıda içip gelen oldu, onları kovduk. Onlar da internette, orada burada bizi kötülerdiler. Eleştirilerden etkilenmiyoruz ama artık son bulmasını istiyoruz. Tanıtım videosu yapmak gibi bir niyetimiz yoktu. Yapılanlar çok acemice geldi bize, beğenmedik ama sonradan işimize yaradı. Şimdilik yeni bir tanıtım videosu çekmeyi düşünmüyoruz.

Habip: İnsanlar bizden çekiniyor. İsteyen herkes gelebilir, misafirimiz olsunlar. Hatamız varsa, bunu bize söylesinler. Ailece gelsinler, iş konuşmak

MÜŞTERİLERE SORDUK
Nasıl, rahat mısınız burada?
Kızlar: Hiçbir sorun yaşamadık.
Yanlarındaki Erkekler:
Abi biz varız, ne olabilir ki?

İçin gelsinler. Bizi tanımalarını istiyoruz. Burayı açmakla iyi bir iş yaptık ve 7 yıldır çalıştırıyoruz. Buraya gün boyu takılan çocuklar var. Kötülüğünden uzak duruyorlar. Parasız olanları da alıyoruz içeri, hırsızlık ve uyuşturucudan uzak dursunlar diye. Bizim ikna etmemizle, iş bulup çalışan çok genç var.



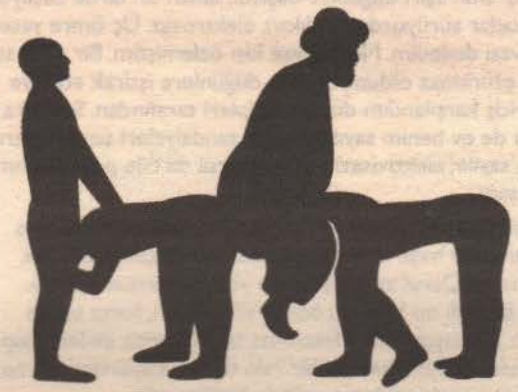
Murat: Kayıp bürosu gibi çalışıyoruz. Çocuğu kaybolan bize fotoğrafını ve telefonunu bırakıyor. Burada görürsek konuşuyoruz, ailesini arıyoruz. Kötü işler çevirmiyoruz, o yüzden polislerle bir sorunumuz olmuyor. Bizim için müşterinin memnun olması, rahatsız olmaması çok önemli...



Güne başlarken!



Av yolu



Nasreddin Hoca...



"İnadına yaşamak"

PINAR ERKUM

“... sırlar herkese ağır gelir. herkes yolunu kaybedebilir.

en başta bunu öğreneceksiniz.

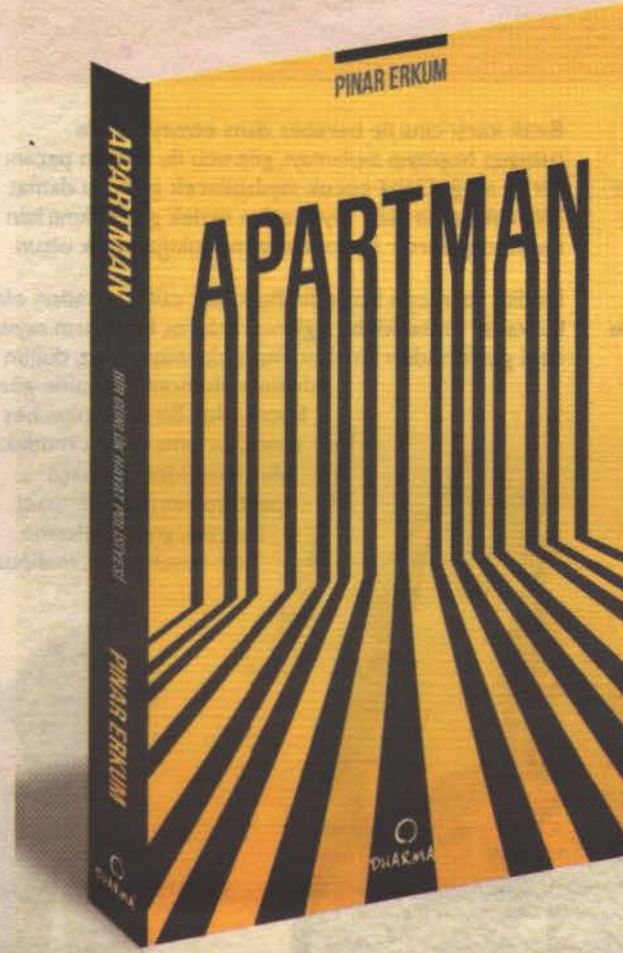
kaybolduğunuz yollar, sizi zaaflarınızla yüzleştirecek. hem herkesten gizlenmek isteyeceksiniz, hem de hikâyenizin kayıtlara geçmesini... rehberliğimin karşılığında sizden hikayelerinizi alacağım. eserim, bozgun ve sevinçlerin aynası olacak...”

Hezeyanlar, sırlar, entrikalar...

Ölçüsüz bir merak ve arsızlık...

Apartment, bir kıfayetsiz muhterisin sebep olduklarını anlatıyor.

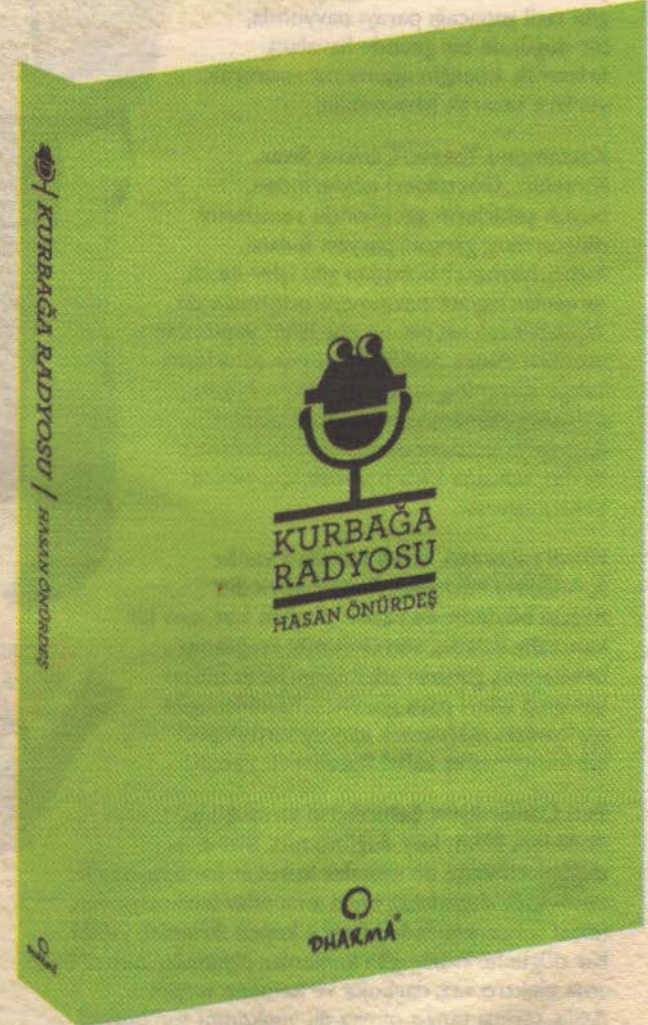
Sürükleyici ve sinemasal bir dille...



HASAN ÖNÜRDEŞ

İnsanlar konuşa konuşa, kurbağalar vraklaya vraklaya anlaşıyor. Çiftleşme dönemi gelince tüm dişiler, sesi en çok çıkan kurbağayla olmak ister. Alfa erkeği yüksek bir dala çıkar, başlar vraklamaya. Mükemmel erkeğin çiftleşme çağrısıdır bu. Dişiler büyülenmiş halde yukarı tırmanır. Fakat sesi çıkmayan diğer erkekler uyanıklık yapıp pusuya yatmıştır. Yakaladıkları dişilerin ırzına geçerler. Sadece, kimsenin yüzüne bakmadığı çirkin diş tepeye ulaşır. Alfa erkeği çaresiz, kismetiyile hayatını birleştirir.

Alfa erkeğinin hikayesi değil bu; uyanıkların hikayesi, sesi çıkmayan kurbağaların, Cemil'in... Kurbağamız 30'lu yaşlardadır. Babaannesinin kılığına girerek çektiği emekli maaşıyla geçinir. Yalanlarıyla kendine mükemmel bir imaj çizerken, tek derdi kabul görmektir.



Amerikalı ünlü yazar Kurt Vonnegut, Ülkesi Olmayan Adam kitabında bakın ne diyor: Pall Mall sigaralarını üreten Brown&Williamson Tütün Şirketi'ne bir milyar papellik dava açacağım! Oniki yaşımdan başlayarak, filtresiz Pall Mall'den başka sigarayı düzenli içmedim. Ve yıllar var ki, Brown&Williamson hem de paketin üzerine yazarak, beni öldürmeyi vad ediyor. Ama artık seksen iki yaşımaya geldim. Eksik olmayın, sizi pislikler. Hayatta isteyebileceğim en son şey, tüm gezegenin en güçlü üç kişinin adlarının Bush, Dick ve Colon olduğu bir zamanda yaşıyor olmamdı.

Scott Fitzgerald'in edebiyat tarihindeki en büyük idolü James Joyce'tu. Paris'te ilk kez karşılaştıkları bir akşam yemeği davetinde Fitzgerald, James Joyce'a olan sevgisini göstermek için kendisini camdan aşağı atmayı teklif etti. Yemeğin sonunda Muhteşem Gatsby'nin imzalı bir kopyasını hediye etti. Kitap sadece imzalı değildi, Fitzgerald'in çizdiği küçük bir resim vardı. Resimde kendisini Joyce'a tapınır halde çizmişti.

Honore de Balzac diyor ki tütün çok zararlıdır. Ama bunu derken o tarihte var olan bütün uyarıcı maddeleri alıyordu. En büyük uyarıcı olarak da kahveyi tercih ediyordu. Günde yaklaşık 50 fincan Türk kahvesi içiyordu. Kahve pişirecek birilerini bulamadığında, -unutmayalım 19. yüzyıl Fransası'ndan bahsediyoruz, Kurukahveci Mehmet Efendi ve Mahdumları daha ortada yoklar- limbaugh stilinde kahve tüketiyordu. Yani doğrudan kahve.

GERÇEK TUHAF DİYALOGLAR

Müşteri: İyi günler, 69 hareketiyle alakalı kitaplar arıyorum, ne tarafta acaba?

Satıcı: Aradığınız, 68 hareketi olmasın!

Müşteri: Merhaba, sarı bir kitap arıyorum. (20'li yaşlarda, sarı İspanyol paça pantolon, üstünde düz siyah bir tişört olan kadın)

Satıcı: Pardon, tam anlayamadım?

Müşteri: Siyah da olur.

Satıcı: Höö!

Müşteri: İyi günler, çok satan kitaplar ne tarafta?

Satıcı: Buyrun bu tarafta. Hangi kitabı bakmıştınız?

Müşteri: Aslında hangi tarz romanların daha fazla sattığını merak ediyorum, yazacağım kitabın çok satanlar listesine girmesini istiyorum da.

Satıcı: Höö!

Müşteri: İyi günler; sizde kitaplık satılıyor mu?

Satıcı: Höö!

Müşteri: İyi günler; bir kitap arıyorum, yardımcı olabilir misiniz?

Satıcı: Buyrun, kitabın adı neydi?

Müşteri: Kitabın ne adını ne de yazarını hatırlıyorum ama kitabın ilk cümlesini biliyorum "Devrim, vaktiyle bir ihtimaldi ve çok güzeldi." Bulabilir misiniz acaba?

Satıcı: Murat Uyrkulak'ın, Tol isimli kitabının açılış cümlesidir. Dün akşam galiba siz de Behzat Ç. izlediniz.

"Hayatın en zor yılları elli ile yetmiş arasındır çünkü sizden sürekli bir şeyler yapmanızı istiyorlar ama siz henüz onları reddedecek kadar takatsiz olmuyorsunuz"

T.S. Eliot

KÖÇEK

Töre, ar, namus, şeref gibi kavramların kişilere göre esnetildiği ve dayatıldığı toplumlarda 'ekmek parası' diye bir zalim icat ile dağ gibi adamları soyтарыya çevirmek, hayattan bezdirmek o kadar kolaydır ki...

Bir baba, evladına gelecek yaratmak için kendisinden ne kadar feda edebilir? Canını verir; kanını verir; vücudundan bir parçayı hiç düşünmeden verir. Bir anne gibi değildir baba. Bir anne gerekirse vücudunu satar; çocuklarını aç kalmasın diye. Çocukları için bedenini satan bir anneye kahpe demez, bir parça vicdanı olan hiçbir insan.

Bir baba vücudunu satmayacağına göre, gururunu satabilir... Evladının gözünde kahraman olması gereken dağ gibi bir baba, karısının gözünde evinin direği olması gereken koç gibi bir koca, anasının/babasının gözünde göğsünü kabartması gereken aslan parçası, komşularının gözünde tenceresini kaynatan bir adama etek giydiren, gerdan kırdırır kimi zaman bu kahpe felek. Etek giydirmek, bir erkeğe verilebilecek en büyük cezadır. Etek giydirmek filmlerde, dizilerdeki racon kesen ağır abi mafya babalarının yaptığı gibi olmaz kimi zaman. Eğlenmek, el çırpma, göğsüne para takmak için de erkeğe etek giydirilir. İç Anadolu halkının eğlence anlayışı biraz farklıdır. Beş yıldızlı bir otelde, iki hafta krallar gibi tatil yapacağı parayı pavyonda, bir düğünde bir gecede havalara fırlatarak, köçegin ağzına tutuşturarak, yerlere saçarak harcaabilir.

Kastamonu, Yozgat, Çankırı, Sivas, Kırşehir... Göçtükleri köylerinden, büyük şehirlerin gecekondu semtlerini oluşturmuş; garson, pavyon fedaisi, kapıcı, hizmetçi, bulaşıkçı gibi işler ile ilk zamanlar hayata tutunmaya çalışmışlardır. Yapılabilecek en pis, en zor işleri yapmışlar, modern dünya dediğimiz büyük şehirlerin kahpe düzenine hizmet ederken, hayatı pek sorgulamamışlardır. Şanslı olanlar, Alamanya yolcusu olmuş, geride kalanlar devlet kapısına kapağı atmak için sırada beklemişlerdir.

Kendi raconları, kendi kuralları vardır İç Anadolu adamının. Racon böyledir. Racon böyledir de racon denilen icat, ayrı bir kahpedir. Ezilmiş, sömürülmüş, aşağılanıp örselenmiş gariban adamların; biraz bitleri kanlanıp elleri para görünce, kendileri gibi garibanları aşağılamak için uydurdukları, adı konulmamış zalim kurallardır racon.

Ben Çankırılıyım. Şehirlilerin kır düğünü dedikleri, bizim köy düğünümüz. Bizim düğünlerimizde de masalar kurulur; kanepeler, minik sandviçler dağıtılmaz belki ama pilav kazanlarından, hoşaf tencerelerinden kepçe kepçe ikramlar yapılır. Kır düğünlerindeki gibi kemanlar; piyanolar olmaz belki ama elektro saz, darbuka ve kemane vardır. Açılış şarkısı tango olmaz da 'makaram san bağlar' olur. Bizim oraların düğünlerinde deli gibi eğlenmek, kahkahalar atmak, çığlıklar atarak hoplayıp zıplamak racona terstir. Efendi efendi içip yersin, kurallarına göre oynar; en fazla biraz gülümser; yerine oturursun.

Bırak karşı cins ile beraber dans etmeyi, el ele tutuşup hoplayıp zıplamayı, göz ucu ile bakılan paçanı alırlar aşağı. Daha çocuk sayılabilecek gelin ile damat "Neredeyiz lan biz!" diye şaşkın ördek gibi bakınırken mutlu değillerdir ki, konuklar mutluluğa ortak olsun.

Dedim ya, racon böyledir. Bu kadar zalim kuralları olan, bu kadar hastalıklı bir eğlence anlayışı, insanların sayılı özel günlerinden birisidir. Bizde dansöz olmaz, düğün sahibinin ekonomik gücüne göre köçek olur. Bir tane olur, beş tane olur ama köçek mutlaka olur. Köçekler bol paça pantolonun üzerine uzun bir etek giyer, bellerine bir kuşak takar, mahpus

giydiği çarşamba işi ya da yumurta topuk, sivri burun ayakkabılar giyerler. Köçek, sanatçı değildir. Erkekliğin bu kadar önemli olduğu bir ülkede, fiştan giyip gerdan kırmak her baba yiğidin göze alabileceği bir marjinallik ise hiç değildir.

İlk defa 8 yaşında gördüm bir köçeği. 'Topal köçek' derlerdi. Bizim oralarda çok meşhurdur. Düğün falan kimsenin umurunda değildi. Köyün zenginlerinden sayılabilecek bir aile bastırmıştı parasını, getirtmişti koskoca "topal köçeği". O kadar meşhurdur ki, davet edilmediği halde çevre köylerden bile "topal köçeği" görmeye onlarca kişi geldi.

Sofralar kuruldu, rakılar açıldı. Sazlar tıngırdamaya, köyün ağır abileri kemik ağzılıkla içtikleri birinci sigarası, ellerinde sallamadan taşıdıkları gümüş imameli Oltu taşı tespihleri ile "topal köçeği" beklemeye başladı. "Topal köçek" o gece sabaha kadar oynadı. İlk başta ağır ağır takılan ağır abiler, rakının gazı ile "topal köçeği" bırakmadılar: Ne zaman "yoruldum" dese, ne zaman "biraz müsaade" istese bastırdılar parasını, sabaha kadar, yıkılana kadar, kolunu artık kıpırdatamayacak hallere gelene kadar oynattılar bu pos bıyıklı, pehlivan gibi adamı.

"Topal köçek" o düğünden sonra bırakmış bu işleri. Karabük Demir Çelik Fabrikası'na işe girmiş. Tövbe etmiş. Tövbe etmiş de ne olmuş. Çelik talaşı, kömür dumanı mahvetmiş ciğerlerini. Rahmetli olmadan beş-altı sene kan kusmuş, irin kusmuş. Okutup, ellerine meslek verdiği evlatları, gönüllerinde bir küskünlük, yüreklerinde ince bir sızı ile "Bir gün olsun gün yüzü görmedi, yüzü gülmedi babamızın" diyerek toprağa vermiş.

Zordur köçek olmak. Mangal gibi yürek, kapı gibi göt ister. Evine ekmek getirmek, çocuklarına bir gelecek sağlamak için etek giyip gerdan kırmak kolay iş değildir. Kolay değildir kolay olmamasına da; köçegin kızı, karısı, oğlu, anası, babası olmak da hiç kolay değildir. Çok bilmiş şehirli bayanlara, beylere sorsan "Yoz Anadolu kültürüdür". Evet yozdur, zalimlik, vicdansızlık ve yapılabilecek en büyük kahpeliktir, dağ gibi bir adama etek giydiren oynatmak. Ama ekmek parası denilen zalim icat, adama etek de giydiren, gerdan da kırdırır...

Zordur köçek olmak. Mangal gibi yürek, kapı gibi göt ister. O adamlara saygı duyun. O etek giyip gerdan kıran adamların dağ gibi yüreği var.

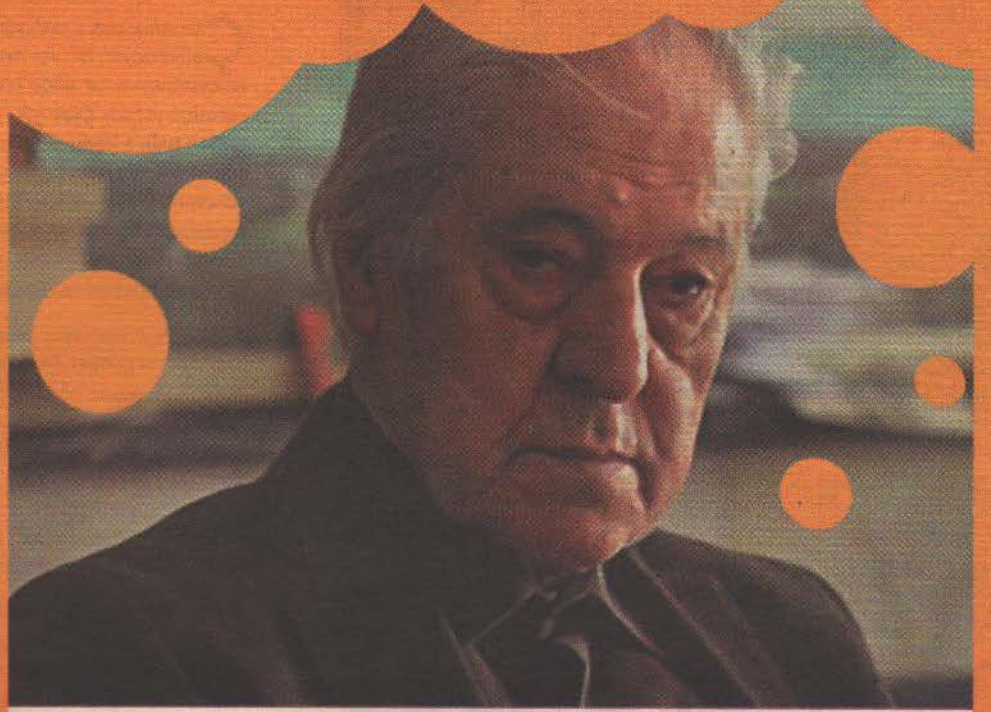
8 yaşında çocuk aklımla gördüğüm o rezillikten sonra bir daha en yakın dostumun, arkadaşımın, akrabamın düğününe bile gitmedim. Düğünleri hiç sevmedim. Bir babaya, bir kocaya,

bir delikanlıya etek giydiren oynatan eğlence anlayışı midemi bulandırdı aklıma geldikçe. Olur da bir düğünde, pavyonda ya da şu sıralar pek moda olduğu üzere sabah kuşağındaki kadın programlarında bir köçeğe denk gelerseniz. O adamlara saygı duyun. O etek giyip gerdan kıran adamların dağ gibi yüreği var. Evlatları için etek giyip gerdan kırabilecek tüm babaların, babalar günü kutlu olsun... ✨



ağalarının giydiği geniş yaka bitirim gömleğinin üzerine göbek üstünden bir kırmızı yelek ve çanak anteni kadar ziller ile çıkar sahneye. Erkek olduklarını ispat etmek istercesine pos bıyıkları olur ve mahalle bitirimlerinin

ASLA ve DAİMA NURİ PAKDİL



suda boğulmuş
bir kız çocuğunun
cesedi gibiyim

bakıyorum bakıyorum
bakıyorsun bakıyorum

alnıma bir yılan balığı
satıyorsun

bütün terlemelerde
tanrının adı geçiyor



gözlerime bak
düşünürüm.

Bazı insanlar konuştuklarından ibarettir. Bazı insanlar sustuklarından. Her iki eylemi de aynı ustalık ve büyüklükte gerçekleştirenler vardır bir de. Onlar azın azıdır.

Dünya biraz tuhaf, biraz zalim, biraz da karanlık bir yer... Bazen birisi, bu tuhaflığın ve karanlığın ortasına dikilip bir şarkı söyler. Bazen birisi büyük bir soru sorar. Bazen birisi bir adım atar ve yeni bir yürüyüş başlatır.

Hiç teslim olmadan, ödün vermeden, dik, dimdik, kesintisiz bir yürüyüş; direniş. Harften, kelimeden, cümleden ve kitaptan hiç kopmadan.

Dünyaya, insanın içine doğru bir yürüyüş. Kudüs'ten, Maraş'tan, İstanbul'dan, Mekke'den, Cezayir'den, Şam'dan, Sernerkant'tan, yeryüzünün heyecan verici tüm noktalarından ve yine Kudüs'ten beslenen bir yürüyüş. Unutulanları yeniden ve çarpıcı biçimde hatırlatan bir yürüyüş. Muhafız ve devrimci bir entelektüel olmanın bedelini, hayatının tüm aşamalarında bilinçle ödeyen bir insanın yürüyüşü.

Uygarlığımız için, senin için, benim için, Kudüs için, anneler için.

Doğu ve batı için. İnsan için. Tanrı için. Çoğu zaman yalnız ve batısız. Ama umutla. Hep devrimci bir derviş hüneriyle. Sabırla. Göklere baka baka. Tanrıdan başkasının önünde eğilmeyi reddederek, onurla.

Yeryüzü harflerini, sorularını, cevaplarını insanın anlamı için birbirine bağlayarak yürüyen biri var; Büyük yürüyüşçü. Türkiye'nin düşünce, eylem ve sanat alanındaki sarsıcı ismi: Nuri Pakdil.

-Ne?!

-Nuri Pakdil!... Salât eylem. Somut umut.

Klas Duruş.

Durmak değil, duruş! Yürüyüşün bir parçası.

Bir anlam bir amaçla, bir işçi,

bir dost. Bir karınca, bir direniş, bir ışık, bir ağaç. Bir haber; bir kurşun, bir bomba, bir şiir... Hepsini o rikkat pusulasından geçip yorumlanırken; yürüyüş... Sömürgeci, anamalcı, kirli mülkiyet, zincirler; ricat, kara siyasa... Bu kavramlar, gerilimli bir dikkat raketiyle karşılanıp yeryüzüne gönderilirken... Bitmeyen, kesintisiz, tereddütsüz yürüyüş.

Dergiler paketlenirken. Mektuplarla adeta tüm yeryüzüne enerji pompalanırken. Şiirlerle, denemelerle, eleştirilerle, sorularla, öfkelerle, merhametle, inceliklerle, hep merhametle... Dünyanın ve ülkemizin kutuplara ayrıldığı bir dönemde kelimelere, düşünceye, estetiğe, ilkelere yoğunlaşan. Bunu, çok kendine özel ve benzersiz bir sahicilikle gerçekleştiren bir insanla aynı zamanda yaşıyoruz. Ondan geriye bir şey kalmadı, kalmayacak. O, Nuri Pakdil. Ondan, sadece ileriye bir şey kalır. O şey, onun Yüce Önder'in hayatından devşirdiği büyük yürüyüşe katılma biçimidir. Yazma ve yaşama eylemine yüklediği devrimci bilinç bu çağın, bu çağ da onun tanığıdır. Nuri Pakdil ve bu çağ! Birbirinin ölesiye farkındalar.

Sizi selamlamak bayım, nasıl desek büyük müziğe katılmak gibi bir şey. İsyan, Çiçek, Cezayir. Bunun yağmuru var, atları var, Hicret'i var, Biat'ı var, gözyaşı var. Alinteri var, buğdayı var bu yürüyüşün. İhaneti yok. Baş eğişi yok. Yok unutuşu hiçbir sorumluluğu.

İnsandan insana ulaşan bir ses: Yeryüzündeki tüm inananların birlikteliği için ileri! Dört halife yürüyorlar kolkola / Ebubek'r Ömer Osman ve Ali Eylem, direniş, dil, kandil, non stop Nuri Pakdil.

DAĞ



Orada kalorifer bulamayacağınız kesin ama çevredeki çalı, çırpı ısınmanız için hizmetinizde. Yakın ateşi gitsin. Ama dikkat, Mahmut Makal yıllar önce söylemişti, "Önüm kavurga kavurur, sırtım harman savurur" diye. Sakın arada bir dönüp sırtınızı ısıtmayı ihmal etmeyin.



Buzdolabınız yok diye yiyecekleri bozulmaya terk edecek değilsiniz elbette. Dağlarda eriyen karlar bunun için var. Kar erir su olur, su akar dere olur. İşte size doğal buzdolabı. Sadece soğutma değil; çamaşır, bulaşık, banyo, tıraş ve her türden temizlik için de çevrenizde bir derenin akıyor olması yeterli.



Dağ başında evsiz kaldım diye üzülme. Uçakların görmemesi için her mevsim farklı şekilde kamufle edilen çadırlar, içleri battaniyelerle döşenerek mükemmel bir barınağa dönüştürülebilir.



"Evinde televizyon da seyretmek istiyorum" diyenler için çanak antenleri her güdilen yere götürmek olası. Bu aptal kutusunun içinde donan yalanların tamamını dağlardan da izleyebilirsiniz.

Çok ama çok uzaktadı, Kaf dağının ardı misali bilinmeyen bir yerlerde yaşayan insanlar vardı ve bilinmeyen bir dilde konuştukları için adları 'terör' listesine yazıldı. Yıllar yılı hep 'ölü ele geçirildikleri' zaman bahse konu oldular ki, zaten diri hallerinden söz etmek de fena halde yasaktı. Gitmek imkânsızdı, göremedik. Ne yediklerini, ne içtiklerini, dağların tepesinde uzun yıllar sıcak bir yatak göremeyen bedenlerini hangi çalının üzerinde, hangi yamacın kuytuluk köşesinde dinlendirdiklerini bilemedik.

30 yılın ardından sınır ötesine geri çekilmeye başladıkları günden beri herkes haklarında daha rahat konuşuyor onların. Grup grup geliyor, dağlardan iniyorlar. Gazeteciler izliyor, konuşuyor, fotoğraflıyor ve günler süren yürüyüşün ardından ulaştıkları topraklara bakıp "hâlâ kendi ülkemizdeyiz" deyışleri ne şaşıyorlar. Çünkü onların önüne kimse sınır çekememiş; üstelik sadece coğrafi olarak değil, zorluklar karşısında yaşama kattıkları bakımından da...

Dünya döndükçe kender büyüyor ve yediği önünde yemediği arkasında olan biz fanilerden 'hayatta kalma mücadelesi' denilen kavram da hızla uzaklaşıyor. Acıktın mı? Aç telefonu gelsin yemekler: Banyo mu yapacaksın? Aç musluğu sıcak suyun anında hazır. Çamaşır mı yıkayacaksın? Çevir düğmeyi, bir saat sonra 8 kilo çamaşır sakız gibi yıkansın. Bir yere mi gideceksin? Durdur taksiri, bin uçağa, atla trene, metroya, otobüse; yürümek de neymiş? Ve tabii ki hoş geldin obezite. Kentin egzozundan, fabrika bacalarından salınan karbondan, ayağın her frene dokunuşunda ciğerleri milim milim işgal eden asbestten mi bunaldın? Çık kırlara, gez özgürce, piknik yap. Tepende ölüm yağdırmak için dolanan uçaklar yok, gökten inen kazan bombalarıyla hemen önüne açılacak çukurun aynı anda mezarını kazma ihtimali de.

Başka bir hayatın çocukları onlar, sanki bu dünyaya ait değiller. Arabayla bir saatte alınan yol için çoğu

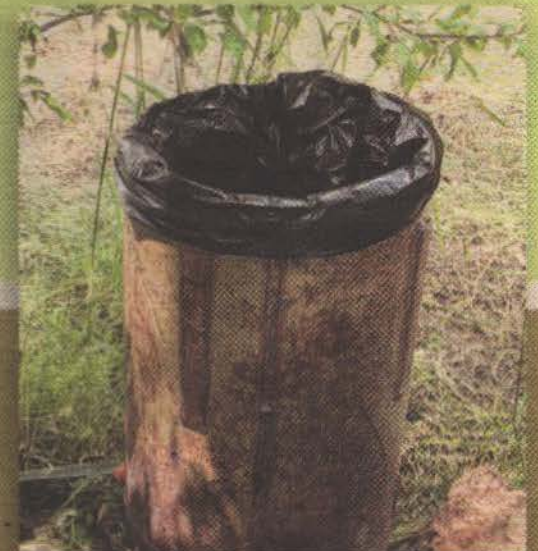
kez günlerce yürüyorlar ve yağmuru, doluyu, fırtınayı geçtim, keşif uçağının, keskin nişancının, çatışma ortasında kör bir kurşunun, tepelerine yağdırılan ölüm bombalarının hedefindeler. O yüzden, izcilik, kampçılık, dağcılık ve bilumum 'survival' kurslarında edinilen bilgiler pek geçmiyor oralarda. Doğanın sert ve acımasız koşullarında yaşamak zorunda kaldığınızda neler yapmanız ya da neler yapmamanız gerektiğine dair hazırlanan listeler ise kufayetsiz.

Ama insan yaşadığı koşullara en çabuk alışan canlılar arasında birinci. Çevresini kendine uydurmasını biliyor, aleyhine olanı lehe çevirmeyi öğreniyor. Onlar da öğrenmişler yıllar içinde bunu. Belki tam otomatik çamaşır ya da bulaşık makineleri yok ama dereler ne güne duruyor? Dereler, bulaşığı ve çamura, tere batmış elbiseleri yıkamak için. Belki buzdolapları yok ama eriyen karların tepelerden akarak zamanı geldiğinde doğayı tansıl bir hızla coşturması sayesinde yiyeceklerini korumayı ve soğutmayı bilmişler. 1980'lerde beş metrelik kalın bir naylon sayesinde yağmuru etkisiz kılmayı, 1992'de havada asılı durup mevsilere ölüm yağdıran 10 milyon dolarlık kobra helikopterlerinden 20 liralık kazmalarla dağ sırtlarına L şeklinde oyuklar açıp korunmayı, 2007'de keşif yapıp koordinat belirleyen insansız hava araçlarına karşı şemsiye açıp 'fantoma' gibi görünmez olmayı keşfetmişler. Üstelik tümüyle kendi yaratıcılıklarının ürünü olan bu 'know how'u dünyada kendileri gibi olan başka dağ çocuklarına bile bedel vermekte de hiçbir beis görmemişler.

Elbette ki bunlarla sınırlı değil. Daha düne kadar kanın oluk oluk aktığı gerçek dağ hayatına tanıklık eden birkaç fotoğraf karesi, insanın yaratıcılığının milyarlarca dolar akıtılan savaş makinelerinin ve çetin dağ koşullarını nasıl alt etmeye muktedir olduğunu da gösteriyor. Evet, koşulları iyiden iyiye cehennemi kılınmış olan dağda hayatta kalmanın ve dahi 'ölü ele geçirilmemenin' pek çok yolu var, üstelik neredeyse bedava fiyata...

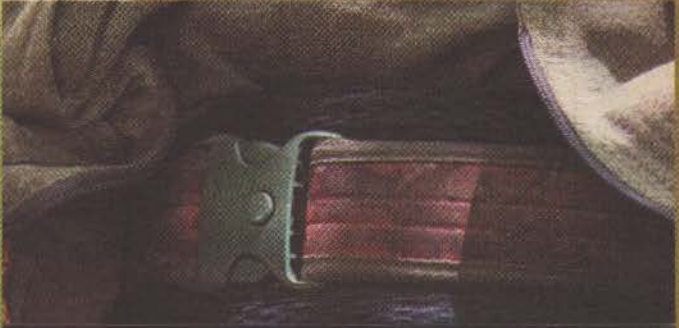


Kediler; yılan, akrep ve farelere karşı koruduğu için gerilla'yla dost olmuş. Gerilla da kedilere dağ koşullarında gozu gibi bakıyor.



Uçaktan atılan kazan bombalarının nadir de olsa bazıları patlamıyor. Patlamayan kazan bombalarını araziden alıp içindeki patlayıcıları "yararlı amaçlarla kullanılmak üzere!" depolayabilirsiniz. Dışını çöpe atmak ise çok saçma, görüldüğü gibi çöp kutusu olarak hizmete sunmak mümkün.

Eğer kameranızla geldiyse, televizyon programı bile yapabilirsiniz. İşte Nuçe TV'nin kurduğu doğal stüdyoda Erdal Er'in konugu gazeteci Hasan Cemal. Fotoğrafta görünmese de, programın bir hayli izleyicisi de vardı.



Beldeki kuşak çok ama çok önemli. Saymışlar tam 52 farklı amaçla kullanıldığını görmüşler. Mühimmatlar kuşakta taşıyor mesela. Ya da uzun yürüyüşlerde yiyecek torbasına dönüşüyor. Ağır malzeme taşınırken beli incinmekten koruyor, zorlu geçitleri, coşkun dereleri aşarken tutunmaya yarıyor. Kuşakla yapılanlar sayılarda bitmez ama asıl işlevine dönersek, bele sarınca pek havalı duruyor.



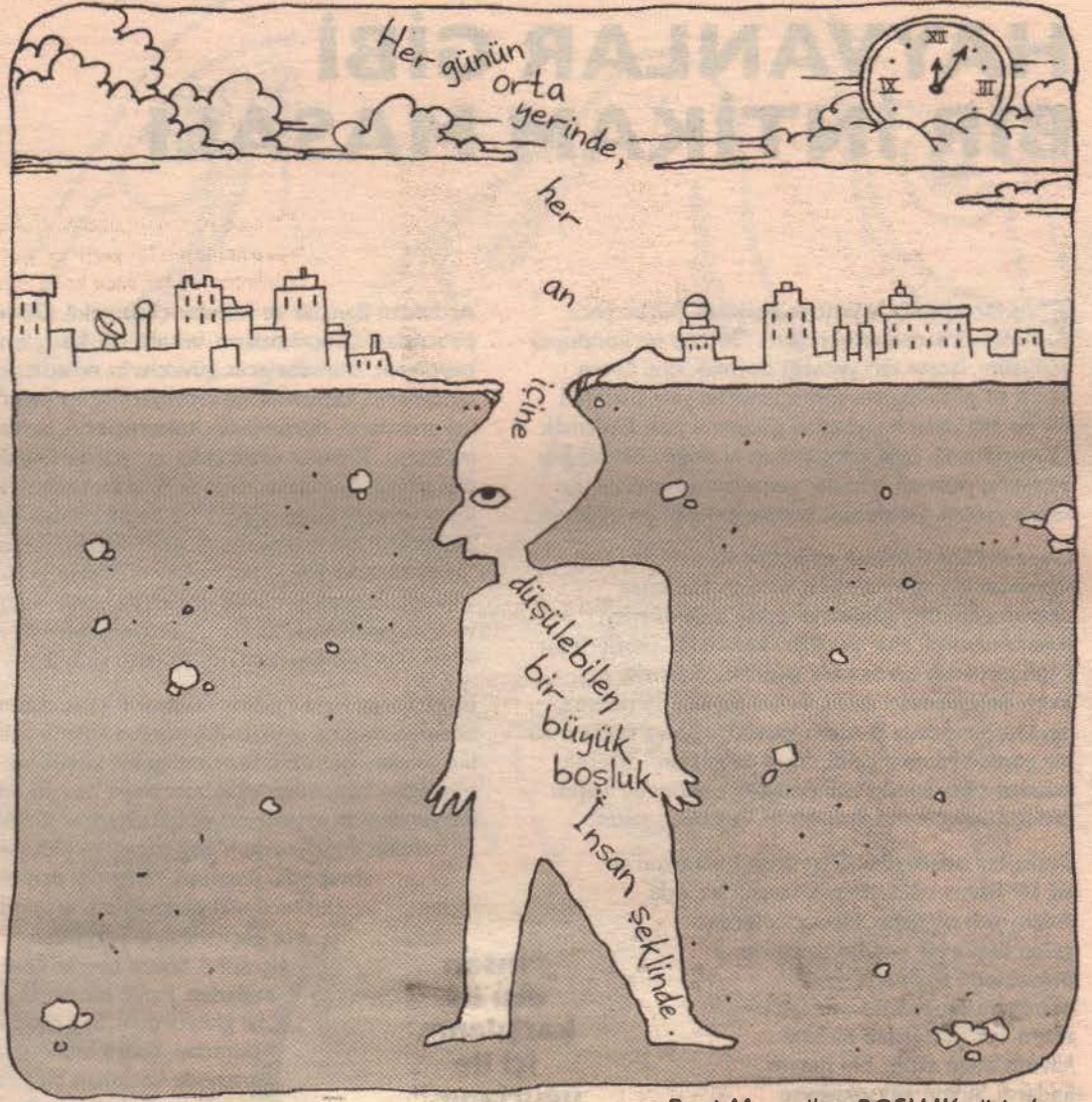
Buyuklerimiz 'para her kapıyı açmaz' demişler. Her biri 20 milyon dolara mal olan insansız hava aracı Heron'un, 5 dolara temin edilen şemsiyeler karşısında işe yaramaz bir konserve kutusuna dönüşmesi bu sözü daha nasıl doğrulasın?



O kadar da abartmayın. Elbette ki henüz dağlarda araba üretilmiyor. Ama uç metal harfle araçların markalarını değiştirme fikri hayli eğlenceli görünüyor.

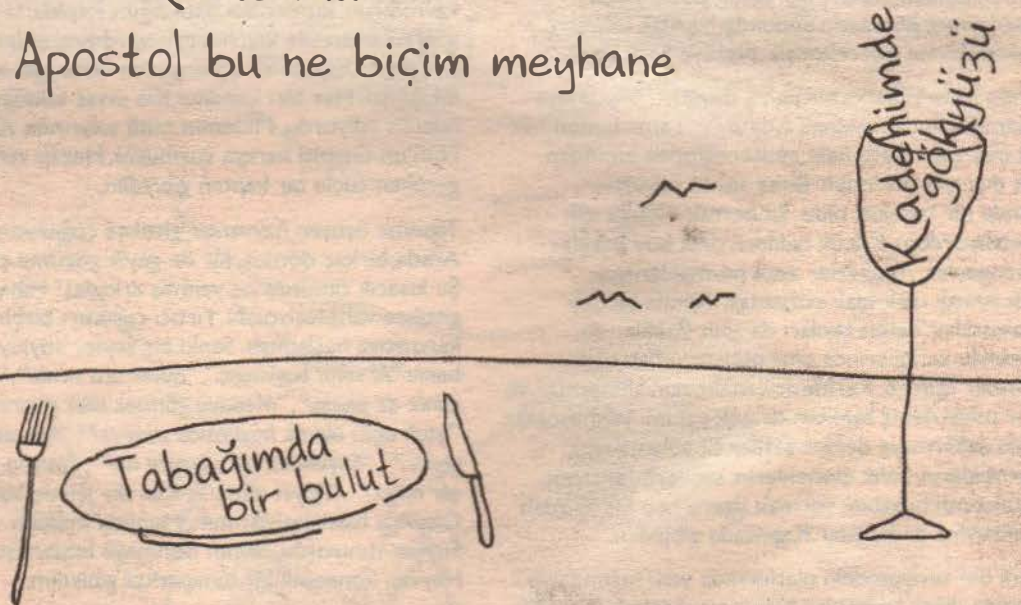
GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ



Roni Marguiles, BOŞLUK şiirinden

Burası dalyan kahvesi
Ortalık süt mavisini
Apostol bu ne biçim meyhane



Oktay Rifat "KADEH" şiiri

HAYVANLAR GİBİ BİR İNTİKAM MASALI

Eve vardığımda bayılacak gibiydim. Bütün gece nefes almadan tıknmışım. Önüme ne konduysa yemiştım. Beşte biri yeterdi doymak için. Önce kendi aç gözlülüğüm, sonra ısrar furyası, üstüne bir de lafa dalıp bir yandan götürme faslı. Patlamak üzereydim. Ve öyle yorgundum ki doğru olmadığını bilmeme rağmen o kadar yemeğin üstüne vurup kafayı yattım. Gözlerimi kapattığım gibi de uyudum.

Gece kalbim sıkışarak uyandım. Ve tam da uyanamadan son nefesimi verdim. Lambaya uzanan elim buz gibiydi ve odayı aydınlatmayı başaramamıştı. Her yer zifiri karanlıktı. Gözlerimin alışık olmadığı türden bir siyahlık... Sessizlik de form değiştirmişti sanki. Sonra birden bembeyaz, eşyasız bir odada buldum kendimi. Beyaz üniformalı bir görevli yanıma geldi. "Beni takip edin" diyerek odadan çıktı. İçinde bulunduğum odanın bir kapısı olduğunu o çıkınca fark ettim. Peşinden gittim.

Başka bir odadaydık. Ortasında ince uzun ve sığ bir havuz olan, yüksek tavanlı bir oda. Adam yok olmuştı. Hoparlörlerden gelen başka bir ses, havuza girip beklememi söyledi. Çıplak olduğumu, anonsu duyunca fark ettim. Tek kulvardan oluşan havuza adım attım. Eni benim kadardı. Suyun yüksekliğiye belime kadardı. Ne soğuktu ne sıcak. Su basmış bir evin koridorunda gibiydim.

Hoparlörden gelen duyusuz ses bir saat boyunca burada durmam gerektiğini söyledi. Duvarda bir saat olduğunu, anonsu duyunca fark ettim. Hayatım boyunca yemiş olduğum tüm hayvanlar benden intikam alacakmış. Şimdi yeme sırası onlardaymış. Bir saatin sonunda hayatta kalırsam, birlikte devam edecektik. Nereye belli değil.

İçimde bana yabancı bir panik duygusu büyümeye başlamıştı. Sudan çıkmak istiyordum ama bunun her şeyi çok daha kötü hale getireceğinden emindim. Esas duruşta bekledim. Biraz sonra havuzun dibinde bir hareket oldu. Su berrak olduğu için görebiliyordum. Küçük balıklar, orta boy balıklar ve yengeçler... Yengeçler ayak parmaklarına daldı. Ancak ufak ufak sızlatmak dışında bir şey yapamadılar. Zaten sayıları da azdı. Balıklar da ısıyordu kendilerince ama etkisiz... Ufak ufak yanmalar sadece. Karidesler, istakozlar, ahtapotlar ve diğer tuhaf deniz canlıları da pek canımı yakmıyordu. Hırsla saldırmaya devam ettiler. Buğulamaların, kızartmaların, balık ekmeklerin, suşilerin, ahtapot salatalarının hesabını sormak üzere hep bir ağızdan bacaklarıma dadandılar. Kaplıcada gibiydim.

Sonra bel seviyemdeki platformda yani sağımda ve solumda diğer hayvanlar belirmeye başladı. Bir sürü tavuk çığlık çığığa üzerime koştı önce. Galalamaya başladılar. Buna da dayanabilirim. Ne kadar çoktular. Acılı kanatların, butların, çevirmelerin, pilav üstülerin, haşlamaların, kızartmaların, şnitzellerin intikamını almaya çalışıyorlardı. Aralarda tek tük hindi ve ördek de vardı. Kümeste kilidi kalmış bir hayvan hırsız gibiydim.

Ardından danalar ve kuzular çıkıp geldi. Dönerlerin, pizzolaların, antrikotların, bifteklerin, köftelerin, beytilerin, iskenderlerin, güveçlerin, rostoların, tandırların, kapamaların, kıymaların, çöp şişlerin, kavurmaların, dürümlerin, kokoreçlerin, tantunilerin intikamı... Kuzular ciddi ciddi ısıyordu. Dişleri insan dişi gibiydi. Sarı sarı... Günde iki paket sigara içen kuru ve yaşlı insan ağzı... Yine de bir saatte beni öldürmeyi beceremezlerdi. Kurtulacaktım buradan. "İyi ki Koreliler gibi köpek yemiyoruz" diye geçirdim içimden. Köpeklerle yem olmak da vardı. Kuzuların ve danaların inatçı ağızlarını öteye itmeye devam ettim. Kurban Bayramı'nda kurban gibiydim.

Biraz sonra hava saldırısı başladı. Birkaç düzine bildircin başıma üşüştü. Bir yandan kafamı sallıyor, bir yandan ellerimle üzerime gelen küçük ve büyükbaş hayvanları uzaklaştırmaya devam ediyor, bir yandan da ayaklarımı ve bacaklarımı sürekli hareket ettiriyordum. Sağ bacağımı olduğu gibi ahtapotlar sarmıştı. Yengeçlerden birinin kiskacını iki parmağımın arasındaki ete geçirmesiyle yerimden sıçradım. Sonra tekrar kontrolü sağladım. Panik olmamalıydım. İyi gidiyordum. Sağ çıkacaktım buradan. Sonra bildircinlerin arasında kocaman bir martı olduğunu fark ettim. Bu martı işi iyi olmamıştı. Kan başımdan ılık ılık yüzüme akıyordu. Martıyı tavuk döner diye bana kakalayana karşı nefretle dolmuştum. Yapurdan atılmış kocaman bir simit gibiydim.

Mücadele devam ediyordu. Vaktiyle çatalları sapladığım, bıçaklarla parçaladığım, çin çubuklarıyla kavradığım, kürdanları batırdığım, kaşıkla kanını içtiğim, ellerimle kemiklerini ayırdığım, şişlerden sıyırdığım hayvanlar düzensiz bir ordu gibi karşıma dikilmişti. Her biri kendine has savaş taktiğiyle hücum ediyordu. Midemin asitli sularında yüzen Nuh'un Gemisi karaya vurmuştu. Hesap vermesi gereken suçlu bir kaptan gibiydim.

Tepeme üşüşen hayvanlar gittikçe çoğalıyordu. Arada birkaç domuz, bir de geyik gözüme çarptı. Şu kısacık ömürde ne yenmiş arkadaş! Hayvanlar gittikçe vahşileşiyordu. Yırtıcı çığlıkları birbirine karışmaya başlamıştı. Sanki bir şeyler söylüyorlardı bana: "Al sona başlangıç", "Buyur ara sıcak", "Demek etiniz az pişmiş", "Menüyü görmek ister misiniz?", "İştah açıcı olarak buyuramaz mısınız?", "Aperatif bir şeyler?", "Suyundan da koyayım mı?", "Yanına hardal alır mınız?", "Afiyet olsun..." Kan ter içinde kalmıştım. Gittikçe halsizleşiyordum. Menüde intikam vardı. Suyum ısıniyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Hayvan konsepti bir lunaparkta gibiydim.

Yine de iyi gidiyordum. Bir saatlik sürem dolmak üzereydi ve ölümcül bir darbe almamıştım. Sonra birden kanımla bulanıklaşarak midemi bulandırmaya başlayan suyun altında kocaman bir karaltı gördüm. Süratle yaklaşıyordu. Ve son düşüncem şu oldu:

"Ha sıkır, o kupa dağ, bu son ömür beklenti ya"

"İnsan dışı ile karşılaşır, içi ile uğurlanır."

Moğol Atasözü

Neler Gördüm?

- > Vasatın zaferini
- > Tavşan boklarını
- > Melek yüzü şeytanları
- > Basılmış mayınları
- > Kesik parmağa bile işemeyenleri
- > Yetenekli Mr. Ripley'leri
- > Düzenin dostu olmadığını
- > Diplomasinin önemini
- > Her şeyi korkunun yönettiğini
- > Çıplak kralı alkışlayanları
- > Trajedinin göbeğindeki sessizliği
- > Kaş yaparken göz çıkaranları
- > Bir kalenin nasıl içten çökertileceğini
- > Kötülükte yeni olanların ayarsızlığını
- > Elma yla armutların hep karıştığını
- > EQ'nun önemini
- > Ya sevginin ya saygının şart olduğunu
- > Aşırı adaletin aşırı haksızlık getirdiğini

Bir insanı
harcarlarken...



Bakangör

Türkiye'nin **yakın tarihine** tanıklık eden bir çalışma...

Ertuğrul Özkök

Hemingway Candaş Tolga Işık'ın bu kitabına önsöz yazsaydı şöyle söylerdi: "Bazı yazarlar
ayılmak için değil, ayık kalmak için okuruz."

Rauf Tamer

Candaş Tolga kadife eldivenlik bir demir yumruk...

Uğur Dündar

Candaş'ın keskin gözlem gücünü analiz yeteneğiyle birleştirerek kaleme aldığı bu kitap
aynı zamanda bir almanak özelliği taşıyor ve tarihe de tanıklık ediyor.

Erdoğan Aktaş

Topun sevdiği santrforlar vardır... Candaş için de böyle... O, haberin sevdiği gazetecidir.

Mustafa Karaalioğlu

Candaş Tolga Işık, dönemin yakın tarihine tanıklık eden ve bunun hakkını veren bir kalem.

Rıdvan Akar

Köşe yazıları Türkiye'nin geçirdiği değişim sürecinin zabıt katipleridir. Candaş bu
kitabıyla şimdi de nisyarla malul bir toplumsal coğrafyaya "unuttunuz ama" diyecek.

İsmail Küçükkaya

Onun tarzında yazı yazmak sanıldığı gibi kolay değildir. Hem emek ister, hem de odak-
lanma; üstelik risklidir de.

Eylül Can

Platform ne olursa olsun her daim cesur ve samimi... Hem donanımlı hem de üslup
sahibi... Dolambaç değil, direkt... Karmaşık değil, net...

Nihat Şirdar

Beraber yürüdüğümüz medya yollarında, yazılarının içinde bulunan, başka hiçbir yerde
bulamayacağınız ve insanı hınzırca gülümseten o his...

Sunay Akın

Candaş'ın her yazısı bir duvar yıkıyor ve bize hiç bilmediğimiz yeni bir ufuk açıyor.

Nedim Şener

Hani bir söz vardır: "Gazeteci olunmaz, doğulur." İşte Candaş!

Deniz Ülke Arıboğan

O, en ciddi ve karmaşık sorunları yorumlarken bile insanın yüzüne bir gülümseme
yerleştirebilen, dilini zehirlemeden sözünü söyleyebilen bir yazar.

İclal Aydın

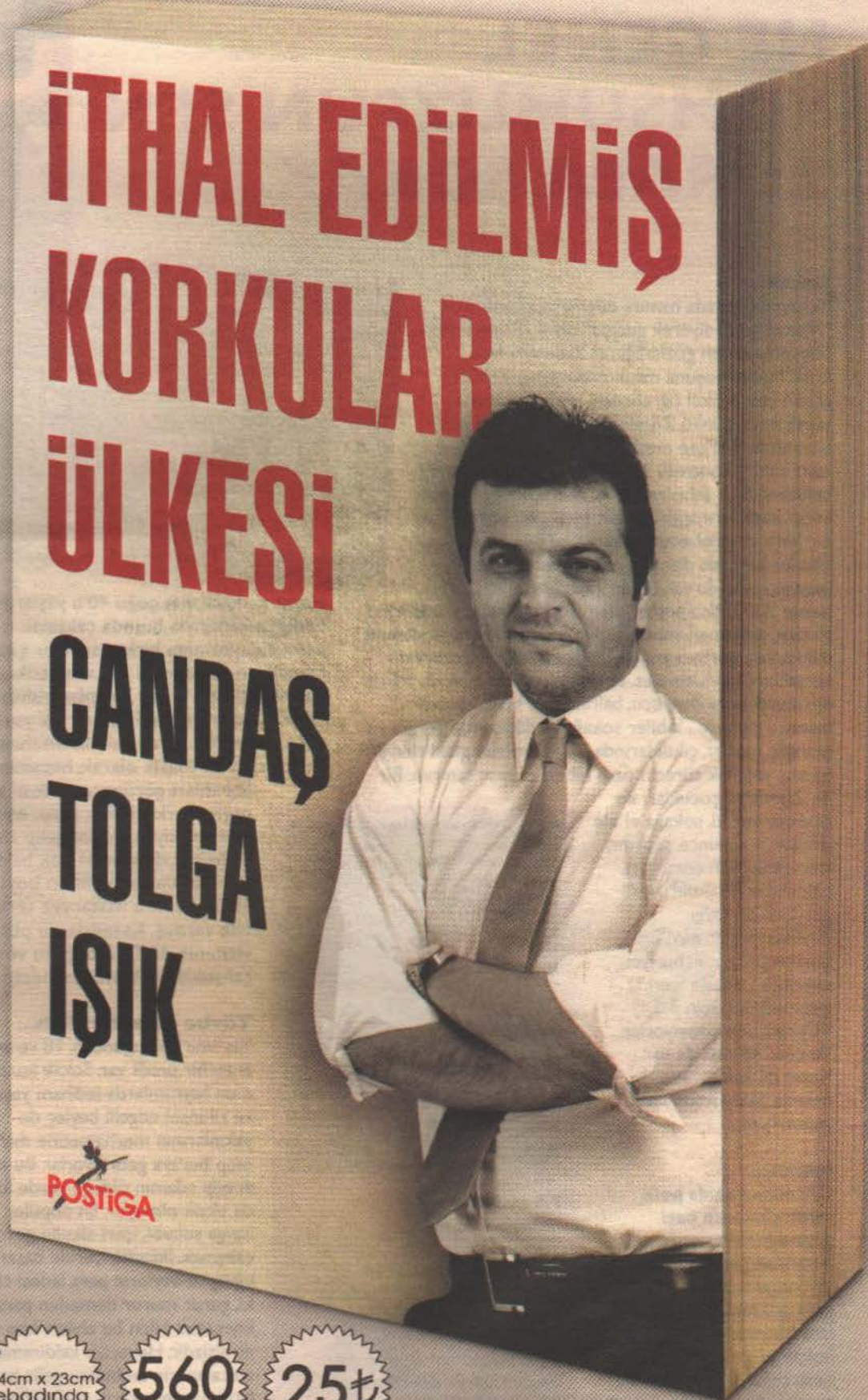
Ayağınız kaydığında düşmeseniz de güler ya kimileri, Candaş "Bir yerine bir şey olmuş
mudur?" diye düşünen insan kuponudur.

Mesut Yar

Mürekkep hokkasına canını koyan bir gazeteci...

Hadi Özişik

30 yaşında ama 40 yıllık gazeteci gibi...



14cm x 23cm
ebadında

560
sayfa

25₺

Akşamsefası

www.postigayayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
twitter.com/postigayayin

İstanbul'daki sokak isimlerinin alfabetik sıraya göre sonuncusu, ismi bir hayvan ismi, ama daha ilginç Manukyan'ın yıllarca vergi rekortmeni olma sebebi...

NE GENEL KOMŞUMUZSUN SEN ZÜRAFA SOKAK

Sokak...

İlk taşındığımızda namını duymuştuk ama "N'olcak yaa" diyerek geçiştirmiştik. Sonrasında pencereimizden gözlediğimiz kadarıyla fark ettik, burası boşuna meşhur olmamış. Sokağı gören çevre okul öğrencileri ise bizim kadar şanslı değil, çünkü Zürafa'yı gören pencereleri boyatılmış. Girişte meşhur demir kapı var ve içeri kimlik kontrolü ile giriliyor. Sokağın başında bekl yen bazı şahıslar var ki, işlevleri müşterileri kendi kadınlarına götürmek. Hep aynı tipler. Bir kere cesaret edip sormuştum da, "Biz kerhaneden daha kaliteli hizmet sunuyoruz, yabancı kadın da var. Bayan içkisi Türk'e 70 TL'den turiste 300 TL'den başlar." demişti. Bu abileri atlatıp içeri girince, tamamen sebep-sonuç ilişkisine göre sıralanmış dükkanları görüyorsunuz. Bakkal, kasetçi, prezervatif tezgahları, çaycı, tuvalet, emanetçi, tekrar tuvalet, tekrar emanetçi, sihi banyocu, baloncucu, ve büfe. Neden baloncucu dersek... Abiler sokağa girdiklerinde gergin ve utangaç olurlar. Çıktıklarında ise kahraman gibidirler. Bir iki atış yapmak sürecin tuzu biberi oluyor sanırım. Bir de Zürafa'ya çocukları ile gelenler var ki, sokağa el ele girişlerini görünce şaşırmış, içeri girmeden çocukları baloncuya bıraktıklarını görünce de saygı duymuştuk; bir nevi kreş. Emanetçi ise mecburiyet, ellerinde paketle içeri giremedikleri için 3-5 TL'yi gözden çıkarıyorlar. Ve evet, kasetçi de var. Kaset mi kaldı arkadaş, nerede dinliyorsun nasıl yapıyorsun...

İçerisi...

Önceden kapıda polis vardı, şimdi ise özel güvenlik. Girerken Xray'den geçiyorsunuz ve kamera, bıçak, bozuk para sokmak yasak. İşte bu yüzden Zürafa Sokak'ın girişi ezelden beri, çekirdekçi, kemerci, çorapçı hatta 'peşeteci' gibi seyyar satıcılar ile dolu. Satıcıların diğer işlevi ise, içeride çok yolunmamak için para bozdurmak ve tam meblayı ödemek...



FARUK KARAÇ
(Sokağın Çaycısı)

Manukyan zamanında, bir Kapalı Çarşı'da bir de Zürafa'da para bitmez denirdi. Oğlu Keropi işletmeyince böyle oldu. Şimdi buralar boş Aksaray dolu, internet kafeler dolu. Ben zaten buranın adının neden çıktığını da anlamıyorum. Dışarıda da herkes yatıp kalkıyor, buranın en azından sektörü belli, dürüst. Ben 8 sene bar da işlettim, geneleve can kurban.

Hayat kadınlarının çoğu 40'lı yaşlarının üzerinde. Bildiğim kadarıyla burada çalışmak için emniyete başvuruluyor ama birkaç senedir giriş yokmuş. Manukyan zamanında 7-8 sene sokağın önünü görmeden çalıştırılan kadınlar olduğunu söylüyorlar, "şimdiki kadınlar kral" diye de ekliyorlar. Biz bakkalda denk geliyoruz, gayet naif hanımefendiler.

Yalnız tabii bir klasik olarak, hepsinin dostu var.

Sabahları görüyorum, 'dost' kişisi sanki çağrı merkezinde çalışan eşini işe bırakır gibi bırakıyor, akşam gelip alıyor. Hayat kadınları, dostlarına çok bağlıyorlarmış, tüm paralarını hayatları boyunca dostuna yedirip sonra hastaneye terk edilenler bile varmış. Kazançlarını pek bilmesek de vizitenin 45 TL olduğunu ve prim usulü çalıştıklarını biliyoruz, hesap edin işte...

Tövbe estağfurullah...

Yaş sınırı olduğundan, 18 ve artı sonsuz arası bir profil var. Sokak kandillerde tenha olur, bayramlarda izdiham yaşanır. Fiziksel ve zihinsel engelli beyler de yakınlarının merhametine mahsar olup buraya getiriliyorlar. Bu kadar acayip adamın olduğu yerde kavga da eksik olmuyor. En popüler kavga sebebi, içeri alkollü girmeye çalışmak. İkincisi, içeride başarısızlığa uğrayan beylerin para iadesi talebi ki, gurur murur demeden paranın kıymetini bilen bu abileri hep takdir etmişizdir. Heyecanı kaldıramayan amcalar için ambulans gelir bazen, battaniyelere sarıp götürürler. Bir de müdavimler var. Mesela emekli bir amca var, üç aylığını alınca bir hafta buradan çıkmaz. Garibanı sürekli elinde poğaçasıyla görürüz. parası bitince de kuzu kuzu gider. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



ZAFER TAŞ
(Sokağın Kasetçisi)

Eskiden burada herkes kasetçiydi, şimdi bir ben kaldım. Buraya yoksul, beceriksiz, tutunamayan dediğimiz insanlar geliyor. Hep aynı kadına gelenler var, genç arkadaş grupları var. Bende genelde yöresel, halk müzikleri satılır. En çok giden kaset de, kimse bilmez ama Abdullah Papur'dur, çok güzel yöresel uzun hava söyler.

Manukyan zamanında sayıları 40-50'yi geçen evler şu an sadece 8-10 tane. Bu yüzden esnafta bir eskiye özlemdir gidiyor. "Buralar İstiklal Caddesi gibiydi de, fakalar ve kumarhaneler doluydu da, kahvehanelerde hep pomolar oynatılırdı da..." gibi lafları duymaya alıştık. Şu sıralarda ise polisin evlere mühür vurma için bir kadının "gel gel" demesi bile yetiyor, evler birer birer kapanıp Zürafa sahnesinden çekiliyor.



AHMET KEVES
(Sokağın Banyocusu)

Hapçısı, tinerisi, sarhoşu hepsi Zürafa'da. Ben burada, bir kadının aynı anda iki erkekle beraber olduğunu bile gördüm, bana çok garip geldi. Biz banyocuyuz, erkekler ne kadar kadına da gelseler, halkımız gusül abdestini önemsiyor. Banyo bizde 10 TL; havlu, sabun, sıcak su var. Kadın ve masaj soran çok oluyor, "ben kerhaneci miyim!" diyor, istediklerin içeride!

Not: Paylaşımları izlenimlerimden ötürü tüm Zürafa komşularına ve beni oralara yalnız göndermeyen Nuri Bulca'ya teşekkür ederim.

BABALAR VE BABALARI

İnsan ailesini seçmiyor. Misal Erkin Baba'yı ben seçmedim. Doğduğumda bizim evdeydi. Erkin Baba, babamın çete arkadaşısıydı. Aynı evde kendi kafasının rüzgârıyla esen iki babam vardı. Bizim Skoda'yla sokak sokak dolaşır, şarkı söyler; avarelik ederlerdi.

Erkin Baba, babamı seçmedi. Zira tanışmıyorlardı. Erkin Koray, babamın gıyabi yâreniydi. Her kasetinden üç tane alınırdı. Biri araba, biri ev, biri atölye teybi için. Erkin Baba'nın sesi, evde babaminkinden çok çıkardı; biz onun vokalistleriydik. Babam her neşelendiğinde Erkin Koray'ın 'Ankara Rüzgârı' şarkısını açar. Karşılıklı Ankara havası oynardık. Babam Ankara'da büyümüş, şarkının içi ne kendini yerleşirdi sanki, evin halısı Ankara kaldırımlarına dönüşürdü ayaklarının altında. Erkin Baba şarkıda hatıralarını anlatırken babam ona katılırdı: "Bu bir Ankara hatırasıdır, Ankara işidir de, yıllar önce delikanlılar, en hızlı zamanlarında Kızılay'da, en hızlı anılarını Kızılay kaldırımlarına çökürken; boy boy, boydan boyda delikanlılar, en hızlı durumlara başlamadan önce birbirimize şöyle bir bakıp; 'E bu mendili icat edene, ne ne yağlıca yağ yağ, yağ yağ ah gidi gidi meh meh...'"

Babam sorardı: "Kızım, büyüyünce rockçılardan Erkin Baba'yı, arabeskçilerden Orhan Baba'yı, türkücülerden Arif Sağ'ı dinleyecekisin, tamam mı?" "Tamam".

Bir poster tasarladım. Erkin Koray, Orhan Gencebay ve Arif Sağ'ı aynı sahnede çizip, duvara astım. Hayallerindeki üçlüyü böylece müzik grubu haline getirmiştım: Erkin Koray, ortada gitarıyla ayakta. Bir yanında Orhan Gencebay bağlamasıyla oturuyor, diğer yanında sazıyla Arif Sağ. Arif Sağ solak olduğundan sazı sola doğru, perçemi yine yüzüne dökülmüş. Hâlâ da bana sazı tezeneye değil, saçının altına düşen bir tutam perçemiyle çalıyormuş gibi gelir.

Tek çocuk olarak büyümek, çocuk büyümekten daha zor bir zanaat lakin tek baba olarak büyümek de zor işti demek. Babam da ne yapsın, müzisyenlerden oluşan babalar aldı yanına: Erkin Baba, Orhan Baba; ona kalırsa, Arif Sağ'a da 'baba' denmeliydi.

"Annemi mi çok seviyorsun babanı mı?" çetin bir soru. Ebeveynler arasında seçim yapmak zordur. Babam da hangi babayı daha çok sevdiğini söylemedi hiçbir zaman ama ben biliyordum. Babam, Erkin Baba'yı kendi babalığına şirk koşarcasına severdi. Geleneksel adam değildi ama gene de oğluna, babasının adını vermekten kendini alamadı. Babam, kardeşim doğduğunda, adını Erkin Koray koydu. İnsan ailesini seçemiyor diyorlar ya yalan, misal babam babasını seçmişti ve ismini oğluna koymuştu.

Diğer çocukları sıkça ziyaret eden o mini mini bir kuş, hiçbir zaman donup

da benim pencereye konmamıştı. Bizimkiler içeriye Erkin Koray şarkılarını almıştı. Bir müzisyenden öte, ailemizin kanaat önderi olmuştu. Her şarkı sözünden bin anlam çıkıyor, hayatımızı onun kelamına fon olarak sürdürüyorduk: Aksaray Alt Metro, benim için 'Hayat Katarı'ydı. Vagona girdiğim an kafamdaki şarkı başlardı. "Hayat katanın taa en arka vagonunda yolcuyum, başımda bere, elimde san madenden bir boru, deli gibi gidiyorum katanın gitliği yere doğru. Çöh çöh çöh çöh..." 7 yaşımdaydım. Muhabbetler "illaki" hep sonsuz olsundu. "Ben arkası gelmez derterim" de bile "dum dum taka tak dum taka tok" diye oynayabilmeyi, Erkin Baba'dan öğrendim.

Biz onu sadece dinlemiyorduk; ona biat ediyorduk. Çocuklara hayvan sevgisi aşılamak için yaptığı "Topik küçük bir hayvandı, kendi halinde" diye başlayan bir şarkısı vardı. Sık sık, sırf hayvanat bahçesindeki beyaz köpeği göreyim diye Gülhane'ye giderdik annemle. Bence adı Topik'ti. Kafes'inin önünde durur 'Gel Cici Topik' şarkısını söylerdim köpeğe...

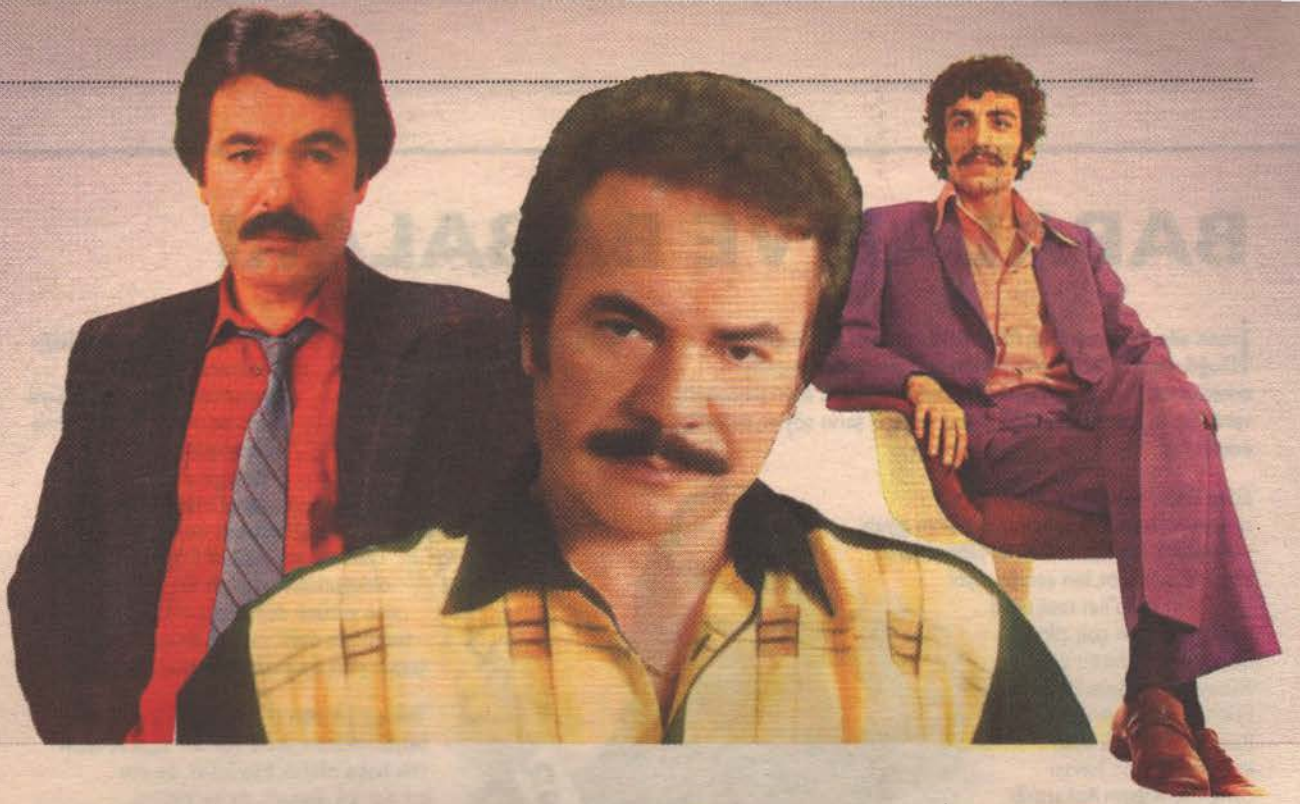
Erkin Baba'nın "Estarabim" ve "Hare kışna, hari rama, rama rama" derken neyi kastettiğini bilmiyordum. Şimdi büyüdüm. Bazı şeyleri büyüyünce anlayacağım herhalde.

Öyle bir geçti zaman ki... Büyüdüm. Erkin Koray şarkılarında, birlikte çalıştıkları dönemlerden Orhan Gencebay bağlamaları arıyorum hâlâ. Erkin Baba; kahir neşe; neşeye hüznün katan adam benim için. 'Benden Sana' albümünde 'Meyhanede' isimli bir şarkısı var. "Öyle sevdalı durma, rakı daldur. Olan oldu bir defa, bari hepimize yarasın" diyor; efkârlandığımda sırtımı sıvazlayan yegâne cümle. 'Ankara Rüzgârı' şarkısında "Kaldırımların dili yok, onlar söylemez; biz söyleniz onları nasıl çiğnediğimizi" diyor. "Neden yazıyorsunuz?" sorusuna verilebilecek bundan daha iyi bir cevap bilmiyorum. "Neden yazıyorsunuz?" sorusuna da...

Kardeşim Erkin Koray, bu yıl üniversiteye Ankara'ya gitti. Ankara'yı bilmem; yalnız havasını bilirim. Şimdi o şarkıdaki Ankara sokaklarında turlayan boydan boyda delikanlılar; kardeşim Erkin Koray, Erkin Baba ve babam sanki: en hızlı durumlara başlamadan önce birbirlerine şöyle bir bakıp; "E bu mendili icat edene, ne ne yağlıca yağ yağ, yağ yağ ah gidi gidi meh meh..."



Uyandığımda kendimi
bir gül bahçesinde
buldum. Sırtımı
yasladığım ağacın
kovduğundaki dilenci,
bankacıların kurduğu
düzeni çökertmeyi
kendine vazife
edinmişti.



SİZE BABA DİYE BİLİR MİYİM?

Baba demeyi seven bir ülkeyiz, bu kesin. Ama buna bağmen kolay kolay da seçilmez "baba" diye bağımıza basacaklarımız. Seçtiğimizde ise üzerinde tam bir mutabakat (ımız) vardır. Komşumuz da seçmiştir; eş, dost, akrabamız da... Ve ne tuhaf; sinemadan, tiyatrodan, diğer alanlardan da baba dediklerimiz çıkmışsa bile, kalıcı olanlar yani her dem babamız olarak kabul görenler müzik piyasasından çıkmıştır. Çoğunlukla da arabesk piyasasından. Şaşırtıcı değil. Çünkü gündelik hayatımızda en fazla bağ kurduğumuz alan da buydu. Ve belki de zaten her şey arabesk ile başladı bizim için. Arabeskin kralları, bizi en az babamız kadar anlıyor, dertlerimizi dinliyor ve dillendiriyor; sözleriyle de yanağımızı okşuyor, sırtımızı sıvazlıyorlardı.

Kaderin Böylesine Yazıklar Olsun...

Tam bir mutabakat ile ilk baba saydığımız Orhan Gencebay oldu. Ondan öncesinde (Orhan Gencebay'ın da arkasında bağlama çaldığı) Ahmet Sezgin ve Nuri Sesigüzel yok değildi, vardı. Bu büyük isimler de

zaten, (şarkıyı değil ama) türküyü arabeske bağlamış öncü isimlerdi. Hem Sezgin hem Sesigüzel, "Aynaya bakım saç beyaz olmuş" ya da "Fırat kenarında yüzen kayıklar" ile bizi az ağlatmamış, derdimize az derman olmamışlardı.

Ve belki de her şey 60'lardaki gibi sürse, köyden şehire göç 70'lerin hemen başı ile birlikte yeni bir aşama kaydetmese ve bütün bunların sonucunda Orhan Gencebay çığlığı basıp hepimizi avuçlarının içine almasa, bu iki öncü baba, sonuza kadar babamız olarak kalabilirlerdi.

Ama olmadı. Ahmet Sezgin, Yıldız Tezcan ve zamanın diğer büyük isimlerine sahnede ve

plaklarda bağlaması ile eşlik eden Gencebay, işin inceliklerini görüp kaptı ve sırayla şarkılarına aktararak bizi dizlerinin dibinde toplamaya başladı.

Arabeskin kralları, bizi en az babamız kadar anlıyor, dertlerimizi dinliyor ve dillendiriyor; sözleriyle de yanağımızı okşuyor, sırtımızı sıvazlıyorlardı.

parmak basamaması ve nüfuz edememesiydi belki sorun. Yine de çok fazla fahri evladı oldu; hâlâ da var.

Ama sonrasında kalplerimizi asıl ele geçiren Müslüm Gürses oldu; o terfi etti babalığa. Ve ne tuhaf, Orhan Gencebay'da olan yoktu onda; şarkı yazmıyordu, sadece söylüyordu. Ama ne söylemek; kalpleri paramparça edercesine söylemek. Sız bakmayın 2000'ler ve sonrasında hâli vakti yerinde olan kalplere de dokunmasına; onun asıl uzmanlık alanı yoksul(ların) kalpler(iy)di. Bir dizesiyle dokunuyor, ikinci dizesiyle iyileştiriyordu. En az, gerçek babamız kadar gerçektir bizim için.

Kimileri "Ama Banş Manço, Cem Karaca da var" diyebilir. Kimileri bu isimlerin yanına başka isimler de ekleyebilir. Ama hayır; 2.5 babamız oldu bugüne kadar; Orhan Gencebay ve Müslüm Gürses tam, Ferdi Tayfur yarım. (İbrahim Tatlıses diyecekler not: O çeyreği bulmak üzereyken kaydı) ✨

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Türkiyede ne kadar radyo var?

99320 radyo ile İstanbul başta, 23321 radyo ile Ankara ikinci. En az radyo yosun olan memleketimiz, 55 radyo ile Hakkâri.

Yurt içindeki radyo adedi her yıl, her ay, her gün biraz daha artıyor. Böylece memleket kültür kaynağı olan bu ses makinesini yaşamaya hareketli yanında, ilümlü ve faydalı bir parça olarak görüyoruz. Son istatistiklere göre, 1850 yılı Martına kadar memleketinde bulunan radyo adedi şöylece gösterilmektedir:

Afyon	2.790	Erzurum	2.241	Manisa	4.803
Amasya	1.690	Erzurum	2.241	Maraş	708
Ankara	23.321	Eskişehir	8.444	Mardin	400
Antalya	2.516	Gaziantep	2.680	Muğla	1.554
Aydın	292	Giresun	875	Muş	186
Balıkesir	2.772	Gümüşhane	204	Niğde	1.770
Bilecik	6.857	Hakkâri	53	Ordu	880
Bitlis	182	Hatay	2.519	Rize	238
Bingöl	182	İğel	2.938	Samsun	4.008
Bolu	2.300	İsparta	1.349	Sarıyer	4.397
Burdur	2.300	İstanbul	99.320	Sivas	210
Bursa	9.743	İzmir	18.446	Sinop	811
Çanakkale	2.292	Kars	884	Sivas	2.388
Çankırı	1.143	Kastamonu	2.250	Tekirdağ	1.913
Çoruh	460	Kayseri	9.285	Tokat	1.891
Çorum	1.206	Kırklareli	1.960	Trebzon	1.831
Denizli	1.960	Kırşehir	573	Tunceli	175
Diğer	1.400	Kocaeli	6.217	Urfa	640
Edirne	2.180	Konya	6.739	Van	323
Elazığ	1.162	Kütahya	2.659	Yozgat	811
		Malatya	2.052	Zonguldak	2.863

1950 yılının Mart ayında yapıp yayımlanmış bir istatistik: Ülkedeki radyo sayısının illere göre dağılımı. Batı illeri birinci olmuş, doğu ve güneydoğu illeri sırıta kalmış. Şaşırdınız değil mi?

Kahrından Her Gece Ölmek mi Lazım...

Şarkılarını hem yazan hem de seslendiren biriydi Orhan Gencebay ve bu ona, sahip olmak istediği kitleye (yani "çocuklarına") canı çektiği gibi seslenme imkânını verdi.

Bu çok ama çok önemli bir ayrıcalıktı. Çünkü çocuklarının derdini, tasasını anında paylaşabilme imkânı veremekteydi kendisine. Bir tek bu değil ama; bizzat kendisi de "acıların insanı"ydı ve gayet farkındaydı ki bu acılar, memleketin büyük bir bölümü için (artık) ortak. Evinden, köyünden olmaya başlamıştı herkes ve yeni geline yerler de sıkıntı ve acı doluydu.

Mehtaplı Gecelerde Hep Onu Andık...

Sonra, Ferdi Tayfur girdi devreye. Orhan Gencebay'dan daha acılı ve dolayısıyla halden daha anlardı. Ama nedense, onun babalığı üzerinde (mutabakat olduysa bile) fazla ısrar edilmedi. Belki biraz uzaktı bize, çok değil, biraz. Daha çok da, Orhan Gencebay kadar dertlerimize incelik

Bulursanız Kaçırmayın

- 1 Müzik Ziyafeti / Müslüm Gürses (LP)
- 2 Seni Sevmek İçin Ölmek mi Lazım / Müslüm Gürses (45'lik)
- 3 Batsın Bu Dünya (İskender Paydaş remix) / Orhan Gencebay (CD single)
- 4 Musalla Taşı / Orhan Gencebay (CD)
- 5 Merak Etme Sen / Ferdi Tayfur (45'lik)



ÜÇ
GÜNLÜK DÜNYA
EDEBİYATI

İLK İMZA GÜNÜ +
LANSMAN GECESİ

5 HAZİRAN ÇARŞAMBA
*AZİZ KEDİ KİTABEVİ'NE
DAVETLİSİNİZ!



Feyyaz Yiğit

ÜÇ
GÜNLÜK DÜNYA
EDEBİYATI

APTAL

SUÇLU SEN DEĞİLSİN,
KAYBEDEN BİZİZ.

okuyan.us

TANIŞTIĞIMIZ
TÜM APTALLARIN ANISINA



ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI
MANİFESTOSU:
ucgunlukdunyaedebiyati.com 'da!



okuyan.us.com.tr

"OKUYAN USLANMAZ"

f /ucgunlukdunyaedebiyati

ucgunlukdunyaed

/okuyanusyayinevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Aziz Kedi Kitabevi: Tosbağa Sok. 11A
Galatasaray - İstanbul Tel.: 0212 243 0616



HAZİRAN, VİAN!

“Öylesine cevapsız bir keder ki bu, öfkemi büyümekten başka işe yaramıyor artık.”

Bir anda dökülüyordu bu söz ağzından. Hatta ilk anda kendi sesini bile tanımadı.

Kafedeki masalar dip dibeydi. Yan masadaki adamın bu cümleyi duymaması olanaksızdı. Önerinden geçen yaşlı kadından gözlerini ayırmadan “Cevapsız keder yoktur,” dedi.

Böyle bir sohbete girişmek için fırsat kolluyormuş gibiydi ikisi de. Güneşin ısıttığı tentâ solağa bakarak şaraplarını yudumlamaları, bu düşünceli halleri falan bahaneydi aslında. Beklenen olmuş, zihinden firar eden bir söz, sohbetin fitilini yakmıştı bile. Masa komşusunun söze hemen girmesinden hoşlandı kızıl saçlı adam. Sağ bacağına yavaşça sol bacağının üstüne atarken piposundan kalın bir duman bulutu üfledi, “Yok mudur gerçekten?” diye sordu.

“Kedersiz cevap da yoktur.”

“Laf oyunu bu. Eğer böyle oyunlara sığınıp kederimizden kaçabileceğimizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz boy...”

Adını söylemedi Boris Vian. Gülümsemekle yetindi. İnce kravatını şöyle bir düzelterip sandalyesini pipolu adama çevirdi yavaşça. Bakışları hüznünlüydü. O gün yatağından kalktığından beri yalnız bırakmamıştı bu hüznü onu.

“Şöyle söyleyeyim beyefendi. Kelime oyunlarını severim. Hatta kelimelerin oynamaktan başka işe yaramadıklarını düşünürüm.

İletişim falan laf. İsteselerdi hiç konuşmadan iletişim kurmayı öğretilirdi atalarımız. Hayvanları düşünün. Sizce daha mı az iletişim kuruyorlar bizden? Kelimeler, insanlık denilen bu saçma tablonun biraz daha çekilir olmasını sağlamaktan başka işe yaramayan oyuncaklar. Alırsınız bir kelimeyi, eğersiniz bükersiniz, istediğiniz yola çıkarsınız. Hem siz nasıl kullanacak olursanız olun, karşınızdaki istediği gibi yorumlayacaktır. Sizin söyledığınız söz değildir iletişim denen şey, karşınızdakinin anladığıdır. Emin olabilirsiniz ki, herkes, her zaman istediğini anlayacaktır. O yüzden oyunu dilediğiniz gibi oynayın.”

“Peki siz de şu anda benimle oyun mu oynuyorsunuz?”

“Belki.”

“O zaman bütün bu oyun istediğiniz gibi ilerliyor Boris Vian.”

İkisi de durdu bir anda. Boris Vian, adını duymanın şaşkınlığını gizlemedi. Kızıl saçlı adam şarabından iri bir yudum aldı, ağzında çevirip zevkle yuttu.

“Neden şaşırıyorsunuz, elbette tanıyorum sizi. Bütün yazdıklarınızı sabır sabır takip ettim. Çoğu zaman hayranlıkla, kimi zaman kıskançlıkla. İnanın hem yazdıklarınızda hem de şu an yüzüme karşı söylediklerinizde, hep demek istediklerinizin peşine düşüm, anlamak istediğim değil.”

Bu meydan okuma hoşuna gitmişti Boris Vian'ın. İçinde bir şeyler kapırdadı, yazmak istedi. Oysa bir süredir romanlarından çok trompetini düşünüyordu. Bir el hareketiyle şarabını yenilemesini işaret etti garsona.

“Bakın, garsonla kelimelere gereksinim duymadan anlaşabildim.”

“Basit bir eylem. İki tarafın da ezbere bildiği bir hareket. Farklı bir marka içmek

istemezsiniz söyleyemediniz bu şekilde.”

“Bütün o markalarla çevremeseydik dünyamızı, buna gerek kalmazdı zaten.”

Bu zeka dolu cevap diğeri nin gülmesine neden oldu. Cebinden büyük bir mendil çıkarıp gürültüyle burnunu temizledi. Garson şarabı tazelerken, bisikletli bir adam geçti önlerinden. Sessizce bisikledinin ve garsonun hikayenin kadrajından çıkmasını beklediler.

“Zihinleri kurtalamayı seviyorsunuz,” dedi pipolu.

Konuşurken piposunun kıvrımlarına bakıyordu.

“Yanılıyorsunuz,” dedi Boris Vian. Ceketinin iç cebinden bir paket Gauloise çıkardı. Masanın üstünde duran kibritle yaktı sigarasını. İlk nefesin dumanı Paris güneşinin altında asılı durdu bir süre. “Yanılıyorsunuz. Ben zihinleri sadeleştirmeyi severim. Her saniyemiz Ellington müziği kadar sakin ve anlaşılır olsaydı keşke.”

“İsteklerinizle sizleriniz öyle büyük bir çelişki içinde ki.

Kederle yonup tutuşmanız çok normal.”

Vian ilk kez diklikle baktı yan masadaki adama.

Altmış yaşlarındaydı. İri kareli kahverengi ceketinin kol ağzları eprimişti.

Burnunun üstündeki kırmızı noktalar şarabın uzun yıllardır süren dostluğunun işareti gibiydi. “Sohbete keder kapısından giren ben değilim beyefendi, sizsiniz. Gerçi sohbet demek doğru olur mu bilemiyorum. Belki de konuşmuyoruz bile.”

“Belki de,” dedi yaşlı adam.

“Belki de Cinéma Marbeuf'taki gösterimin öncesinde o kadar heyecanlısınız ki, zihininiz size bir oyun oynuyor.”

Bu son sözle irkildi Boris Vian.

Tedirginlikle baktı adama. Diğeri istifini bozmadan devam etti sözüne.

“Şaşıp durmayın lütfen. Sizinle ilgili her şeyi biliyorum. Bu akşam Marbeuf'ta ‘Mezarlarınıza Tükürebeyim’ romanınızdan uyarlanan filmin gösterimi var. Bir gala. Aptosis Christian Marquand'ın nasıl bir oyunculuğu sergilediğini ben de merak ediyorum. Filmler, romanınızla uğraşırken kadar uğraşmazlar dileğim. Ayrıca bu filmin sizi yazmak konusunda yeniden heyecanlandırdı mı, en büyük isteklerimden. Ölmeden önce yeni bir Vian romanı okumak isterim doğrusu.”

İki günde yazıp bitirdiği ‘Günlerin Köpüğü’ romanına son noktayı koyduğu andaki mutluluğu hatırladı birden Boris Vian. Bir gülümseme yayıldı yüzüne. İçinden “Belki de yeni romanımın kahramanlarından biri siz olursunuz dostum,” dedi.

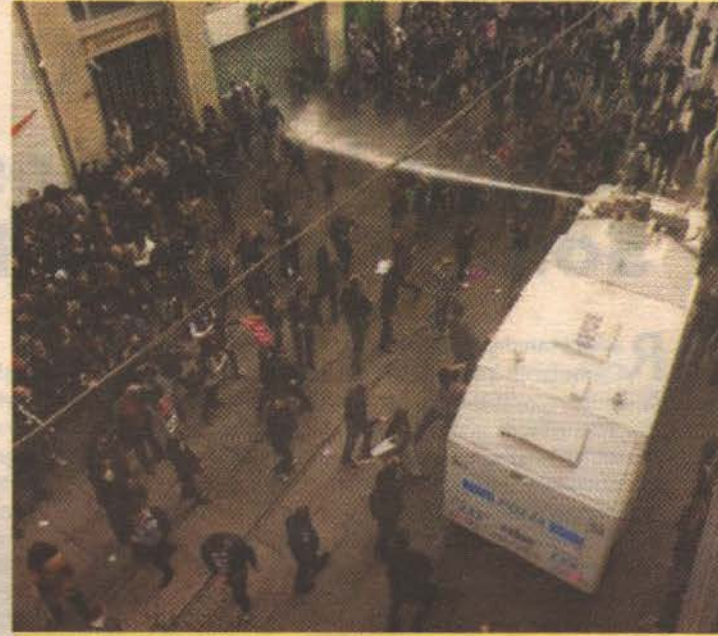
Ayağa kalktı. Kadehinin dibindeki şarabı iri bir yudumda midesine yolladı. Galadan sonra devam ederim içmeye diye düşünüyordu. Pipolu adama “Sizinle sohbet etmek büyük bir mutluluktur sevgili dostum,” derken cebinden çıkardığı bir avuç bozukluğu masaya bıraktı.

Kelimelere gereksinim duymadan, bakışarak vedalaştılar. Otuz dokuz yaşındaki yazar tam yola koyulacakken batmaya hazırlanan güneşe baktı. Mirıldandı. “Ben o keder sayesinde anlayabiliyorum hayatı.”

Günlerden salıydı, takvimler 23 Haziran 1959'u gösteriyordu ve ne yazık ki Boris Vian galadan sonra şarabını yudumlayamayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Kelimeler, insanlık denilen bu saçma tablonun biraz daha çekilir olmasını sağlamaktan başka işe yaramayan oyuncaklar.



TOMA PERA

En çok da kimin öleceğini bilseydik gerekmezdi piramitler

Savaşmak çılgın bir hatıra olurdu

karalı not defterlerinde

Bir mücadeleyi bölerdik

alabildiğine meyve çiçekleri

Kümeslerle fabrikalarla evimizde

Şu bulaşıkları kaldırıp eyleme geçeriz

öyle değil mi Beyoğlu?

En çok da sahip olmadığımız şeylere

Sahip çıkmadık demek değil

Toplanıp karşısına demirden duvarların

Birlikte olabilmeyi kutlamak

kasetten yüksek sesle

Olmasaydı barikat

İlk silahı patlatmak için hevesli kalabalıklarla

Duvarlara küsen duvarın çocukları kalabalıklar

Açgözlülük olmasaydı

Susmasaydı partizan

Sonra sokaklar sana da bana da kalmayacak

öyle değil mi Beyoğlu?

El ele ısınmadan beraber

Düzen kahvaltıda yiyemediğimiz kadar biberin gaz hâli

Tüm kahvaltılarımızda bugüne kadar

Ekvatora yağın yağmur kere ıslatan düzen

Kalabalıkları yine müzik susturacak

Susmasa da partizan

Bir müzik ki isyanın sesini

adaletsizce bastıran

Şartlar eşit olmayınca

Toma ne kadar görkemli bir enstrüman

öyle değil mi Beyoğlu?

AYIN ALBÜMÜ

Rashit İnsan Neslinin Sonu (Ada Müzik)

Rashit'i tanıdığım da henüz albümleri yoktu. Demolarını bana göndermişlerdi ya da bulup dinlemiştim, orasını hatırlamıyorum. O zamanlar, yani 90'lı yıllarda grupları (genellikle evlerde çoğaltıp dağıttıkları) demolarıyla dinler ve tanırız. Demolar çok önemliydi, bir de fanzinler. Bu, underground tavrın yansımasıydı. Özellikle de punk'in "kendin yap" ilkesi de etkendi demoların bu şekilde yaygınlaşmasında. Amaç müzik firmalarından ziyade, dinleyiciye yeraltından ulaşmaktır. O grupların birçoğu da legalleşmek istemiyoruz söylemiyle dolaşırdı. Elbette dünyada 70'lerde çıkan punk müziğin felsefesinde yer alan "müzik endüstrisinin dışında olmak" arzusu da etkendi Türkiye'deki punk müzisyenlerinin tavrında. (Gerçi sonraki yıllarda punk'in bu tavrı muhafaza edilemedi. Sistemin ehlileştirme çabalarına direnilemedi.) Bizde, dünyadaki punk hareketinin ilk çıkışındaki öfke, isyan, yıkıma yönelik politik tavır hiçbir zaman tam karşılığını bulamadı. Yani ciddi bir altkültür hareketine dönüşmedi. Ama o dönem ve ruh, o çaba önemliydi, hâlâ da kıymetli. İşte Rashit böyle bir dönemin içinden süzülüp gelen bir grup. Önemi, 1999 yılında çıkardıkları Telaşa Mahal Yok adlı çalışmanın ilk yasal punk albümü olmasıyla da ilintili. Ya da birçok kişiye zamanında Türk usulü punk müziğin nasıl olabileceğini göstermiş ve dinletmiş olmalarıyla.

Aradan çok zaman geçti, köprülerin altından çok sular aktı ve devran değişti. Müzik de değişti, Rashit de. Ama hâlâ punk'in özündeki tavra sadık kalma çabalarını da yadsıyamam.

O halde bakalım grubun dördüncü ve yeni çıkan "İnsan Neslinin Sonu" adlı çalışmaya. Albüm, açılış parçası olan Hep Yokluğa adlı şarkıyla başlıyor. Hep Yokluğa aslında bir Nogay türküsü. Şarkının orijinal adı, **eski bir Türk çalgısı olan Dombıra**. Rashit bu şarkıyı Hep Yokluğa adıyla, yeniden düzenleyip, sözlerini yeniden yazarak muazzam bir marş haline getiriyor. Bu şarkının orijinali bir yiğitlik, kahramanlık öyküsünü anlatırken, Rashit

başka bir trajediden söz ediyor. Kazanılan hiçbir şeyin olmadığından söz etmesi, aslında insanoğlunun içine düştüğü yenilgiye bir gönderme. Öğretilen her şey ya da insanoğlunun sistem tarafından sıklıkla sadece kazanmaya yönelik uyarılmasına bir eleştiri bu. Varoluşun kazanmakla ilişkilendirilmesi aslında bir yok oluş biçimi. İnsanın özünden ve benliğinden kopartılması da denilebilir. Ya da insanoğlunun yoksullaştırılmasına dair bir iç döküş. Sakın şarkı deyip geçmeyin. Bir şarkı size dört beş cümleyle, insanoğlunun trajedisini anlatabilir. Hatta onun altındaki politik yapılmayı, sosyolojik koşullandırmayı gösterebilir. Daha da genişletip tek bir bireyi alarak onun tüm psikolojik yapısını ortaya çıkartıp, genelin psikolojisine ayna tutabilir.

tam tersini yapıyor. Kahramanlık diye öğretilen şeyin bir aldatmaca olduğundan söz ediyor. Yanlış anlaşılmasın, Rashit'in bu Nogay türküsüyle ve içerdiği anlamla bir derdi yok. O başka bir şey anlatıyor. Nogay türküsündeki melodiyi kendilerine izlek yaparak

Hiç beklemediğiniz bir anda kralları ve soytarılarını da aşağı edebilir. O nedenle şarkılar çok önemlidir. Rashit'in bu şarkısı da çok önemli. Aslında albümün geneli kazanma üzerine verilen bu yarış ve yalanlar üzerine kurulu. Kısacası, 'Hep Yokluğa' albümde bir önsöz niteliğinde ama insanoğlunun yenilgisinin marşı olmaya aday bir önsöz.

Albümde iki düet var. Nazan Öncel'le yapılan düeti çok sevdim. Şarkıyı da. Ama bir eleştirim de olacak. Artık düet yapmayın. Hatta artık kimse, çok özel bir şey olmadıkça düet yapmasın. Çünkü bu da tüketildi.



Bir Şarkı Bir Klip: DAĞILIN LAN!

En son nokta nedir? Hangi aşamada isyan edip "dağın lan" deyip savrulursunuz? Kuşkusuz cinnet anıdır. Hangi sebepler cinnete yol açar ki? Herkesin cinneti kendinedir muhtemeldir. Sebepler de ona göre değişir. Ama toplumsal cinnet sebepleri, (toplumlara göre farklılık gösterse de) aynı toplumdaki herkesi sanırım eşit şekilde etkiler. Sosyolog değilim. Vardır sosyolojide bir açıklaması. Hakan Vreskala'nın cinneti ilk etapta bireysel gibi görünse de toplumun genelindeki huzursuzluğa tekabül ediyor. Ya da kutuplaşmış, ilmiye

bölünmüş bir toplumun taraf veya bertaraf olmasının "yeter ulan" nidasına dönüşmesidir. Mevzuyu toparlarsak, içinde bulunduğumuz şu tuhaf sürecin yarattığı etki çıldırmaya tekabül ediyor. Mesela; şehir olan köylünün, ormanda kekik toplarken mayına oynayıp ölen kızı ya da nikahına aldığı karısını kesen adam, solcunun ulusalcısı, sendikanın sarısı, sermayenin yeşili, Türk'ün beyazı, rakının ve CHP'nin yenisi, başının yavaşak ve yandaş olanı... Ne bileyim Çankaya, Silivri, Kandil, Pensilvanya dörtgeni gibi sayımda bitmeyecek gündemin birçok konusu cinnet nedeni olarak yansıyor Hakan Vreskala'nın "Dağın Lan" adlı şarkısına. Şarkıda birçok ağır mevzu argo ama bir o kadar da eğlenceli üslupla anlatıyor; vurmalı ve üflemeli çalgılar eşliğinde.

Peki Hakan Vreskala Kim? 1979 İzmir doğumlu olan Vreskala, İTÜ'de Jeofizik Mühendisliği'nde okumaktan vazgeçip, İsveç Kraliyet Konservatuarı'nın sınavlarına girer ve kazanır. Akademik eğitimi soluk müzisyenliğiyle perçinler. Yıllarca Türk, Kürt, Süryani ve Roman düğünlerinde çalan Vreskala; Şivan Perver, Sabahat Akkiraz, Naasscha Atlas, Ferrus Mustafov gibi isimlerle turnelere çıkar ve birçok projeye imza atar.

Caz'dan rap'e, Balkan müziğinden çeşitli etnik müziklere kadar geniş bir müzik yelpazesi olan Vreskala'nın müthiş bir enerjisi; aynı zamanda "Her Köyde Bir Deli Var" adlı albümü de var. Hakan Vreskala da bizim köyün delisi.

Serbest Vuruş

Bu öykü konuştumuz, rock müziğin önemli seslerinden Teoman. Bakalım neler demiş...

Müseyin Arslan Mutlu: Twitter'da demişti: İşi dışı dostuymuş, gençken tarlada çalışır, saman basarmış.

Ali Ağaoğlu: İlk reklamda Malkoçoğlu'ydü, sonra vak vak amca oldu.

Fazıl Say: Tecilli yaparak "kapa çeneni" dediler.

Dilan Alp: Sirke mi, molotof mu?

Ayran: Bir başbakanın zihninin ne garip şeylerle dolu olabileceğini göstermesi açısından yararlı bir içecek.

Kelebeğin Rüyası: Film iyiydi de, eksikti; şiirin duyulmaktan çok, okunan bir şey olmasındaydı.



Arka Sahne SEKERSE TEHLİKE

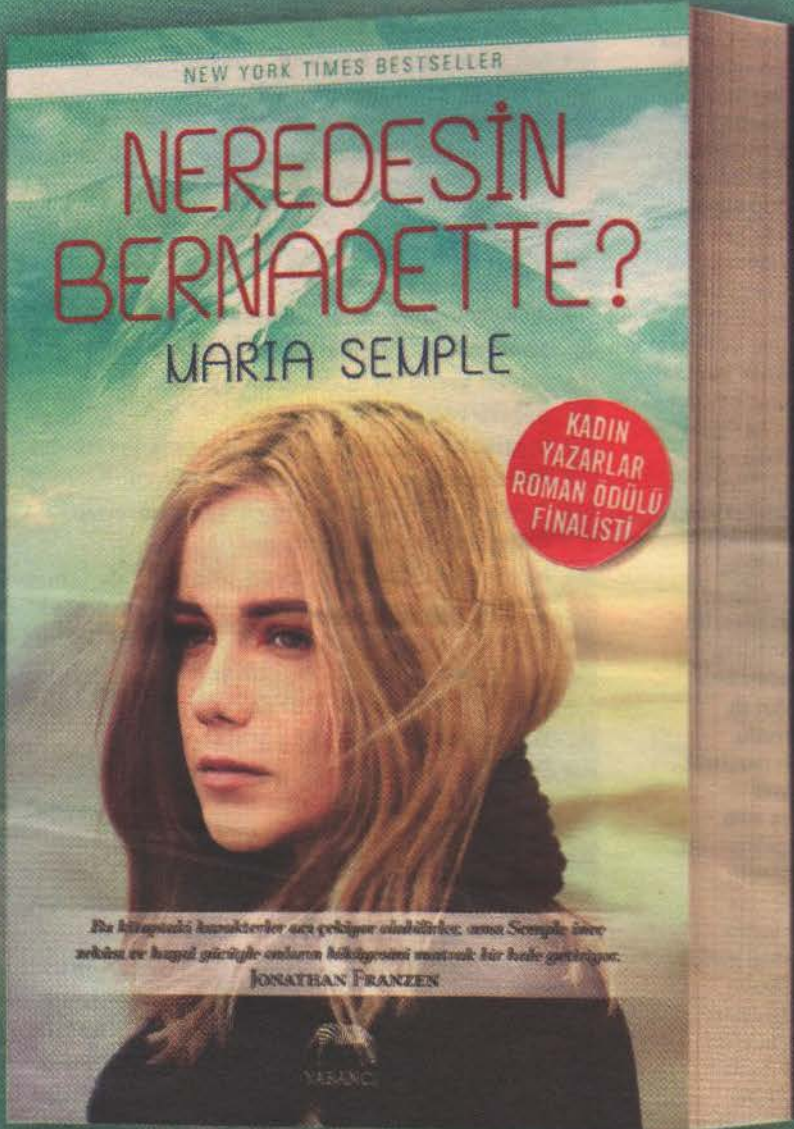
Onlar Kadıköylü yeni bir grup. Henüz albümleri yok. Şarkılarını internet üzerinden dinledim. Bir de gidip Kadıköy Sahne'de canlı performanslarını izledim. Sahne deneyimleri çok olmamasına karşın oldukça başarılıydılar. Hatta uzun yıllardır



sahnedeymişcesine hâkimdiler mevzuya. Bu iyi. Şarkıları da. Sokağa dair bir söylemleri var, oradan besleniyorlar ve hikayesi olan çocuklar bunlar. Underground bir tavır, politik bir söylem de ağırlığını hissettiriyor şarkılarda. Peki ne sekerse tehlike? Onların söylemiyle, şarkılarıyla uyarmak, uyandırmak istedikleri duyarlılık teoriden pratiğe sekerse egemenlere; sekmezse tüketici olmuş öznelerle yönelik bu tehlike. Grubun derdi, sadece dinleyerek değil eyleyerek de varolmak. Sahiden sekerse, tehlike. İzleyin bu çocukları.

YANLIŞ BİR HAYAT NASIL DOĞRU YAŞANIR?

ARRESTED DEVELOPMENT VE MAD ABOUT YOU DİZİLERİNİN
YAZARINDAN HEM GÜLDÜREN HEM DUYGULANDIRAN,
BENZERSİZ BİR ROMANI



Evliliğini, kızını ve kariyerini
arkasında bırakan bir kadının,
dünyanın öbür ucuna
yaptığı yolculuk...



www.yabanciayinlari.com | facebook.com/yabanciayinlari | twitter.com/yabanciayinlar

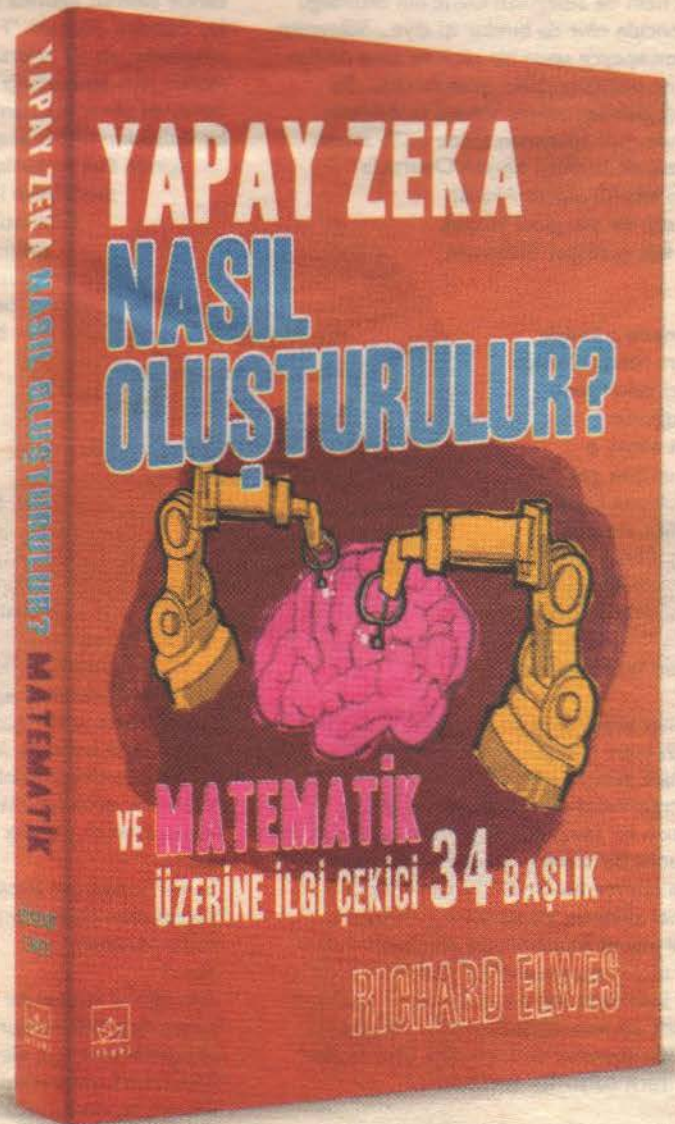
Akşamsetası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAPAY ZEKA NASIL OLUŞTURULUR?



- NASIL 1 MİLYON DOLAR KAZANABİLİRSİNİZ?
- DA VINCI ŞİFRESİ NASIL ÇÖZÜLÜR?
- AYNI ZAMANDA HEM CANLI HEM DE ÖLÜ NASIL OLUNUR?
- İNTERNETİ NASIL ÇÖKERTEBİLİRSİNİZ?
- NASIL GÜZEL BİR ÇOCUK SAHİBİ OLUNUR?



www.ithaki.com.tr | İnternetsatış: www.ilknokta.com

twitter.com/ithakiyayinlari | facebook.com/ithakiyayin

Cemal Dağum PUNT



OtLaRkEn®

- İyi ki derginin adını OT koymuşuz, seni dinlese² MAL koyucaktık az kalsın!
- **Küçükken hiç yürütecim olmadı o yüzden ofiste bilgisayar sandalyesiyle geziniyorum sürekli!**
- Ruhen kaynana gibisin, hiçbir şeyi beğenmiyorsun!
- **Dergimizin hiç sarışını yok, ben bu duruma çok üzüliyorum!**
- Beni böyle dandik kalemle²le sına²ma çocuk!
- **Kaç dakikadır bi şeylere bok atmadın, bu gece keyfin mi yok senin!**
- Burda bi kedi var, naapıyoruz seviyo muyuz!
- **Pek şarkı bilen bi insan gibi de durmuyosun aslında!**
- Salı günü çamaşır günüm, toplantıya gelemem!
- **Tatlıyı bize getirmedin mi, sen niye yiyosun gudik!**
- Lazım oldu²ğu zaman hiç açmıyorsun şu telefonunu, belki çok önemli bi köfte ekmek istiycez gelirken!
- **Buluğ²tut nedir yaa, buluğ²tut mu kaldı!**
- Ananas getirmişsin kanka, hayırdır bir kutlama mı var!
- **Nispeten kısa ne demek arkadaşım, kısa mı uzun mu, bi karar ver!**
- Sen ne şanslı bir aptalsın ama maalesef değerini bilmiyorsun pampa!
- **İtalik biraz masraflı ama çok istersen sana bi güzellik yaparız şefim!**
- O fotoğrafı küçültme ihtimalini mi seversin, yoksa kodum mu oturtayım mı!
- **Küpenle dövmen aynı desenmiş, kendi kendine pişti olmuştun bencel!**
- Hani meyveye alerjin vardı lan, soyup getirilince bizden çok yedin dombik!
- **Her pozisyonda harcarım seni, bulaşma bana sayfa yaparken!**
- Şu yakında çok elit bir İtalyan restorani biliyorum, bi gün de oraya gidip yesek ya, varsa yoksa dürüm!
- **O meyveleri öyle bir yere koy ki, vazgeçmek mümkün olmasın!**
- Şu an o sigara paketi, benim mülkiyetimde olan tek şey, sigara isterken akıllı olun oolum!
- **Aynı anda dört kişiye söz verebiliyorum!**
- F klavye kullanabiliyorsan gel benimle, bi işimiz var!
- **Senin yüzünden sintik tablete küstüm!**
- O sesin yunus balığından çıktığına emin misin, yoksa kafan mı güzel senin!
- **Şu dergiye lise tadı getirdin ya, valla bravo!**
- Yan yana üç nokta da olur, iki nokta üst üste de olur, o senin imla neşene kalmış müdür!
- **“Y” harfini büyütürsen 50 lira veririm!**
- Sen bildiğin gibi yap da, ben nasıl olsa tekrar bozucam o sayfaları!
- **Ben badak adamım ne demek lan, adamı boşver, badak ne demek onu söyle!**
- Ohh bi dergi daha bitteşön, gece 10'dan sonra tekel bayii bal kabağına dönüşmeder bi uğrayalım!

Haziran 2013 Sayı: 4 - Aylık Süreli Yayın - Yayıncı: MEDÜ YAYINCILIK
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
Yayın Koordinatörü: Erdem Öztop
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: İnönü Mah. Ufuk Sok. No:7/1 Sisli İSTANBUL Tel: (0212) 232 33 09

Baskı: Uygun Basım, Merkez Mah. Çınar Cad. Kavak Sok. No:34
Yenibosna-Bağcılar/İSTANBUL Tel: (0212) 451 60 90

Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22 - **ISSN:** 1308-450X

OT'ta yayınlanan tüm yazı, çizim, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayıncı, yazar ve çizimin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

NOSOKOMEFOBİ

Süleyman Dede, 12 Eylül öncesi edebiyat öğretmenliği yapan bir adamdı. Bir gün onu okul çıkışında aldı polisler, 11 ay sonra çıkarttılar soktukları işkence koşullarından. O 11 ay, vücudunda ve ruhunda izler bırakmıştı, bununla da kalmayıp mesleğinden de 'resen emekli' edilmişti... Sadece devletin siyasi görüşüne karşıt bir görüşe dâhil olduğu içindi bütün bu olanlar ya da insan olmanın bedeliydi bu ülkede. Yıllar sonra kanuni değişiklikler oldu, devlet içinde çalışabildi tekrardan ama öğretmenliğini geri vermediler. O da yine devletin başka bir koluna girdi çalışmak için, bir belediyeye... Süleyman Dede, kâbusun bittiğini düşünse de, öyle olmuyor hiç. Bir kere mimlenmiş! Görüşlerinden dolayı ezilmesi gereken bir böcek olduğunu düşünüyor olacak ki amiri, onu aşağılayacaklarını zannederek sokak süpürme işine veriyorlar, hem de Süleyman Dede'nin oturduğu muhite. Belki rencide olur da bırakır işi diye... Süleyman Dede, sabrediyor epeyce uzun bir süre ve işine devam ediyor. Emeğin ne olduğunu bilen adamlardan... Bir gün tekrardan değişimler oluyor devlet ve devletin alt kademelerinde. Pat! Süleyman Dede önce zabıta, yıllar sonra da zabıta müdürü oluyor. Onuruyla da bu mevkiden emekli oluyor. Aradan yıllar geçiyor, sıcak bir yaz günü yüksek tansiyona bağlı felç geçiriyor Süleyman Dede...

Amcasını hastanede o haliyle gördükten sonra hastanelerden daha fazla nefret eden genç adam... Çocukluğunun kahramanı olan adamı o halde görmek, en çok genç adam için ağır oluyor. Hayatını onuru ve şerefiyle yaşamış amcası hâlâ felç. O gün amcasını hastanede o şekilde gördükten sonra, nosokomefobisi daha da tavan yapıyor genç adamın, hiçbir şekilde giremiyor hiçbir hastanenin kapısından içeri.

Genç adam, üniversiteyi garip bir Anadolu şehrinde okuyor... Bir gün küpe taktığı için yörenin bağınaz gençleri müdahale etmek istiyor genç adama, e o da İstanbul'un varoşlarından birinde büyümüş, pabuç bırakır mı? Sağlam bir kavgaya tutuşuyorlar, galip geliyor. Akşamına da tenha bir sokakta sıkıştırıyorlar genç adamı, ardından epeyce bir dayak! Birkaç yerinden de yaralanıyor kesici aletlerle. Etraftakiler, genç adamı hastaneye kaldırıyorlar. Acilden içeri girerken kendini sedyeden aşağı atıyor. nosokomefobi yüzünden içeri giremeyeceğini belirtiyor. Sağ olsun, doktor da anlayışla karşılıyor ve genç adamın dikeşlerini acilin kapısında, sedyenin üzerinde atıyorlar ve kaybettiği klanı da yine acilin kapısında zerk ediyorlar vücuduna...

Geçtiğimiz yaz sonu, sonbahar yeni yeni geliyor, hissettiriyor kendini. Genç adam yani ben, Eylül ayında doğdum ama büyük laneti var bu ayın üzerimde. Her yıl mutlaka canımı yakacak bir şeyler oluyor. Sotaya yatmış bekliyorum, bu Eylül'de neler olacak diye. Bir gece yarısı telefonum çalıyor ve sevgilimin hastaneye kaldırıldığını öğreniyorum. Poli, başka bir

şehirdeydi ve ilk otobüs sabaha karşı dörtteydi. Çaresiz bekledim ilk otobüs saatini ve sabah 06.00 civarlarında Polî'nin yaşadığı şehirde, yatağı hastanenin kapısının önündeydim. Arkadaşı gelip, beni kapının önünden aldı. Acilin kapısından içeri girdik, uzun bir koridordan geçtikten sonra kapısından tel örgü bulunan bir odanın önünde durduk. Cezaevi koşusu benziyordu kapısı, üzerinde "Karantina Odası" yazıyordu. Ani refleksle kapıyı açtım, içeri daldım ve ona sarıldım sınıksı. Öptüm onu. Kokladım. Göğsüme bastırdım. Bir yandan da dişlerimi sıkıyordum, gözümden bir şeyler akması diye çünkü onu orada serumlara bağlı görmek kalbimi incitmişti. Peşinden hemşire geldi ve bu şekilde burada olmamın, kendi sağlığı için tehlikeli olduğunu, odadan çıkmam gerektiğini söylüyordu. Odaya giren herkesin elinde eldiven, ağzında maske vardı, korunmasız tek kişi bendim odadaki. "Hemşire hanım" dedim, "Ben sevgilisiyim, siz ne anlarsınız ki? Mutluluğu bölüşmek kolay, mühim olan bir hastalığı da bölüşmek, o yüzden hasta olsam da sıkıntı yok, benim sorunum. En kötü onunda bir virüsü, hastalığı paylaşmış olurum." 3 gün o odanın içinde Polî'ye sarılıp uyudum, gündüzleri tekerteekli sandalyeye koyup bahçede dolaşırdım.

Görüntü nahoştu, arada ağladım ona
çaktırmadan. Hiç hasta falan da
olmadım. Belki Allah korudu,
belki içimdeki sevginin mucizesi,
bilemiyorum. 3 günümü
o hastanede geçirdim ama
korkum hiç aklıma gelmemişti.
Fobim ortaya çıkmamıştı.

rdum.

Poli iyileşti, bir süre sonra beni terk etti. Terk ettiği günün gecesinde çok içtim. Taksim ilkyardım Hastanesi'nin aciline gittim, hasta olduğum ya da alkol komasına girdiğim için değil. Kalbim kırıkta ama hastaneler kalp kırıklığını iyileştiremiyorlardı, biliyordum. Sadece o acile gidip orada oturmak, ağlamak istedim. Öyle de yaptım. Bütün gecem acilde geçti. İnsanları izledim, kahroldum. "Keşke hasta kalsaydın hep, ben yanında olsaydım, seni tekerlekli sandalyeyle dolaşırsaydım, razıydım ömrümü bir hastane odasında tüketmeye" diye sayıklayıp durdum. Ağlıyordum da. Sabaha karşı bir polis memuru yanaştı yanıma.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

"Kalbim kırık memur bey"

"Kolun mu kırık?"

"Şey..."

"Ney oğlum? Hastan mı var?"

"Hayır... Şey, evet memur bey, kız arkadaşım hasta."

Göz gezdirmek için elindeki listeyi çıkardı.

"Peki, kız arkadaşının adı neydi?"

"Bilmem, hiç düşünmedim"

Hazırlıksız yakalanmıştım, ne diyeceğimi düşünmeden ağzımdan böyle bir şey çıkmıştı. Memur beni kolumdan tutup dışarı attıktan sonra bir sigara yaktım, Galata Kulesi'ne doğru yürüdüm, her şeyin başladığı yere. Akıldam da, hastane fobimi bir daha asla yenemeyeceğim düşüncesi vardı...

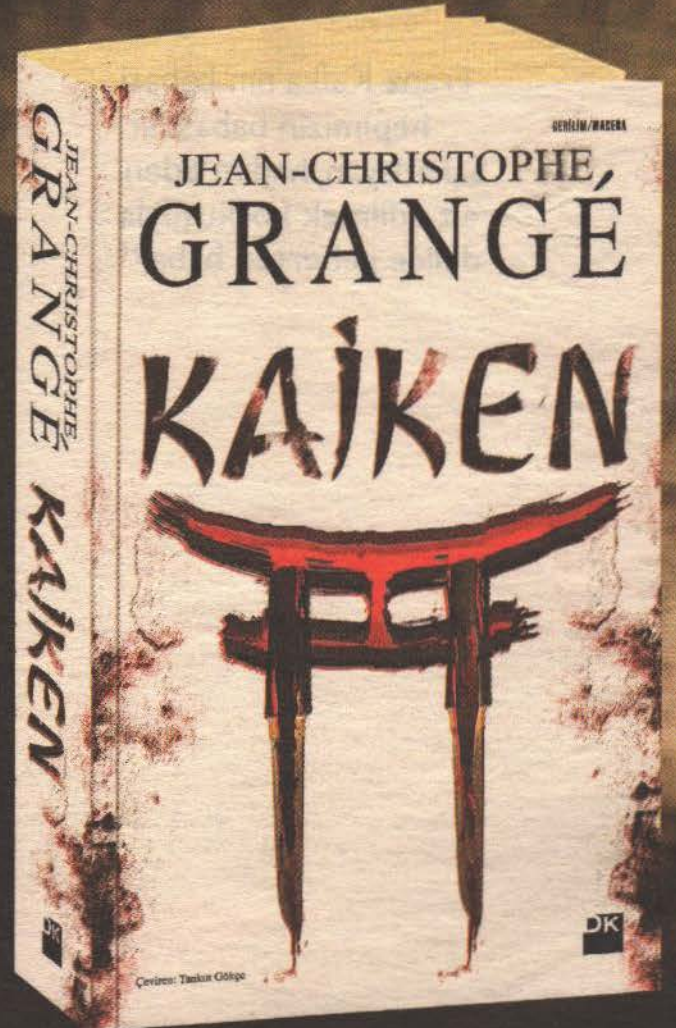
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Kalbim kırıldı
ama hastaneler
kalp kırıklığını
iyileştiremiyorlardı,
biliyordum.**

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

DOĞAN GÜNEŞ KARARDIĞINDA,
GEÇMİŞ, ÇIPLAK BİR KILIÇ GİBİ
KESKİNLEŞTİĞİNDE,
JAPONYA ARTIK BİR ANI DEĞİL,
KÂBUS OLDUĞUNDA,
KAİKEN'İN ZAMANI GELMİŞ DEMEKTİR.

KAİKEN'İN ZAMANI GELDİ



“Franz Kafka’nın baba figürü bende devlet olarak yerini almış olabilir. Kafka’nın babası, oğlunu yaralamıştır.

Bizim de ömür boyu karşımıza dikilen, şiddete şehvetle düşkün, sömüren, ürpertici olmaktan yılmayan, barış ve sevecenlikten nasibini almamış tanrı-devlet var. Size işkence etmesine gerek bile yok, kendini seyrettirerek verdiği gözdağı yeterlidir. Milyonlarca insanımız bu uğurda mücadele ederek yaşamış ve ölmüşlerdir ama bir adım ilerleme olmuş mudur?

Franz Kafka’nın babası hepimizin babasıdır: Sakatlayan, hadım eden, alt edilmek korkusuyla delice geberten baba.”

